

NNCL971-437v2.0
PAMELA BRANCH

MINDEN HÉTFŐN GYILKOSSÁG

BŰNÜGYI REGÉNY

FORDÍTOTTA BORBÁS MÁRIA

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1969

Clifford Flush 1939 óta nem gyilkolt meg senkit. Felmentése után tizennégy kényelmetlen éven át próbálta elhittetni magával, hogy lelkében mindörökre elszunnyadt a tigris. Megnyugtatta magát, hogy nem kíván senkire kezet emelni többé, az egy Armitage kivételével, aki ugyanannak a bridzsklubnak volt a tagja, mint ő. 1953-ban nem állhatta tovább klubtársa lekötelező mosolyát és óvatos licitálását, s ellenállhatatlan lelki kényszer hatására a Piccadillyn egy autóbusz alá lökte.

Armitage, szokott leleményességével, az úttesthez lapult, az autóbusz átment fölötte, s ő sértetlenül állt fel.

– Clifford fiam – mondotta kurtán –, kár volt ezt csinálni.

Flush az ajkába harapott. Elővette noteszét, és felírta az autóbusz rendszámát. Armitage-nak új kalapot vett, és egyéb apró figyelmességekkel halmozta el. Meg kell vallanunk, annyira lenyűgözte klubtársának zavartalan jó kedélye, hogy másra jóformán gondolni sem tudott.

Armitage ismerte Flush előéletét, és tökéletesen megértette barátjának lelki válságát. Ezek után megpróbált kitérni az útjából. Minthogy ez a kísérlet kudarcba fulladt, idővel szelíden megjegyezte:

– Clifford fiam, a formád mostanában nem a régi. Egy kis kikapcsolódás nem ártana...

Flush mélyen belenézett a becsületes barna szempárba, és ajkára mosolyt erőltetett, mely azonban nem fedte fel összeszorított fogát.

– Talán igazad van – mondta halkán.

Armitage egy percig rábámult. – Talán egy kis környezetváltozás... – mondta végül. – Ha, mondjuk, elutaznál Londonból... viszonylag messzire. Vidékre. – Töltött magának még egy pohár portóit. – Sürgősen – tette hozzá lekötelező mosollyal.

Flush lenézett ápolt kezére. – Nem értem – mondta ingerülten. – Hosszú évek óta ismerlek.

– Talán a hőség – vélte Armitage.

Flush dühösen kinézett az ablakon. A tér platánjai fölött remegett a forró levegő. – Könnyen lehet – mondotta.

– Igazán nem akartalak ingerelni.

– Tudom.

– Mindig úgy hittem, hogy egész szépen kijövünk egymással.

– A licitálásod néha felborzolja az ízlésemet.

– A tiéd is az enyémet, öregem. De azért álmomban sem gondoltam volna... Nem, hát ezt nem, kedves barátom.

– Valóban különös.

– Elképesztő. – Armitage habozott. – Mondd csak, mindig ennyire hat rád a hőségg?

Flush kiszedett a hamutartóból egy szál gyufát, és kettétörte. Nem felelt.

Armitage keresztbe vetette lábát, és makulátlan cipőjének orrára bámult. – Hát ez igen kellemetlen – mondta mentegetőző hangon. – Nem is tudom megmondani, mennyire sajnálom, öregem.

– Meg is halhattál volna – mondta szemrehányóan Flush.

Armitage elvörösödött. – Vidéki nyaralás – mondta. – Nincs annál jobb. – Torkát köszörülte. – Mindenféle önző meggondolástól függetlenül, kénytelen vagyok ragaszkodni hozzá.

– Ez fenyegetés, Armitage?

Armitage kifújta az orrát. Szaporán pislogott. – Igen – mondta aztán szomorúan. – Ez fenyegetés, öregem.

Flush biccentett. Szivarra gyújtott, az égő gyufát addig pörgette, míg a körmére nem égett. Akkor óvatosan elfújta. – Add már ide azt a portóit, az ördög vinne el! – morgott.

Félóra múlva kilépett a klubból. A nap kénye-kegyének kiszolgáltatva várt taxira, aztán leroskadt az átforrósodott bőrülésre. Határozottan elromlott a hangulata.

Hazavitte magával a problémát a bentlakásos klubba, amelynek ő volt az alapítója. Kellemes Chelsea-i utcácskában állt a ház, és a folyóra nézett. 1940-ben alapította Flush a klubot, fél évvel azután, hogy pere az emlékezetes meglepő eredménnyel zárult. A klub mint a hasonló előtörténetű sorstársak menedéke, azonnal fellendült. Ma már óriási taglétszáma van országszerte, és tengerentúli leányvállalatai.

Flush kifizette a taxit, és a kovácsoltvas kapun belépett a szép kőfallal övezett kertbe. Felnézett az elegáns, György-kori épületre. Hirtelen ráébredt, milyen fontos része lett életének ez a ház. Nem, nem akarja itthagyni. A fene vinné el Armitage-t! Azon múlt az egész... Flush az ajkába harapott, és belépett a homályos, hűvös hallba.

Hangulatát cseppet sem emelte a nappaliszobában elébe táruuló meghitt kép. Mrs. Barratt a teához terített asztalnál ült. Felnézett kötéséről, és halovány, bájos mosollyal üdvözölte Flusht. Az ezredes az ablakülést foglalta el, mellette egy vázában kókadozó rózsák. Gumiszalagra gemkapcsot erősített, és elmerülten bombázta vele a teáscsészéjét. Csikorgó egy szófán hevert a falikar alatt, mentolos cukrot rágcsált, és a *News of the World* egy régi számát olvasta.

Flush a lehető legtávolabbra ült a merőben felesleges kandallótűztől, meggyóna félrelépését, és ismertette annak következményeit.

– Nem értem magát, Clifford – mondta Mrs. Barratt. Ajkát csücsörítette, kötöttűjével beletúrta vékony szálú ősz hajába. Lila ruha volt rajta; még mindig félglyászt hordott legutóbbi áldozata emlékére, akit tizenhárom éve temetett el.

Quincey ezredes felborzolta ősz bajszát. – Az áldóját, uram – morogta. – Ennyi év! – Takarékosan bánt a szavakkal, és úgy beszélt, mint akinek forró krumpli van a szájában.

Flush odafordult. – Az ön által emlegetett évek során – mondta, és szép szeme villogott – nem kerülte el figyelmemet, hogy ön ugyancsak kísértést érzett megismételni régebbi eltévelyedéseit. Egy esetben, ha szabad emlékeztetnem, el is bukott!

– Nyomorult fráter – mondta az ezredes. – Rászolgált.

– Ha meggondolom – sóhajtott Mrs. Barratt –, hogy Clifford, éppen Clifford, kénytelen legyen lenyelni egy olyan egyén fenyegetését, aki nem mer szellemet csinálni! – Törekeny vállá megremegett.

– A pimasz – morogta Csikorgó. Régi falábat hipermodern és hangtalan modellre cserélte, de régi csúfnevétől nem szabadulhatott. – Vidékre? Ez jó! – mondta, és csúnyán nevetett. – Birkák – tette hozzá rejtélyesen. – Meg minden.

Flush felállt és kinyitotta az ablakot. Tartása láttán Mrs. Barratt alig bírt elfojtani egy kis sikolyt. Az ezredes és Csikorgó kényelmetlen pillantást váltott.

Flush szálegyenesen és szemre tökéletes biztonsággal állt az ablak előtt, mint a generális, aki éppen kockázatos, ám jól kitervelt hadműveletre ad parancsot.

– Önök jól tudják mindannyian – szólalt meg a nagy csendben –, hogy érdeklődésem szinte kizárólag urbánus jellegű. – Elhallgatott, és a kert végében a pünkösdirózsa-bokrokat nézte.

A többi három nem szólt. Várták, mi következik.

– Mindazonáltal – mondta Flush rosszkedvűen.

Az ezredes ráébredt, hogy történelmi elhatározás születésének tanúja, úgyhogy ösztönszerűen az italok felé nyúlt és egy hatalmas adag ginben keresett lelki támaszt.

Flush elővette zsebkendőjét és kifújta az orrát. – Elhatároztam, hogy megvalósítom egy régi tervemet. – Eltette a zsebkendőt. – Úgy érzem, régi és sokak által hangoztatott óhajt lesz alkalmam kielégíteni. Tervem azonkívül lényegesen hozzájárul klubunk további felvirágoztatásához. Mi több – felemelte kezét, és elrejtette farkasvigyorát –, megnyugtatóan kompenzálja mindannyiunk lappangó ösztöneit.

– *Mindannyiunk?* – sikoltott fel Mrs. Barratt.

Flush biccentett.

Mrs. Barratt izgatottan felvette megint a kötését, és rögtön le is ejtett két szemet. – *Vidéken?* – De kérdezetlenül is tudta, hogy Flush iránti félelemmel vegyes szeretete arra ösztönzi, hogy kövesse akár a világ végére is.

Csikorgó megmasszírozta lekonyuló orrát. – Vidéki esküdtszékek – motyogta. – Jó vicceket hall ott az ember. Műveletlen banda.

– Nincs más választásom – mondta Flush. – Armitage állja a szavát. Ennyi évi csendes visszavonultság után nem óhajtom, hogy sikertelen gyilkossági kísérlet vádjával letartóztassanak.

Hosszú csend.

– Clifford – sóhajtott azután Mrs. Barratt. – Mi a szándéka?

Flush összeráncolta homlokát, úgy meredt egy ezüstsisakos-páncélos ős arcképe. – Velem tartanak? – kérdezte. – Számíthatok önökre?

– Hát persze – mondta Mrs. Barratt.

– Mhm – mondta Csikorgó.

– *Tik hai* – mondta az ezredes. Kritikus pillanatokban gyakran folyamodott a hindosztáni nyelvhez.

– Köszönöm. – Flush felszedett a váza körül néhány lehullott rózsaszirmot, és a kandallóba szórta. – Elhatároztam – mondta könnyedén –, hogy megkezdem működésemet mint hites gyilkossági szaktanácsadó.

– Valahol az isten háta mögött – mondta két nap múlva az ezredes. Flushra pillantott. – Hogy az út Londonból elviselhetetlen legyen. – “Vadászat – vizsgáltta magát. Chelsea-ben nemigen volt alkalmam régi jó vadászfegyverét használni. – Kopók, rókák, hajtók.”

– Minél messzebb a vasúttól – mondta Mrs. Barratt. – Lehetőleg igen kényelmetlen helyen. Nincs szükségünk lazszálókra.

– Istentelen kaja – ajánlotta másnap Csikorgó.

– Moslék.

– Esetleg engedély nélküli italmérés – tódította Mrs. Barratt.

– Azt nem, hölgyem – vakkantotta az ezredes. – Ne túlozzunk.

– Alapvető követelmény a teljes kényelmetlenség – mondta Flush. – Henye amatőrökre semmi szükségünk.

Egy hét múlva Flush ingerülten félrelökött egy kazalnyi ajánlatot vagy egy tucat ingatlanügynöktől. Türelmetlenül végigsimította haját. – Lehet, hogy reménytelen? – sóhajtott.

– Clifford – mondta szívrehatóan Mrs. Barratt. – Hát mért nem közli velük, hogy valami *egészen* undorító helyet szeretne?

– Nos, öregem, haladunk? – érdeklődött másnap délelőtt Armitage.

– Csakugyan ragaszkodsz ehhez az örültséghez? – kérdezte Flush, és keze fején megropogtatta a csontokat.

– Igen – mondta Armitage. – Ragaszkodom.

– Ám legyen. – Flush két ujjá közé csípte alsó ajkát. – Kénytelen leszek apróhirdetéshez folyamodni. Úgy szövegezem meg a hirdetést, hogy csak a legkétesebb ingatlanügynökök válaszoljanak. Teleírom primitív helyesírási hibákkal, és a sorok közt utalok arra, hogy meg akarok nyitni egy...

– Nagyon jó – bólintott Armitage.

Valahol az isten háta mögött, a Purbeck-vidéki senki földjén, William White, az egyetlen ingatlanügynök, aki válaszolt Flush hirdetésére, régimódi udvariassággal köszöntötte kliensét. Jórészt alkohol tartalmú ebédjének hatása mindössze annyiban mutatkozott, hogy fejéhez lapuló hatalmas füle élénkvörös színben tündökölt.

– Nyirok-Major? – ingatta fejét. – Nemigen hinném, hogy megfelelne önnek. – Felolvasta a részleteket, és közölte a vételárat. – Képtelenül kevés – mondta komoran –, de nem is ér többet. Felettébb szerencsétlen a történelmi háttere.

Flush szivarra gyújtott. Ha kénytelen volna eltenni láb alól Mr. White-ot, tűnődött, bizonyára távcsöves puskával szedné le az óriási fejet. Kinézett az ablakon a szikár kastély romjaira.

Mr. White követte kliense pillantását. – Sweyn király büntetőhadjárata dülta fel, bosszúból a Szent Brókus-napi vérengzésért. – A papírkosárban, egy háromnapos *Daily Telegraph*ba csavarva, borosüveg ezüstpapír borítása villogott árulón. – Rómaiak verejtéke – mondta bizonytalanul Mr. White. – Boadicea könnyei. Jött vértől pirosult föld. – Megnyalta ajkát, az íróasztalra könyökölt, bal szemöldökét feltolta hüvelykujjával. – Őszintén szólva, uram, nem hinném, hogy megfelel önnek.

– Jó állapotban van?

– Épp ellenkezőleg, uram. Minden pillanatban összeroskadhat. Undok egy hely. Azt mondják, kísértet is járja.

– Mi a helyzet a halászati joggal?

– Ó, kérem, a halak rég kipuszultak. A folyó vize fertőzött. A ház híre rémes. A falusiak este csak úgy mernek arra menni, ha egy fej fokhagymát dobnak a bal válluk mögé. Drága uram – könyörgött –, higgye el, nem önnek való hely az! Nem kell az senkinek, kérem. De hát miért is kellene, kérdem tisztelettel?

– Az a szándékom... – Flush habozott egy pillanatig, aztán fagyosan elmosolyodott –, hogy zárt körű vidéki klubot alapítok.

– Végzetes hiba lenne – mondta Mr. White, és ceruzájával kocogtatta barna fogait. – Nyirok-Majorban? Drága uram, soha. Végzetes, higgye el.

– Szíveskedjék kiállítani a megtekintési utalványt.

– Nem – mondta Mr. White. – Uram, hallgasson rám. Az a hely maga a borzalom. Igyék velem egy pohárkával, uram, és felejtjük el az egészet.

Flush kemény léptekkel a keskeny ablakhoz ment. A macskaköves szűk utca végén Stuart Károly ronda szobra állt, amint éppen felökleli egy szarvasbika, túlsó végén pedig egy ismeretlen mártír bronz alakmása, mely vasra verve és halálos agóniában ábrázolta az illetőt. Flush mosolygott. Pillanatnyi hangulatában ellenállhatatlannak érezte a falut.

– Kérem a kulcsot – mondta, és csettintett.

– Meg fogja bánni, uram. – Mr. White kelleetlenül kihúzott egy fiókot, és elővett egy óriási; rozsdás kulcsot. – Higgye el, uram, nem szívesen adom át a kulcsot. Látja ezt a foltot? Ez *nem* rozsdá, uram.

Krunte Abbas falu múltja visszavezethető egészen a durotrigok – a vizilakók – idejéig. Lerombolták a juttok, a szászok, az angolok és a dánok. Elfoglalták a rómaiak. Elfrida itt kérte kölcsön a kést, amellyel utóbb Corfe-ban leszúrta mostohafiát. Sweyn király a földdel tette egyenlővé; Stephen újjáépítette; Maud leromboltatta; VIII. Henrik az eredeti kövekből felépítette. Midőn a Menyét Fogadóból megpillantották a közelgő Spanyol Armada árboccsúcsait, egy Jeff White nevű lakos fáklyával akart jelt adni társainak, s eközben véletlenül porig égette a falut. A Rózsák Harca idején Károly király, felismervén Krunte Abbas kedvező stratégiai helyzetét, feltámasztotta hamvaiból, csak azért, hogy a Kerekefűek nyomban elfoglalják. A Víg Zarándokban a menekülő uralkodó felüdítette magát egy kupa serrel; mintegy harminc esztendő után a támadó seregek vezére, Monmouth hercege, követte a királyi példát. A Húséges Csatlósban egy kaszát őriztek, amit állítólag Daniel Defoe forgatott a Protestáns Herceg oldalán.

A főutcát Jeffries bíró, Orániai Vilmos, III. György, a Zarándok Atyák és a tolpuddle-i mártírok léptei szántották. I. Erzsébet természetesen mindhárom fogadóban töltött egy-egy éjszakát, s ezt többször megismételte. 1916-ban az angol királyi flotta Ultimátum nevű gőzösének legénységét leverte lábáról a bárányhimlő, és a kastély romjai közt töltötték a vesztegzárt; ugyanott, ahol a monda szerint Maud egyszer rosszkedvében levágta egyik hajfonatát, s a lázongó, éhes jobbágyok közé hajította, mondván: – Itt van, kutyák, akasszátok fel rá magatokat!

Huszonöt esztendő múltán egy Messerschmitt 101-es süvített le lángok között az égből, ágyú- és géppuskatűzzel árasztotta el a falut, majd a római sánc maradványaira zuhant. A pilóta betámolygott a Tivornya Bárba, és egy dupla

whiskyt követelt a Führer nevében. William White irodájától fél mérföldnyire egy sérült amerikai bombázógép teljes, harctéri élelmiszer tartalékadagját a Via Icenianára zúdította, melyet a rómaiak hibás tervezés folytán nagyon is délre építettek...

Mind e nemzedékek nyomot hagytak a falucskán, vagy ha nem, úgy sürgősen pótolta mulasztásukat a Műemlékvédelmi Bizottság. Minden egyes házikó emléktáblát viselt, mely valamilyen véres avagy borzalmas cselekedetet volt hivatva megörökíteni. A málló kőfalakba nem egy helyen ágyúgolyó ágyazódott.

Erőszakkal, vérontással és végzettel terhes lég nehezedett az egész völgyre.

Nyirok-Major Krunte Abbastól nyugatra emelkedett. Egy angolszász kőfejtő omladékán épült, a Hóhérdomb oldalán. Északra nézett, a kora reggeli nap odatévedt sugarai elől a Héttaliga-dűlő zárta el. Hatalmas, omladozó épület volt, harcias, ám dicstelen századok hagyták rajta nyomukat. A patina sem segített rajta, csak a sosem virágzó kúszónövény takarta el némileg az építész balfogásait.

A komor parkot zuzmó verte fel; hámló, pikkelyes foltokban, akár a korpa, szóródott szét a cédrusok tövében. A terasz milliányi hangya csatatere volt. Az úszómedence svábbogarak légióinak nyújtott menedéket: zezugoltak a felszínen, majd csukafejessel eltűntek a mélyben. A lyukas tetőn becsorgott az eső. A földszinti falakon dús virágba borult a salétrom. A hátsó lépcső mögött nyílt a várbörtön; az omladozó helyiséget újabb korokban seprűszekrénynek használták. A keleti szárny egyik hálósobájának padlóján szabálytalan folt látszott, amit évszázadok gondos kezelése sem volt képes eltüntetni.

– Hát tetszik látni? – kérdezte Mr. White, amint a park gyepén álltak, derékig széna közt. – Ugyebár, borzalmas?

– Esményi – mondta Flush. – Esz-mé-nyi!

Armitage augusztus végén adta át ultimátumát.

Szeptember elején Flush, Mrs. Barratt és Csikorgó vonaton távozott Londonból. Az ezredes három nap múlva követte őket óriási, vén Bugattiján. Egy huszonnégy esztendő merész szépség volt az útitársa, akiről azt rebesgették, hogy nemrégiben egy sziklafokról letaszította a vőlegényét. Flush ezek alapján úgy döntött, hogy az ifjú hölgy kiválóan alkalmas a klub könyvtárosi és titkárnői teendőinek ellátására.

Mivel Flush régi inasa éppen rövid büntetését töltötte közveszélyes munkakerülésért, Mr. White ajánlatára egy Paget nevezetű gyászos öregemberhez folyamodtak, aki régen is Nyirok-Majorban szolgált. Az elszegényedett lordnak volt személyi inasa, ki időnap előtt ért dicstelen véget,

vadászat közben, immár harminc esztendeje. Flush reménytelenül fogott hozzá Paget kikérdezéséhez.

– Természetesen – sóhajtott, és elmerülten felvázolt az itatóspapírra egy kis gumibotot – az előélete makulátlan?

Paget lábujjait mozgatta cipőjében. – Nos, uram – kezdte bizonytalanul –, harminc esztendővel ezelőtt támadt némi rosszindulatú szóbeszéd egy bizonyos hátsaló dolgában...

– Aha – nézett fel megkönnyebbülten Flush. – Ellopta? Megmérgezte? Lelőtte?

Paget nem értette a dolgot. Helyes ösztönével az első pillanatban rájött, hogy esetleges jövődöbeli gazdája azt szeretné, ha neki némi folt lenne a múltjában. Egy percig kényelmetlen előérzete támadt, de nagyon nagy szüksége volt az állásra, meg aztán egy életre szóló vonzalom fűzte a mállatag Majorhoz meg a kőfejtőre néző komor szobácskájához, úgyhogy gyorsan ráfelelt:

– Igen, uram.

Ez volt élete első hazugsága.

Flush elégedetten biccentett. – Abszolút megbízható emberre van szükségem.

– Nem vagyok híve a szeszes italnak, uram – mondta Paget, és kezében tartott keménykalapjára pillantott. – Őlordságával időnként nem volt könnyű kijönni, uram.

Flushnak egy hónapjába sem telt, mire rájött, hogy Paget nélkülözhetetlen. Pagetnek tizenkilenc hetébe telt, mire rájött, hogy kit tisztelhet új gazdájában. Boldog volt, hogy visszakerülhetett régi otthonába, öreg szívét simogatták a nyirkos folyosók, málló tapéták, hirtelen támadó jeges huzatok, ám azért megnyugodni nem tudott.

Sehogy sem tetszett neki például az a pillantás, amit Mrs. Barratt vetett Dina kisasszonyra, mikor az utóbbi elfelejtett feladni egy levelet. Nem tudta eldönteni, vajon csakugyan a véletlen műve volt-e, amikor Quincey ezredes bezárt egy csirkét a garázsba, s az megfulladt a le nem állított kocsipufogó gázában. Nem fért a fejébe, hogy az a szörnyűséges, mogorva, féllábú alak miért nem enged be senkit a kerti házba. Mit csinál vajon ez a Csikorgónak nevezett szörny a lakatra zárt ajtó mögött? Miért, hogy több órányi néma csönd után szemmel látható nyájas elégedettséggel bukkan elő? No és maga az úr. Miért áll néha órákig a gyümölcsös végében, és szemléli a rég nem használt, gyomverte vasútvonalat, mintha azt remélné, egy szép napon vonat száguld el a kert alatt?

Jött és elmúlt karácsony, aztán elhaltak a hóvirágok is a kert embermagas bozótjában, és Paget új meg új kérdésekre kereste hiába a választ. Miért érkezik

annyi össze nem illő vendég mindig egy- és ugyanazon a napon? És miért távoznak kis idő múlva ugyanúgy? Miért hallgatnak el hirtelen, ha ő belép a szobába? Miért nyomnak a markába, megvető képpel, túlzott borralalót? Miféle klub ez itt? Milyen embereket vonz ez a cseppet sem vonzó ház és lakóinak kétes hírneve?

A faluban is folyt a találgatás.

– Amolyan írófélék – mondta az egyik.

– Spiónok, alighanem – vélte a másik.

– Meglehet, hogy ír felkelők – ingatta fejét a harmadik.

Paget, aki féltő gonddal óvta gazdája becsületét, s közvetve a magáét is, ilyenkor félrehajtotta fejét, és halványan elmosolyodott. Sajátos arcterendezése folytán ilyen alkalmakkor a pletyka tüstént rémülten elhallgatott.

Paget még önmagának sem vallotta be, hogy *tudja*. Tudta azt is, hogy Flush tudja, hogy ő tudja, de tagadta ezt is. Gondolatai mind gyakrabban tértek vissza az őlordsága mellett töltött szép napokba. Igyekezett minél kevesebbet időzni a jelen gondjainál. Nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy voltaképpen ő is részese már a konspirációnak. Ritka őszinte pillanataiban tudta, hogy ha felmondana, vagy netán feljelentést akarna tenni, azon nyomban holtan találnának rá, még hozzá felettébb gyanús körülmények között. Álmaiban kísértett a majdani nebuló, aki egyszer, talán már holnap, mindörökre tönkreteszi szíve drága Majorjának hírnevét. És még a tudatalattija sem vallotta be, hogy csapdába került, hogy nem áll módjában megakadályozni a közelgő katasztrófát, hogy már csak idő kérdése...

2

Tüzesen sütött Krunte Abbasra a nyári nap sugara, mikor a hallgatók huszonhatodik csoportja érkezett Nyirok-Majorba, különböző közlekedési eszközökön, de szívükben közös szándékkal.

A Poxwell Regisbe tartó vicinális első osztályú kocsijában Chloe Carlisle a térdén egyensúlyozta írógépét, és ceruzája hegyével a fejét vakarta. “Hány szót írtam életemben?” – tünődött. Harmincnyolc könyv, átlag százhuszezer szó könyvenként. Megpróbálta fejben megszorozni. Sose volt jó számtanista.

Noha nem szabadulhatott az úti célja miatt ránehezülő büntudattól, mégis jó napja volt. Figurái könnyed szeretetreméltósággal éltek és mozogtak, ahogy a nyájas olvasó megkívánta tőlük. Reggel nagyon feldühítette a csatlakozásra való hosszú várakozás, és mérgében teherbe ejtette Lady Dianát. Most

széljegyzetet írt a lapra; nem szabad elfelejtenie, hogy idejében megszabadítsa a hősnőt terhétől. Felsőhajtott, megigazította a gépet, és leírta: "... felöltötte nehéz selyem köntösét."

Cyril felemelte fejét az ülés kopott párnájáról, és átkukkantott Chloe válla fölé.

– A 109. lapon lovaglónadrág volt rajta – közölte.

Mrs. Carlisle egész testében megmerevedett. Utálta, ha kritizálják. – Netalán arra célszól, hogy elfelejtettem átöltöztetni? Azt gondolod, hogy ennyi tapasztalat után ilyen ostoba hibákat csinállok?!

Cyril vállat vont. Ő szerkesztette meg Chloe minden egyes leírt szavát. Nagyon is jól tudta, hogy Lady Diana nem vetette még le a lovaglónadrágot. Ugyanolyan jól tudta, hogy Chloe Carlisle olvasóit egyáltalán nem ábrándítják ki az efféle apró melléfogások. Rajongóinak népes tábora rég megszokta már, hogy a szereplők akár egy-egy fejezeten belül is gyakorta váltogatják szemük színét, foglalkozásukat, olykor a nevüket.

Mrs. Carlisle ajkait felettébb nőietlen kifejezés hagyta el. A "köntösét" szó utáni pontot vesszőre változtatta, és rosszkedvűen odabiggyesztette: "miután lerántotta magáról azt az átok lovaglónadrágot". Cyril felhúzta szemöldökét, Chloe a szeme sarkából rásandított: durcás profil, gyönyörű kéz, hosszú láb. A fiú tizenkét évvel fiatalabb nála, és ő most gyilkosságra készül, hogy hozzámeessen. Megzörgette a papírt, és békülékenyen közölte: – Terence-nek pusztulnia kell.

Cyril lehunyta szemét. – Vadászbaleset? – kérdezte. Nem győzött csodálkozni magán, amiért beleegyezett, hogy eltávolítsák az útból a kapcsolatuk törvényesítésének útjában álló akadályt. Ned Carlisle nem rossz fiú. "Szeretem Choét – mondogatta magában. – Szeretem, szeretem, szeretem. Szeretném, ha egy vasa nem volna, akkor is."

Mrs. Carlisle bosszankodott. A vadászbalesetet félretette legközelebbi könyve számára, Terence-ről lehántotta vörös frakkját és keménykalapját, és makulátlan délelőtti öltözékbe bújtatta.

– Azt gondolom, repülőszerencsétlenség.

Cyril csukott szemmel cigarettára gyújtott. – Mhm. – Bólintott. – Igen, azt jól csinálod. – "Nyaldoss, láng – gondolta. – Billenj, gép. Kapj szívedhez, szépséges légikisasszony. S ami a fő: dolgozzatok csak, hogy én továbbra is élvezhessem megszokott kényelmemet." Kinyitotta szemét. – Ütközzenek össze egy repülő csészealjjal – ajánlotta halálos komolyan.

Mrs. Carlisle fontolóra vette az ajánlatot. Aztán megpillantotta Cyril komoly képét, és elfutotta a méreg. – Azért ne legyél *túlzottan* vicces, anygalka – mondta. – Még gutaütést kapok nevetemben. – Erőt vett indulatain. "Imádom

– mondta magában. – Az ő esze, az én kiadóm: és olyan bestsellert írunk, hogy még Ned is elolvassa.”

Cyril kecsesen felállt, és megszemlélte magát a sziklás tengerparti tájat ábrázoló kép üvegében. – Nemsokára megérkezünk – mondta. – Hogy van a kedves lelkiismereted?

– Kicsit nyugős – vallotta be Chloe. Becsukta az írógépet, vesződött a zárral. – Hát a tiéd?

– Békén pihen. Néma, miként a sír.

– Ízléses ez a hasonlat, drágaságom? – Kalapját lángvörös fürtjeire vágta, előrántotta púderdobozát, és lendületesen bepúderozta arcát. – Cyril – mondotta –, furdal a lelkiismeret. Együnk valamit Poxwell Regisben, és forduljunk rögtön vissza. – Retikülje leesett az ülésről, tartalma szétszóródott a koszos padlón.

Cyril szeme a kis automata revolverre esett. – Nem – mondta. – A cél olykor szentesíti az eszközt.

– *Anyagi* eszközre utalsz, drágaságom?

– Nem kell undoknak lenni, édes.

– Na jó – mondta Chloe. – Adj egy cigarettát. Cyril, szeretsz te engem egyáltalán?

– Nagyon – mondta Cyril, és felemelte Chloe csekk-könyvét.

Joe Manelli, a Hatlövetű, előrehajolt, és megkocogtatta sofőrjének vállát.

– Hé, fiacskám – szólt rá –, nem látod azt a táblát? Hóhérdomb, aszongya, 12%-os emelkedő. Hát úgy vigyázz. – Féltő gonddal óvta valamennyi kocsiját. Ez az új fekete Studebaker különösen szívügye volt – a gumik kivételével teljesen golyóálló.

– Bíz rád, Főnök – mondta Al, szokott kifejezésten hangján.

Manelli hátradőlt. Keskeny karimájú kalapja alól előbukkanó sötét, korosodó arca nem is volt visszataszító. Kisujjával lepöccintette szivarjáról a hamut, aztán oldalba bökte új testőrét:

– Nálam nem melegszenek meg ám az okos fiúk – közölte. – Tőlem te olyat sose hallasz, hogy mekkora nagy eszed van.

Blackie Rodden, a trió egyetlen angol tagja, oda sem figyelt. 1943-ban járt már ezen a vidéken, hadgyakorlaton, és most felismerte a terepet, s felidézte magában élete egyetlen tisztességes szakaszának regényes mozzanatait. Minden egyes hódítását más-más szerepben bonyolította le. Mestere volt az áruhának. – Cromwell is járt erre – jegyezte meg. “Meg én, azzal a Patríciaival”, gondolta hozzá. – Jó bunyó volt. Aprították egymást, akár a répát.

– Egen? – ásított Manelli. – Nahát. – Viharosan nekiesett az első ülésnek. – Lassíts, te barom! – ordított. – Ki akarsz nyírni?

Antonio Grossi, más néven Pete Kalder, maga vezette páncéllemezzel borított, a gumik kivételével tökéletesen golyóálló Allardját; testőre mellette foglalt helyet. Grossi egy szekér mellett lassított:

– Hé! – kiáltott a kocsisra. – Merre, van az a Nyirok-Major?

A kocsis kinyitotta száját, és ujjával rámutatott.

– Aha – mondta Grossi. – Már megint egy néma. Na jó, feladom. – Az út kellős közepén leállt, kiszállt, átment az autó túloldalára. – Ül a kormányhoz – utasította testőrét. – Kövesd azt a szekeret.

Beült a kocsiba, formás és ideges fejét az antilop bevonatú támlának döntötte, és dalra fakadt. A *Zúg a folyó* dallamára rögtönzött szöveget. – Vén Manelli, te vén Manelli, te esküszegő, hát jár a pofád? a tévé előtt? beköpsz sok havert? na várj!

Bill Thurlow a Hűséges Csatlós előtt lépett le a távolsági buszról, és idegesen hátrafordult: vajon leszállt-e a feltűnő szépség is. Leszállt. Bill a nő mögött ült a buszon, és egész idő alatt le nem bírta venni a szemét a napbarnított arc szép vonaláról, a hosszú szőke hajról. Egészen bizonyos volt benne, hogy valahol már látta ezt a nőt. Sőt, az a furcsa érzése támadt, hogy személyes jó ismerősök. Megigazította nyakkendőjét, és odalépett a lányhoz:

– Nem tudja véletlenül, hol kaphatnék taxit? – kérdezte. Elhatározta, hogy felajánlja: elviszi.

A lány mosolygott.

– Erre nincs taxi. Hová megy?

Bill tévovázott egy kicsit, de aztán megnyugtatta magát, hogy Nyirok-Major valódi rendeltetését minden bizonnyal sűrű homály fedi. – A Majorba – mondta erőltetett könnyedséggel.

– Tényleg? – nyitotta nagyra a szemét a lány. – Hát persze, az ember sose tudhatja. Én a testülethez tartozom.

Most Bill bámult. *A testülethez?! Akitől a címet kapta, olyasmire célzott, hogy a testület valamennyi tagja...* na nem, hát ez elképzelhetetlen. – Maga biztosan Miss Parrish – mondta Bill, és gyötörte az agyát, vajon mit is hallott a nőről, kit tett el láb alól.

– Dina vagyok – mosolygott búbájosan a lány. És ebben a pillanatban Bill rájött, hogy honnan ismeri. Ő volt a *Pajkos Magazin* folytatásos képregényében Leila, a Sztriptíz Gyöngye, izgalmas lábak és egyéb leplezetlen bájak tulajdonosa.

Dina nevetett. Nyilván kiolvasta Bill gondolatait. – Igen, én vagyok. Én voltam a modell valamennyi női figurához. – Karon fogta a fiatalembert, átvezette az úton, azután megfordult vele egy keskeny ösvényen, dús gyomok között.

Bill lenézett a lányra. Szégyentelen alak az a rajzoló, gondolta. Aztán eszébe jutott, hogy valami botrány volt a nő körül. A képregény váratlanul abbamaradt.

Dina becsúsztotta kezét ruhája kivágásába, előszedett egy apró zsebkendőt. Kifújta orrát, lassan eltette a zsebkendőt. – Szegény Sammy – emelte őrlő szemét Billre. – Leugrott egy szikláról. – Belekapaszkodott Bill karjába. – Leugrott – ismételte végtelen szomorúsággal.

Egy darabig szótlánul mentek tovább. Ahogy az út egyre meredekebb lett, hirtelen felvillant a Héttaliga dombjai közt a tenger. Egy fenyves magaslat mögül mohos zöld tető bukkant elő, és holmi bástyafok-féleség. Dina előrement az ösvényen, mutatta az utat a fenyők között. Vad rajokban varjak szálltak fel a bozótból. Dina befordult balra egy borostyánnal vadon benőtt, hatalmas kapun. Kavicsos ösvény kanyargott a Major felé, itt-ott kibukkant maga az épület, minthogyha elő akarná készíteni a gyanútlan tekintetet az egész iszonyú látványának befogadására.

– Atyaisten – sóhajtott Bill.

Dina megszorította a karját. – Bizony.

Paget nyitott ajtót. Lehajtotta bánatos fejét, és láthatólag mozdulatok nélkül magához ragadta Bill bőrdíjait. – Volna szíves erre fáradni, uram? – kérdezte. Undorodott az új jövevényektől. Jól tudta, hogy mind gyilkosnak tartják őt. De csak egyszer, egyetlenegyszer hagyta el az önuralma. Az utolsóelőtti tanfolyam egyik hallgatója, bizonyos Mrs. Larsen odalépett hozzá, és így szólt: – Paget! Én imádom a vért! Mondja csak: ... – Paget reszketett dühében, és közölte a hölgygel, hogy a maga részéről az utóbbi idők tizenkét, különös bestialitásáról nevezetes gyilkossága fűződik a nevéhez. A hölgy szeme felvillant: – A Cooden-gyilkosság? Meg az a két biciklista? És Madame Groppi? – Paget ekkor szótlánul meghajolt.

Bill meg sem rezdült a komornyik öngyilkos arc kifejezésének láttán, habozás nélkül követte a sötét hallba. Csak akkor riadt meg, mikor a két agg kéz egy szabó diszkrét alaposságával végigsiklott a két oldalán.

– Remélem, uram – mondta gyengéden Paget –, feje nem viselünk?

Flush már egy ideje helyesebbnek látta úgy intézni, hogy egy-egy új tanfolyam hallgatói kezdetben mintegy véletlenül találkozzanak, és lehetőleg egyenként. Nem is mutatta be őket sem egymásnak, sem a testületnek. Az első tanfolyam

alatt ugyanis, még mielőtt felismerte volna e bölcs módszer előnyeit, óvatlan módon egy pohárka sherry fölött rendezett ismerkedési estet. Ami óriási balfogásnak bizonyult. Két hallgató elájult, egy harmadik kirohant a franciaablakon, hogy soha vissza se térjen. E baklövés után a testület a kurzusok első napján csak vacsora alkalmával jelent meg a színen.

Mrs. Carlisle, aki Cyrillel a szobájában ebédelt, három órakor találkozott Manellivel, az orchideák között, a télikertben, ahová mindketten magányt keresni, tértek be. Mindketten tétovázva álltak meg.

– Jó napot – mondta végül igen hangosan Mrs. Carlisle. Ki lehet ez a rút, jól vasalt férfi? Talán a testülethez tartozik? Már túl van rajta . . . vagy csak Leendő...?

Manelli szakasztott úgy megérezte másokban az idegességet, mint a kutya a dögszagot, és azonnal megnyugodott. Világfias modorban bemutatkozott.

Mrs. Carlisle megkönnyebbültségi rohamában bevallotta, hogy retteg a tantestülettel való találkozástól. Végére, aki gyilkolt, az nem lehet épelméjű. Ki tudja, mikor tör ki megint belőlük...?

Manelli nem szólt semmit. Beledugta ujját egy orchidea nyálkás, vörös torkába, és a kehely kis kattanással összezárult körülötte.

Mrs. Carlisle jobban szemügyre vette. Profilja meglehetősen ismerős volt – Manelli – mondta tűnődve. – De persze nem rokona a hírhedt Hatlövetűnek?!

Manelli elővette tollkését, és lecsípte az orchidea fejét. – Egy időben úgy hívtak. Még régen.

Mrs. Carlisle nagyot nyelt. Lelki szemei előtt megjelent az újságfotó, amin éppen három vízbe fulladt gengsztert halásznak ki a folyó mélyéről. Mindegyiket nyakig cementeshordóba süllyesztették, és a hordókra hatalmas H betűt festett valaki. “Hatlövetű” Manellit őrizetbe vették, kihallgatták, aztán elengedték. Emlékezett egy kis fényképre: szivarozott, a másik kezével meg a kalapját lengette.

Manelli visszafordult – nyájas mosollyal át akarta nyújtani a hölgynek az orchideát. De a hölgy eltűnt.

Fél ötkor Bill a kertben mászkált; azt remélte, összefut Dinával. Az istállóudvaron ment át éppen, mikor a garázs elől utánakiáltott az ezredes:

– Ért az autóhoz, uram?

– Nem sokat – felelte Bill. Lopva végignézte az öregembert. Overall volt rajta, képe csupa olaj, de azért egyfajta komor felsőbbtség atmoszférája lengi körül, úgyhogy kétségtelenül a testülethez tartozik.

Az ezredes visszament a garázsba. – Újjonc? – ordította túl a motor harsány dohogását.

Bill utánament. – Igen. Ön a testülethez tartozik?

– Átkozott karburátor – mondta az ezredes. Megveregette a Bugattit. Remegett, prüszkölt a keze alatt. Négy króm kipufogócső kunkorodott elő a karosszéria alól. Az ezredes bekúszott a műszerfal alá, aztán előbukkant, kezében egy bilincs formájú, kormos, elzöldült fémdarabbal. – Gyújtáshiba – közölte büszkén.

– Délelőtt megismerkedtem Miss Parrishsel – mondta kis szünet után Bill.

Az ezredes leszedett egy zöld huzalt az önindítóról, és bólintott. – Helyes kislány – morogta, és felemelt egy ormótlan reszelőt. – Csak a szakképzettségével van baj.

Bill szíve szárnyra kelt, akár a madár. – Csakugyan? – kérdezte óvatosan. Leült egy tekercs gumicsőre, és várt.

Az ezredes megint bebújt a műszerfal alá. – Zárlatos – közölte velősen.

Cyril megpillantotta Mrs. Carlisle hálószoabaablakából Dinát, és most ő is a parkban kóválygott, hogy talán rábukkan. Negyed hatkor találta meg, a gyümölcsösben. A leány egy fél tenyéryi kelmét hordott a keblén, hozzá a létező legkurtább sortot, és egy nagy fekete lovat etetett.

– Hello – szólt Cyril.

A leány elismerő pillantást vetett rá. – Dina vagyok – mondta, és adott még egy rothadt almát a lónak.

– Testület?

– Igen. Tanfolyam?

– Igen. Maga nem néz ki testületnek.

Dina mosolygott. – Maga meg nem néz ki tanfolyamnak. Nem akar leülni erre a gyökérre? Ha nem baj, hogy kicsit szorosan vagyunk, elférünk mind a ketten.

Fél hétkor koktélt szolgáltak fel a teraszon.

Manelli egy poharat nyújtott Mrs. Carlisle-nek. Észrevette a nő ideges mosolyát, és nyájasan megnyugtatta: – Sose dolgoztam méreggel, és évek óta nem nyírtam ki senkit.

Cyril és Dina együtt bukkantak elő a cédrusok közül. Cyril felszökellt a lépcsőn, és odasietett Mrs. Carlisle-hez.

– Hát itt vagy? – mondta meglepetten a nő. Felmérte Dinát, torkát köszörülte, és hozzátette: – Milyen csinos lány.

Cyril nagy nehezen eltépte tekintetét Dinától. – Meglehetősen közönséges – mondta.

Mrs. Carlisle ledobta cigarettáját a kőre, és sarkával eltiporta. Megvetően felhorkant. – Testület. Messziről látszik.

Bill lépett oda, és megérintette Manelli karját: – Maga a Hatlövetű? – kérdezte kertelés nélkül.

Manelli barátságosan mosolygott. – Mostanában Joe-nak hívnak.

Bill bólintott, átvágott a teraszon, és leült Dina mellé. “Hatlövetű” – gondolta. Kettesben ebédelt Hatlövetű Manellivel, és túlélte. Ajkába harapott. Hirtelen félelmetes víziója támadt: géppuskás tömegmészárlás hangszigetelt garázsokban, megkötözött, felpofozott szájú szemtanúk, homlokukra égetett H betűvel; temetési menet temérdek koporsóval, elől egy autóban Manelli, egyedül; gyászolja a negyven lefűrészelt csövű vadászpuska gonosz sortüzének áldozatait.

Fél nyolckor döndült végig a házon az első gongszó.

Félóra múlva Flush, makulátlan szmokingban, az asztalfőn ült a gyér világítású, komor ebédlőben. Az asztal túlsó végén Mrs. Barratt foglalt helyet, hosszú, levendulakék fogadóruhában. Az ezredes Bill és Dina között ült, szemközt Cyril, Manelli és Mrs. Carlisle. Csikorgó, szokás szerint, a szobájában vacsorázott. Visszataszító megjelenése elriasztotta volna első estéjükön a hallgatókat. Antonio Grossi nem érkezett meg. Egy Krunte Abbas-i bennszülött elirányította, és Grossi visszakanyarodott Wiltshire-be.

Paget a gyertya fénykörén kívül állt, gyászos fejét lógatta. Dühítette, hogy az új jövevények közül senki sem méltóztatott átöltözni vacsorához. A lord, járta át szívét a büszke emlék, minden áldott este frakkot öltött. “Ó, uram – gondolta, és a mennyezetre pillantott –, mondtam én azon a reggelen, hogy ne menjen vadászni!” Pillantását körbejárta jelenlegi kenyéradóin. Utálta és lenézte valamennyit. Igaz, Flush jobb napok tűrhető maradványa; Mrs. Barratt gyöngysora valódi; az ezredes ért a borokhoz, csak egy kicsit túl gyakran kóstolgatja, igencsak vegyes társaságban; Miss Dina kedvesen mosolyog, de a fürdőruháitól elszégyelli magát az ember. No és Csikorgó... Paget mélyet sóhajtott.

Az ezredes szünni nem akaró történettel traktálta Manellit, hogy hogyan szedte le az első fekete medvét a Lydda-völgyben. Viszonzásul Manelli előadta, hogy egy ismerőse hogyan szedte le az első zsaruját Greenwich Village-ben.

– Olvastam a legutóbbi könyvét – mondta Mrs. Barratt Mrs. Carlisle-nek. – Bevallom, nagyon a szívemhez nőtt Michel. Olyan kár, hogy vízbe kellett fojtania.

Mrs. Carlisle elgondolkodó tekintetet vetett háziasszonyára, és akár esküdt uraimék, ő sem bírta elképzelni, hogy két férjet tett el saját kezűleg láb alól.

Mrs. Barratt visszamosolygott vendégére, és arra gondolt, hogy ez a lángvörös haj, meg a Michellel való könyörtelen bánásmód megfelelő adottságok egy gyilkosnak – persze csak *crime passionel*-ről lehet szó. Már a

tárgyalóteremben nem válik be, különösen az Old Bailey könyörtelen világosságában. Persze ha történetesen esős nap lesz, és az esküdszék csupa férfiből áll – talán. De akkor is jobb volna egy jelentéktelenebb bíróság, mondjuk Lewesban, vagy Winchesterben... Mrs. Barratt érdeklődő pillantást vetett Cyrilre, és azon merengett, vajon a fiú annak idején őt is annyira elbűvölte volna, hogy megfelelő indítéknak érzi tettehez...?

Cyril Bill Thurlow-nak tartott előadást Rouault-ról.

Bill nem nagyon figyelt rá. Az ezredes mellett ülő Dinára sandított. A lány merész fehér ruhát viselt, hajába virágot tűzött. Az ezredes azt mondta, hogy Dina egy Rouault-nál lényegesen jelentéktelenebb festőt lökött le a szikláról.

Paget finoman előlépett az árnyékból, és leszedte a tányérokat. Megérezte magán Mrs. Barratt pillantását, és megpróbált nyájasabb arckifejezést ölteni.

– Ezt ne csinálja, Paget – suttogott Mrs. Barratt, mikor az inas fölébe hajolt. – Ne mosolyogjon.

Paget csendesen feltornyozta a tányérokat a tálcán, és kilépett az ebédlőből. Végigment a kikövezett folyosón a konyháig, a tálcát letette az asztalra. Beosztotta, Barker, aki egyszer négy hónapig ült, mert rálőtt egy vadorzóra, éppen kivette a sütőből az elázott rizsfelfújtat. Óvatosan fogta a forró tálát, és közben a befejezetlen keresztretjvényt nézte.

– Tör, régiesen – mondta. – Hat betű, a második ipszilon.

– Gyilok – mondta Paget szórakozottan. Egy vastos zsemlegombócot belepöckölt a személtládába. “Ó, uram – fohászodott némán egykori gazdájához –, nézzen rám, uram. Látja, amint kiszolgálom ezeket a... vadakat? Jaj, uram, mivé lettem!”

– Állat, hat betű – mondta Barker. Kisujjával egy darabkát kanyarított ki a pudingból, és bekapta.

– Szamár – mondta Paget. – Öszvér. Lajhár. *Disznó!* – üvöltött fel hirtelen. Kikapta a tálát Barker kezéből, és bevágta maga mögött az ajtót.

Al, Manelli sofőrje, Blackie Roddent, az új testőrt oktatta kockavetésre, a konyha túlsó végében. Most felnézett.

– Hát ebbe mi ütött? – tudakolta.

Barker szeme csúnyán villant, míg Paget után nézett. – Vén dög – mondta, és belerúgott egy székbe.

Az ebédlőben Paget Mrs. Carlisle-nek kínálta a rizspudingot. A hölgy feje fölött szeme találkozott Manelli tekintetével. Az exgengszter leplezetlen érdeklődéssel szemlélte a komornyikot.

– Pagetnek hívják – mondta Flush. – Ősei már a Stuartok idejében itt szolgáltak.

– Egen? – Manelli a nyelve hegyével piszkálta zápfogát, és közben Pagetet tanulmányozta. – Hamisítatlan régi bútor, mi? Na, mondjon valami történelmit, Paget.

– Dinoszaurusz, uram – mondta kimerően Paget. – Ichtioszaurusz. Óriáshüllők.

A pudingból nem kért senki. Hasonlóképpen visszautasították a kajlán szeletelt juhsajtot is, majd a hölgyek asztalt bontottak, és átvonultak a szalonba. Dina tüstént kijelentette, hogy lemegy a medencéhez, úszik egyet, és már ki is futott a teraszon át.

– Mindjárt ebéd után – csóválta fejét Mrs. Barratt. – Csacsi gyerek. – Kitöltötte a kávé. – Még görcsöt kap és megfullad. Cukor tetszik?

Mrs. Carlisle figyelte a törekeny, reszketeg öreg kezét a csészével. Lehetséges, hogy ez a kéz valaha eléggé biztos volt, és eléggé határozott, hogy két villanykörtét porrá zúzzon és ügyesen beleverje egy habkönnyű Yorkshire-pudingba, az első férjnek, csemegéül?

Paget italokat kínált. Mrs. Carlisle konyakot kért. Paget összevonta szemöldökét. Úrihölgy nem iszik konyakot. Már-már meg akarta kínálni szivarral is Mrs. Carlisle-t. A hölgy félreértette Paget arc kifejezését. Azt hitte, az inas rámosolyog, úgyhogy kedvesen visszamosolygott. Paget kitöltötte a konyakot, ránézett Mrs. Carlisle-re, és kiment.

– Igazán úgy örülök – csevegett a kávécsésze fölött Mrs. Barratt –, hogy maga már ebben az értelmes korban jár, kedvesem. Annyi forrófejű ifjonnal volt már bajunk.

– Harminckilenc éves vagyok – közölte fagyosan Mrs. Carlisle.

– Én mindössze húszesztendős voltam az első alkalommal. – Mrs. Barratt fakó szemében emlékező mosoly villant. Kinyitotta a nyakában lógó óriási medalliont. – Ez volt a második férjem. Eleinte nagyon hiányzott.

Mrs. Carlisle átkukkantott a reszketeg öreg váll fölött. Bert Barratt húsos arca farkasszemet nézett vele a filigrán ezüstkertből. Ugyanez a fénykép volt látható hosszú évekkel ezelőtt valamennyi vasárnapi lapban, amikor Naomi Wotting bűnpere zajlott. Mrs. Carlisle nem talált szavakat. Az ember illően megcsodál egy áldozatot? Vagy finoman érezteti, hogy az illető távozása nem hagyott nagy űrt maga után? – Gratulálok – mondta végül tapintatosan.

– Annyira szeretett teniszezni – sóhajtott Mrs. Barratt. – Engem is meg akart tanítani, de mindig összevesztünk. Állandóan új meg új játékszabályokat talált ki.

Mrs. Carlisle úgy érezte, hogy minden szál haja égnek áll. Hogyan halt meg Bert Barratt? Fejbe vágta teniszütővel? Megfojtották a hálóval? Idegesen az ablakhoz lépett. És ekkor döbbenet meredt a zongora fölé kifüggesztett cédulára. A zöld tapétán fekete keretes, gépírásos cédula közölte, miszerint “A

Testület fájdalomtól megtört szívvel tudatja mindenkivel, hogy Piers Larsen svédországi otthonában megboldogult, röviddel Mrs. Larsen körükből való hazatérése után.” A közlés alatt rejtélyes jel, kék krétával: M + 3N.

Az ebédlőben Flush nagybetegnek való híg portóival kínálta Manellit. Visszatetszést keltett benne a tény, hogy az amerikai leharapja a szivarok végét.

– Holnap, uraim – mondotta –, tetszés szerinti sorrendben beszélgetésen fogadom önöket. Talán egyesek úgy érzik, hogy ez a délután kárba veszett. Biztosíthatok mindenkit, hogy nem így van. A testület közben felmérte önöket. Újból ellenőriztük referenciáikat, megismerkedtünk körülményeikkel, és... – itt megkockáztatott egy halvány mosolyt –... számba vettük az önök adottságait.

Elhallgatott és körbepillantott. Mindig elszórakoztatta, ha elképzelte az újoncok kiszemelt áldozatait. Következtetései rendszerint közel jártak a valósághoz. Olykor-olykor tévedett csak némely jelentéktelen részletben. Kínos emléke volt például az a kis sovány, halk szavú asszony, aki idő előtt óhajtott tekintélyes összeget örökölni. Flush, nagy bosszúságára, nem ismerte fel a jelöltben a skizofrénia jeleit, és a nő rövidesen hazatérése után három rendőrt lőtt agyon a Trafalgar Square-en.

Ez a mostani társaság – gondolta Flush némi kellemetlen előérzettel – szemre igen jólnevelt. Az ilyenekkel a legnehezebb bánni. Sokkal könnyebb a helyzet, ha egy csoportban csupa nyers, brutális, gátlástalan alak van, akik szégyentelenül jegyzetelnek, konokul meg akarják kapni a pénzükért, ami jár nekik, friss léptekkel távoznak, és otromba tréfákkal búcsúznak egymástól, mondván, hogy majd az akasztófa alatt találkoznak.

Belekortyolt a portóiba. – Négy pont, uraim. Egy: pszichológiailag úgy találjuk helyesnek, hogy bármely hallgató, aki társa iránt méltatlan gondolatokat táplál, öt shilling bírságot fizet A pénzt a vétség elkövetésekor kell elhelyezni a minden szobában megtalálható, Jótékonyági Alap feliratú perselyben. Kettő: a hallgatók közt támadó bármilyen vitás kérdést azonnal a testület egy tagjának kell jelenteni. Három: semmiféle lőfegyver, rugós kés vagy egyéb halált okozó fegyver viselése nincs engedélyezve a tanfolyam területén, kivéve a tornatermet. Végül pedig: mindazok számára, akik nem vették fel Csikorgó tantárgyait, szigorúan tilos a kerti házat megközelíteni. – Felállt, hátratolta székét. – Most pedig, uraim, csatlakozzunk talán a hölgyekhez.

Megindult a szalon felé. Kezét a kilincstre tette, majd megállt. Odabentről furcsa hangot hallott – félig sóhaj volt, félig sikoly.

– Mi volt ez? – kérdezte nyugtalanul Bill.

– Meglehetősen kísérteties – mondta Cyril. Nevetni próbált.

– Nézzük meg – ajánlotta Manelli.

– Nem történt semmi, uraim – mosolygott Flush. Jól tudta, hogy a szalonban megjelent Csikorgó, és bemutatkozott Mrs. Carlisle-nek.

A gyepen hosszúra nőtt már a cédrusok árnya, melyek alatt valamely régi ura a Majornak beszédte hűbéreseitől a dézsmát és a tizedet. Feketerigó neszezett fészken, azon az ágon, amelyre felakasztottak volt egy engedetlen jobbágyot. Halkan cirpelt a tücsök, ott, ahol egykor kopók űzték a büszke gímet.

Estére elcsitult a szél. A néma fák őrt álltak a rózsálló ég háttérében, mereven várták a másnapi hóhullámot.

– Szent Isten! – sóhajtott Mrs. Carlisle, és becsukta maga mögött a hálószoabajtót. – Micsoda bagázs!

Cyril kinézett az ablakon. A hold egy ősi tölgy fölött függött, a színe majdnem egybeolvadt a halványuló éggel. – Riasztó – helyeselt.

– És közben olyan *normálisnak* látszik valamennyi – panaszkodott a nő.

– Kivéve Csikorgót. Mert az aztán... hát, nem mondom.

– Én csak egyetlen pillantást vettem rá, de többé soha – fogadkozott Mrs. Carlisle.

– Figyelted az ezredes szemét? Mintha nem volna pupillája.

– Meg kell vallanom, Naomi Barratt láttán futkározott a hátamon a hideg. – Mrs. Carlisle leült a toalettasztalhoz, bekrémezte arcát, és a szeme körüli kényes területet masszírozta.

Cyril nézte, hogyan mázolja szét az arcán a szempillafestéket. Chloe meglepő hajtömege fölött a tükörben megpillantotta a maga mandulaszemét, kicsi, durcás száját. “Dina Parrish nagyon csinos – gondolta. – Hát még együtt milyen jól néznénk ki.”

Mrs. Carlisle papírzsebkendővel letörölte szájáról a rúzst. Oldalvást Cyrilre sandított; úgy látszik, eltalálta, mi járhat a fejében. – Menjünk haza, édes, amíg nem késő! – mondta. Rosszul időzített drámai érzékével kitérte karját, és felemelte krémtől fehérlő arcát. – Túlágosan nagy az ár!

– Hova *haza*? – érdeklődött Cyril. – Jaj, drágám, hagyd már ezt. Igazán kár volt annyi konyakot innod.

– Ne szekálj, angyalka, mert kapsz egy pofont Chloétól. – Felvette fésűjét. – Szívemben gyermek maradtam – közölte, és vadul tépte a fésűvel lángvörös fűrtjeit. – Nem akarok én mást, csak boldogan élni, míg meg nem halunk, hogy a fene enné meg.

Manelli bemászott élete első mennyezetes ágyába, és kezét-lábát szétvetve elterült. A mennyezet ugyan rongyokban lógott, de azért teljesen feudálisan érezte magát. “Atyaisten – gondolta –, ha az a huligán Grossi most látna!”

Nyirkos kis padlásszobájában Paget felhúzta hálóingét, és megfésülte őszülő haját. “Jaj, uram – fohászcodott magában. – Egyszer jókedvében azt mondta, én vagyok az egyetlen állandó ebben a változó világban.” Hideg vizet töltött a kancsóból a csorba mosdótálba. “Azok voltak a szép idők, uram. Azok bizony!”

Blackie Rodden, Manelli új testőre kénytelen volt Allal, a sofőrrel osztozni egy szobán. Ez tökéletesen kiborította. – Én alszok az ablaknál – jelentette ki. Megengedte a meleg csapot a mosdónál, és alátartotta az ujját.

– Ki mondta? – tudakolta Al. Levette zakóját, és ledobta a földre. Meleg van, és még melegebb lesz. – Ki mondta, hogy te alszol az ablaknál, he?

– Én.

– Aha. Szóval te.

– Szóval én.

Al ezen eltűnődött egy kicsit. – Mindjárt gondoltam – közölte aztán. Unta a vitát, de hát Blackie új fiú, és nem volna helyes, ha elbízna magát. – Nagyon sajnálom, hogy te mondtad – jelentette ki gőgösen. – Becsszavamra. Mert ugyanis én azt akartam mondani, hogy te itt alszol.

– Tényleg?

– De mennyire. Mert ugyanis én mindent megteszek a kényelmedért. Aki ilyen rendes gyerek, avval én jól kijövök. Csak az az egy, hogy az én ágyamban nem alszol, mert arra kényes vagyok.

– Ki mondta, hogy az a te ágyad?

– Én.

Blackie keze a belső zsebe felé kúszott, ahol a borotváját tartotta. – Ez az én ágyam, te tetű – horkant fel.

Al keze a vállára szíjazott fegyvertokra ugrott. – Te moslék. Azt mondtad, tetű? Hát ez nagy meggondolatlanúság volt. – Leesett az álla. – Hajaj. Elfelejtettem, hogy az a Paget elszedte a babámat.

– Az enyimet is.

– Moslék!

– Tetű!

– Mi volna, ha ezt az ágyat is odahúznánk az ablakhoz, moslék?

– Oké, tetű.

– Meleg a víz, moslék?

– Dehogyan meleg, tetű.

Egy emelettel lejjebb Bill kinézett az ablakon. Épp rálátott az úszómedencére. A víz alatti fények erősebben világítottak, mint a hold. Dina lustán lebegett a fényló vízen. A néma gyepen át odahallatszott halk éneke. Bill körberohangásztta a szobát, kitérta valamennyi szekrényt, kicibálta a fiókokat,

kereste a fürdőnadrágját. Végül a ruhásszekrényben találta meg, szép rendesen lógott egy vállfán. Megragadta, előkapott egy törülközőt, majdnem orra bukott a szőnyeg szélében, aztán lerohant a lépcsőn.

A Poxwell Regis-i Nadragulya fogadóban Antonio Grossi ásított, revolverét a párnája alá lökte és lefeküdt. Irgalmatlanul kifáradt. Majdnem ötszáz kilométert vezetett. Végigheveredett az ágyon, de aztán megint csak felrázta magát, félkőnyéken támaszkodva felemelte a telefonkagylót.

– Kérem a szobapincért – szólt bele a kagylóba.

Ugató köhögés volt a válasz. – Milyen számot kér? – érdeklődött egy női hang, mikor a fuldoklási roham valamennyire csillapodott.

– A szobapincért kérem!

– Kérem letenni a hallgatót, és a B jelzésű gombot megnyomni.

– Kivel beszélek?

– Poxwell Telefonközpont. Szíveskedjék megmondani, milyen számmal óhajt beszélni.

– Kérem a portát.

– Szabad az ön számát?

– 129. A Nadragulya portáját kérem. De gyorsan.

– Foglalt a szám. Szíveskedjék tartani a vonalat.

Grossi tartotta. Hallotta, amint a nő tovább fuldoklik, aztán megint megszólalt:

– Ott van még, kérem? Megpróbálom kapcsolni. – Majd úgy öt perc múlva: – Csak egy vonala van a Nadragulyának, és az is foglalt.

Grossi rádöbrent, hogy valószínűleg ő maga foglalja le azt a vonalat. – Hé, maga – ordított a kagylóba. – Maradjon! Küldök egy táviratot. Szöveg: Grossinak kávé, borbély fél tízkor.

– Egy shilling kilenc penny. Kérem, szíveskedjék bedobni a perselybe.

– Ide figyeljen, baba. Ez nem nyilvános fülke. Én a Nadragulyából beszélek.

– A Nadragulyában *van*?!

– Most mondom.

– És saját magának akar táviratot küldeni?

– Nix. – Grossi mutatoujja egészen kifehéredett a revolveren a párna alatt. – A portának akarok táviratot küldeni. – Telefonra nem lő az ember, magyarázta magának.

– Elnézést – köhögött a nő. – Nem tudom, addig elküldeni a táviratot, amíg ki nem lép a vonalból.

Grossi öklével dobolt a halántékán. – Oké – suttogta. – Oké, oké, oké. Kilépek. Kávé, borbély fél tízkor. Aláírás: Grossi. Írják hozzá a számlához. – Letette a kagylót.

Visszafeküdt, aztán felült, kivette a revolvert a párnája alól, eloltotta a lámpát, megint lefeküdt, és nekikészülődött az alvásnak. “Vén Manelli” – futott át agyán a gondolat, és még éppen, annyira telt az erejéből, hogy megfogja a revolvert, aztán elaludt.

Csengett a telefon. Grossi felmarkolta a kagylót.

– Lesz szíves átvenni egy üzenetet a porta részére? – köhögött a nő. – Távirat. Borbély, kávé fél tízkor, aláírás Grossi. Kérem, írják hozzá a számlához. Szíveskedjék egy shilling kilenc pennyt bedobni a perselybe.

4

A nap nem emelkedett még a Héttaliga-dűlő fölé. A gyepre kék árnyék terült, s ott is maradt tizenegyig. A locsoló lassan forgott a rózsakertben. Túl az úszómedencén Barker a gyepet nyírta – ott, ahol egy királypárti kém nyugodott tizenöt esztendeig, és csontjai fölött kisarjadt a fű.

A könyvtárban Flush Dinával a reggeli postát szortírozta.

– Mi a véleménye Billről? – kérdezte Dina, és felnyitott egy borítékot. Választ nem is várt, úgy folytatta: – Cyril is helyes. Pedig milyen más mind a kettő, Érdekes, nem? – Megszimatolta az égszínkék levélpapírt. – Pacsuli. Egy görög. Az iránt érdeklődik, fizethet-e részletekben.

– Felettébb sajnáljuk. A szokásos válasz.

– Ez meg itt egy Kétségbeesett Házasember. Pénz nem játszik szerepet. Oswald Anson az ajánlója.

– Közölje Mr. Ansonnal, hogy elégünk van a védenecéből. – Flush felvágott egy borítékot, belepillantott, aztán úgy, ahogy volt, a papírkosárba dobta. – Bélelt boríték – mondta, és undorodva megrázkódott.

– Mrs. Larsen ír. Újból férjhez ment, és Norvégjába költözött. Végtelenül hálás nekünk, és reméli, sosem fog viszontlátni.

Flush a levélért nyúlt. Mrs. Larsen különleges helyet foglalt el hallgatói sorában. – Erre magam válaszolok – mondta, és mosolygott.

– Nini, már megint az a buta észak-írországi farmer!

– Nem kell tudomásul venni.

Dina kíváncsi pillantást vetett Flushra. – Ha egyszer történetesen sor kerülne rá, el tudna bánni egy egész nyájjal?

Flush a homlokát ráncolta. Nem válaszolt. – Tíz óra. Melyik hallgató lesz az első?

Cyril az ablaknál állt. Az üvegen egy darázs mászott fel. Cigaretája paraszával üldözőbe vette, a darázs kénytelen volt gyorsítani a tempóját.

– Szeretjük egymást – mondta Mrs. Carlisle támadó hangnemben, immáron harmadszor. – Azonkívül a férjem elviselhetetlen zsarnok.

Flush sóhajtott. Ezek mind mentegetőznek, öngazolást keresnek. Gondolatban megtoldotta a kihallgatást egy félórával. Kinézett az ablakon a gyepre. A Héttaliga-dűlő görnyedt, vészjósló árnya elérte az azaleákat. Rohan az idő. Cyrilre pillantott: – Mondja, kérem, ön is részt óhajt venni a vállalkozásban?

Cyril nyugtalanul izgett-mozgott. – Amennyire lehetséges – felelte. – Sajnálatos módon a szívem nem a legegészségesebb.

– Büntársak esetén úgy találjuk helyesnek, ha a felelősség egyenlő arányban oszlik meg. Amennyiben felelősségrevonásra kerülne sor, mindkét fél egyformán érdekelt. Ez a megoldás kiváltképpen esetleges további kapcsolat esetén javallható.

– Megteszem, ami tőlem telik.

– Hát hogyan tenné – mondta Mrs. Carlisle.

– Kötelességemnek tartom közölni, hogy ideges alkat vagyok, és kritikus helyzetekben nem teljesen megbízható – mondotta Cyril.

Flush alaposan szemügyre vette a fiatalembert. “Ha lejátszod ezt a vonakodó-lemezt – gondolta –, prima növendék leszel. Istenáldotta tehetség. Ragyogó egyensúlyérzék, jó kéz, körülbelül egy oktávos arasz, kiválóan használható lapos hüvelykujj.” – Melyiküknek jutott eszébe, hogy problémájukat ily módon oldják meg? – kérdezte.

– Egymásba szerettünk – mondta Mrs. Carlisle. – A többi jóformán magától jött.

– Ami azt illeti – mondta Cyril –, ha jól emlékszem, Chloe hozta szóba a témát.

Mrs. Carlisle felkacagott. – A kis hamis! Nagyon jól tudja pedig, hogy ő hozta szóba! Az úgy volt, hogy felajánlottam: hazaviszem kocsival, mire ő...

– A pontosság kedvéért hadd tegyem hozzá – vágott közbe Cyril –, hogy amikor elmentünk Kew-ba, a terráriumba, éppen te mondtad, hogy...

– Nem lenne megnyugtatóbb a válasz? – szólt közbe emelt hangon Flush.

– Ned hallani sem akar róla – mondta Mrs. Carlisle. Hüvelykujja körmérőll kapirgálta a lakkot. – Pedig hányszor, de hányszor könnyörgtem neki! De nem és nem, Ned szerint én vettem az ágyam, és ő óhajtja benne aludni álmát.

Flush feljegyzett valamit. – Egészségi állapota?

– Sajnos, kitűnő.

– Életbiztosítás?

– Ó, hogyne.

– A kötvényt természetesen hagyni kell lejárni.

– De hiszen ez vétkes pazarlás! – szólt közbe önkéntelenül Cyril.

Mrs. Carlisle ránézett. – Angyalka, ha nem hagyod élni azt a szerencsétlen darazsat, mindjárt sikítok.

Flush köhögött, és a füle cimpáját csavargatta. – Szíveskednének leírni a Kiszemeltet?

– A Kiszemeltet?!

– A férjét, asszonyom.

– Ja? – Mrs. Carlisle cigarettáért kotorászott a retiküljében. – Egész jóképű volt, mikor hozzámentem – mondta védekezően.

– Ámde, ahogy mondani szokás, romlásnak indult – tette hozzá Cyril.

– Magas, körülbelül akkora, mint ön, de korpulensebb.

– Vagyis pocakja van, ne szépítsük.

– A haja már nem olyan sűrű, mint régen.

– Nahát, Chloe! Talán azt mondanád, kopasz, mint a tök.

– Mértéktartóan öltözködik...

– Kivéve hétvégén.

– Vasárnap golfozik. Ugyanis...

– Elviselhetetlenül emberkerülő. Vérlázítóan egocentrikus. Öntelt, unalmas számár.

– Meglehetősen jóindulatú.

– És nagyon, *nagyon* kedélyes – mondta nyomatékosan Cyril. – A szíve arany!

– Angyalka, nem vagy egy icipicit közönséges? – fordult hozzá Mrs. Carlisle.

Flush az asszonyt tanulmányozta. “Gyenge anyag – gondolta. – Ronda természete van. Nem tetszik nekem az alsó állkapocsív mikrokefál formációja. Vajon miért csügg ezen a sokat ígérő fiatalemberen?”

– Kocsija van – közölte Cyril. – De módfelett óvatosan vezet.

– Vannak időnként depressziós korszakai?

– Ó, dehogyis. Éppen ez a baj.

– Iszik?

– Mint a víziló.

– Öngyilkosság?

– Szóba sem jöhet! – mondta Mrs. Carlisle hangosan.

– Ellenségei?

– Mr. Carlisle tőzsdés – mondta Cyril.

– Úgy értem, különleges rosszakarója, személyes ellensége? – A kérdés meglehetősen akadémikus volt, de Flush azért szíve mélyén remélte, hogy egyszer valaki mégiscsak így válaszol rá, habozva: – Hát... éppenséggel ott van az az Armitage nevű bridzsjátékos...

– Tudtommal senki.

– Van-e hajlama – elnézést – házasságon kívüli kalandokhoz?

– Szó sincs róla! – mondta méltatlankodva Mrs. Carlisle.

Ugyanakkor Cyril ezt mondta: – Ó, minden bizonnyal.

Mrs. Carlisle a válla fölött rápillantott. Mosolya erőltetett volt. – Te kis féltékeny! – gügyögte.

“Fel, fel, asszonyom, vágja szájon – tanácsolta a hölgynek némán Flush. – Álljon már a sarkára.” – A Kiszemeltnek nem gyenge a bokája? Csökkent a látása? Szédülésre hajlamos?

Cyril aprólékos pontossággal felelt: – Bokája akár az öntöttvas. Olvasáshoz szemüveget hord. Időnként szabadkőműves ebédeken vesz részt, utána hányingere támad.

Flush Mrs. Carlisle-ra szegezte tollát: – Van saját garázsuk?

– Nincs. A ház mögötti zsákutcában bérelünk garázst.

– Van benne gázcsap – közölte Cyril. – És vízvezeték.

“Vízvezeték – gondolta ingerülten Flush. – Talán a kocsijába óhajtod fullasztani a vetélytársadat?” – Milyen a zára?

– Közönséges lakat.

– Három- vagy négynyelvű?

– Nem tudom.

Flush szigorú pillantást vetett hallgatóira. – Önök utasítást kaptak, hogy valamennyi számításba jöhető zárról készítsenek plasztilin-lenyomatot. – Vadul megmarkolta tollát. – Netalán elmulasztották ezt megtenni?!

– Olyan rumlink volt – mondta Mrs. Carlisle. – Még vonatindulás előtt el kellett szaladnom a cipőmért, meg a tisztítóba, meg ...

Flush sóhajtott. – A férje megbízik önben?

– Ismeri Cyrilt.

– Szívből fájjalom, ha kérdésemet esetleg tolakodónak tartja, de... voltak más Cyrilek is?

– De kérem! Senki, soha! – Mrs. Carlisle a gyakorlott hazugok mélyeséges felháborodásával nézett Flushra.

Flush Cyrilhez fordult: – És ön? Más Chloék?

Mrs. Carlisle felelt a kérdésre. – Egy. Igen. Egy! – Elnyomta a cigarettáját, és újabbra gyújtott.

– Önök mindketten vezetnek?

– Igen – mondta Mrs. Carlisle. – Én elég ideges vagyok.

- Közlekedési kihágások?
- Cyrilnek egyszer elvettek a betétlapját, mert illuminált állapotban vezetett.
- Ugyanis luminolt szedtem – mondta nyomatékosan Cyril. – Orvosi utasításra.
- Na és a vodka – mondta kis hallgatás után Mrs. Carlisle.
- Chloe, én már akkor is megmondtam neked...
- De anygalka, hát miért is ne ihatnál vodkát?
- Nem-ittam-vodkát. – Cyril szép keze ökölbe szorult.
- Jól van, édes. Nem ittál. Csak luminolt szedtél. – Chloe Flushra mosolygott. – Semmi vodka.

Flush a füle cimpáját nyomorgatta. Enyhe émelygés fogta el. Már nem is figyelt rájuk. “Hogy utálok valamennyit – gondolta. – Mint az eszeveszettek, úgy nyúlnak hozzá a képtelen kis problémáikhoz, csupa balkezes amatőr, és még csak nem is őszinték az emberrel.” Egyetlen kivétel ragyogott fel emlékezetében: Piers Larsen özvegyének rózsaszínre sikált csinos arca, buzgó, felvillanó mosolya, az amúgy is tökéletes alibin alkalmazott számtalan csiszolás.

A napfény óvatosan behatolt az apró ablakszemeken. Kockás árnyék vetődött a siráz-szőnyeg kanyargós mintáira. Manelli úgy járt fel-alá a szobában, akár a ketreche zárt oroszlán. Bizonyos körülmények összejátszása következtében bizonyos állatok megmarják az örököt, de azért ha nincs ott az ör, mégis hiányzik nekik. Ugyanez állt Manellire és a testőreire is.

Flush egy székre mutatott. – Foglaljon helyet, Mr. Manelli. Úgy gondolom, ön már rendelkezik bizonyos előtapasztalattal?

Manelli állva maradt, és egy női fejet ábrázoló bekeretezett könyomatra bámult. – Még régről – ismerte be. Aztán szemrehányó hangon szólt, miközben megkocogtatta a kép üvegét. – Hol itt a művész kézjegye?

Flush rágyújtott aznapi első szivarjára. – Akad, akinek nem tetszik a mi gyakorlatunk – mondta, és kifújta a füstöt.

– Egen? – Manelli megkerülte az íróasztalt, felemelt egy papírmehezéket, és hajszálpontosan előző helyére tette le megint.

Flush odatolta elébe a szivarosdobozt.

Manelli elutasítóan intett. – Köszönöm, én speciális fajtát szívok. – Harciasan meredt egy sisakos férfiú arcására. – Van nekem egy Rembrandtom – közölte. – A művész kézjegyével.

Flush türelmetlenül megkocogtatta az íróasztal lapját.

– Teljes nevét kérném.

– Joe.

Flush felírt valamit. – Foglalkozása?

Manelli elvigyorodott. Eszébe jutott az az eset, amikor egy szövetségi ügyész kérdezte tőle ugyanezt. Őt meg annyira megzavarta tulajdon ügyvédjének erőfeszítése, aki mindenáron téves bírói ítéletet akart kicsikarni, hogy az igazsághoz híven így felelt: – Huligán.

– Virágüzletem van – mondta most.

Flush egy pillanatig hallgatott. Valamennyi hallgató előéletét gondosan ellenőrizték, és jól tudta, hogy Manelli állítását a túlzott szerénység diktálja. Flush megállapította, hogy az amerikai óriási jövedelme bukmékerek megfélemlítéséből, zsarolásból, vámcsalásból, választott hazája törvényeinek általános lábbaltiprásából származik; hogy előkelő helyet foglal el jó néhány szenátor nagyrabecsülésében, és nem egy szakszervezetben nagy hatalom; és hogy utóbbi időben legjövedelmezőbb foglalkozása sztrájkok szítása illetve később ugyanazok eltiprása volt. – Ipari szaktanácsadót írok, helyes? – kérdezte.

Manelli szemérmesen lenézett a szőnyegre. – Ezt meg honnan veszi? – Döbbenetes nyugodtan állt. – Nem szeretem a szép szövegeket. Virágüzletem van, és kész.

Flush rápillantott, és azon tűnődött, vajon ez az ember egyáltalán lélegzik-e. Manelli felemelte tekintetét.

– Maga utánajárt – mondta szemrehányóan.

– Mi sem természetesebb.

Manelli rángásszerűen megmozdult. A szoba túlsó végébe ügetett, felemelt egy hamutartót, letette megint, aztán visszaügetett az íróasztalhoz. – Kitől tudja? – érdeklődött.

– Mr. Manelli – ráncolta homlokát Flush. – Az ön magatartása felettébb destruktív.

– Szóval ezért motozott meg az a penészes hullá az ajtóban?

– Paget utasítást kapott, hogy minden egyes leendő hallgatónkat személyi motozásnak vesse alá.

– A többit is?

– Természetesen. Mondanom sem kell, hogy az ön esetében különleges alaposságra szólítottam fel.

Manelli megmerevedett. – Egen? – Már megint nem lélegzett.

Flush ránézett. Azon tűnődött, ha kellő ideig halogatná a választ, vajon az exgengszter légszomj következtében megfulladna-e. – Mr. Manelli – mondta végül. – Nem vagyunk gyerekek. Mindketten tudjuk, hogy önt kilencszer tartóztatták le emberölés, tizenötyszer fegyveres rablótámadás, öt esetben zsarolás, három esetben a Kongresszus megsértése, tizenkilencszer

közveszélyes munkakerülés, tizenegyszer bűnsegédi bűnrészesség miatt, valamint két esetben...

– És elítéltek? – vágott közbe Manelli.

– Tudtommal nem.

– Egyetlenegyszer sem!

– Gratulálok, önnek bizonyára a legrosszabb körökben vannak összeköttetései.

Manelli egy hosszú pillanatig bámulta tanárát. Aztán felbátorodva a Flush szemében észlelt barátságos villanástól, hirtelen hahotában tört ki. – Hát ez jó. Na, várjon csak, ha ezt elmesélem Alnak, az meghal!

– Ami felettébb rossz ízlésre vallana köreinkben. Nos, Mr. Manelli, mi hozta ide hozzánk? Értesüléseim szerint Amerikában, ha az embernek megvan a megfelelő összeköttetése...

– Egen.

– Vannak itt ellenségei?

Manelli az ajkát csücsörítette. – Kicsit meleg volt odaát a szitu. “I don't like Ike.”

Flush várt.

Manelli az ablakhoz lépett, lehúzta a vászonrolót, aztán hirtelen visszaengedte. Majd megint az íróasztalhoz ügetett, és tenyérral rácsapott. – Az a Kongresszusi Bizottság, az macerált – mondta nehezen fékezve hangját. – Engem. Mint valami utolsó huligánt. “Kihallgatásra” – aszongyák. Na jó, mondom, megvan nekem a technikám. Még el is szórakozok velük, fogom a mikrofont, aztán mehet. Na de ez egy kicsit más volt. Tudja, mit csináltak velem? – Megvakarta fejét, mint amikor egy híres ügyvéd óhajtja az esküdtek tudtára adni, hogy ő maga sem lát tisztán. – Rám hozták a tévét! Ott ülök, és száztizenkilencszer egymás után elmondom, hogy aszongya: “Megtagadom a választ, azon az alapon, hogy esetleg gyanúba keveredem, hogy gyanúba keveredem, hogy közvetve gyanúba keveredem.” A kamera meg dolgozik, és engem százmillió ember bámul. Én meg ott ülök, és izzadok, de közben tudom, hogy egész Amerika minden huligánja rajtam röhög.

– Barbár módszer – csóválta a fejét Flush. – Kínvallatás. Ebben az országban már III. Henrik eltörölte.

Manelli ügyet sem vetett rá. – Hát persze nem maradtam. – Végigsimította haját. – Szóval, itt vagyok. Új terep után kell néznom. Csakhogy nem akarok semmiféle kockázatot. Előbb kitanulom a dörgést, aztán jöhetnek a zsaruk.

– Parancsoljon szivart, Mr. Manelli. – Flush szivarládát vett elő fiókjából, és az íróasztalon odatolta Manelli elé. Az elutasítóan intett, és tárcájáért nyúlt.

– Úgy gondolom, ha már ideát vagyok, belemegyek valami kis üzletbe.

– Virágüzletbe?

– Meglehet – mondta tartózkodóan Manelli. – Jó, csendes környéken. Hiszen tudja. Mi a véleménye például a Throgmorton Streetről? – Flush kezéből kivette a szivart, és a hamutartóba rakta. – Tessék. Dobja el azt a vacakot, erre gyűjtson rá.

Flush a fejét rázta, aztán döbbsen konstataálta, hogy Manelli azzal a fajttával kínálja, amit ő maga is szív.

Bill Thurlow azonnal leült. Zavartalan nyugalommal közölte teljes nevét, korát, foglalkozását, jövedelmét és kiszemelt áldozatát. Kimérten és tisztán foglalta össze történetét, nem bocsátkozott felesleges részletekbe, nem kísérté kommentárokkal. Ahogy a történet a maga borzalmas teljességében kibontakozott, Flush lassan felállt az íróasztal mellől, majd nyughatatlanul róni kezdte a szobát.

– Az aljadék – mondta egyszer. Reszketett a keze. A szivarhamu a siráz-szőnyegre hullott, Flush egy pillanatig rábámult, aztán nagy léptekkel az ablakhoz ment. – Elég – mondta rekedten. – Mr. Thurlow, kivételes kegynek tekinteném, ha ezt a szörnyeteget rám bízna. Haladéktalanul el kell intézni. Rögtön utazom.

– Nem – mondta Bill. – Igazán nagyon kedves, de megígértem apámnak, hogy a dolog a családban marad. Azt gondoltam, esetleg lelőném.

– Nem. Az túl jó neki. Engedje meg, hogy megkonzultáljam Csikorgót. Ha ő egyszer dühbe gurul...

– Nem.

– Könyörögve kérem.

– Nem.

– Kimondhatatlan öröm volna a számomra.

– Sajnálom.

Flush a bársekreányhez lépett. Töltött magának egy pohárka sherryt. – Ön még fiatal, Mr. Thurlow – mondta. – Még annyi mindent tartogat önnek az élet! Ha például...

– Azt gondoltam, esetleg rövidített tanfolyamon vehetnék részt. Időt kell nyernem. – Csak azt engedje meg, hogy szóba hozzam a dolgot Csikorgónak.

– Nem.

– A tanfolyam négynapos. Ennyi idő alatt mi...

– Apám maga akarta megcsinálni, de a köszvény toloszékhez köti.

– Ön valóban szokatlan önfegyelmet tanúsít.

– Tulajdonképpen nem is. Háromszor rálöttem, de elhibáztam.

Flush kiitta a sherryt, és forgatta az üres poharat. – Számos fogas kérdéssel találtam magam szemben pályám során – mondta –, de hosszú évek tapasztalata folyamán egyetlenegyszer sem... – hangja elfulladt. Némán megrázta fejét.

Végigsimított homlokán, torkát köszörülte. – Mr. Thurlow – mondta aztán –, ragaszodom hozzá, hogy ön tandíjmentesen végezze el a tanfolyamot.

Paget kopogott, kinyitotta az ajtót, és három lépésnyire bejött a szobába. Ott mozdulatlanul megállt, és azt a benyomást keltette, mintha meghajolt volna.

– Egy amerikai illető érkezett, uram – jelentette. – Azt állítja, várják.

Flush már Bill problémájának egy lehetséges megoldását latolgatta. Felnézett vázlatáról, félretette a tollat. – A neve?

– Az illető azt állítja, hogy Grossi a neve, uram. Viselkedése arra enged következtetni, hogy inkognitóban utazik. Lesegítettem róla egy lefűrészelt csövű vadászpuskát, egy nagy kaliberű automata revolvért, egy hosszú csövű Colt Woodsman 22-est, és felkértem, hogy szíveskedjék a szalonban várakozni. – Paget Flush bal vállára bámult. – Nem tetszik nekem az illető, uram. Felettébb robbanékony személy.

– Vezesse be.

Paget távozott. Lassan ment végig a hideg, kövezett folyosón. “Ó, uram – gondolta. – Ön egyikükkel sem lett volna hajlandó egy asztalhoz ülni. Láttá, uram, ennek a Grossinak a nyakkendőjét? Ön képes lett volna lefűrészelni annak a gyönyörű ismétlő vadászpuskának a csövét?” És Paget belépett a szalonba.

– Szíveskednék utánam fáradni, uram?

Grossi megperdült a sarkán. Egyáltalán nem látszott, hogy gyorsan mozog, de máris a szoba túlsó végében termett, aztán kint a folyosón, mielőtt Paget befejezhette volna a mondatot: – Merre? Merre? Merre? – tudakolta. Formás feje oly sebesen fordult jobbra-balra, hogy a két mozdulat egynek látszott. Lába rugózott, mintha alig bírna egy helyben állni.

Paget igen lassan végigment a hallon. Grossi valamivel előtte pattogott, mint a labda, és hátra-hátrapillantott a válla fölött. Paget hagyta, hogy besiessen az ebédlőbe, ő maga pedig hirtelen balra fordult, mondván: – Szíveskedjék utánam fáradni, uram.

Grossi utánairamodott. Máris utálta Pagetet. Érkezésekor az inast házigazdának nézte, és kezét akart fogni vele. Paget akkor éppen a kabátját akarta lesegíteni, és kezük a zöld kalap belsejében találkozott. – Aha – mondta most Grossi. – Viccelünk, mi?

– Parancsol, uram? – állt meg Paget, és félrebillentette fejét.

Grossi alsó ajkát rágta. – Semmi, semmi. Na merre, merre, merre?

Paget utálta. Elhatározta, hogy a lehető legkörülményesebb úton vezeti el a könyvtárszobába. – Szíveskedjék utánam fáradni, uram.

Felment a lépcsőn, végig a nyugati szárny folyosóján, s betessékelte a vendéget egy kis kötélvontatású liftbe.

– Minek megyünk le, mikor most jöttünk föl? – óhajtotta tudni Grossi.

Paget nem felelt. Addig manipulált a lifttel, míg az a föld színe alá ereszkedett vagy fél méternyire, aztán nagy sokára felmesterkedte – ezúttal vagy másfél méterrel a kívánt magasság fölé; megállt, és olyan lassan, ahogy csak tőle telt, centiről centire eresztette megint lefelé.

– Mi lesz, mi lesz, mi lesz?! – kaffogott Grossi. Paget kinyitotta a rozsdás kaput. Orrlyuka kitágult, ahogy megcsapta a vendég hajvizének orrfacsaró illata. Grossi a fülébe lihegett. Paget nyugodtan motozott a kapuval. Kipillantott egy kis nyíláson, amely egykor nyílsuhogásnak volt tanúja, s később a lord puskagolyója süvített ki rajta, megfenyítendő henyélő kertészeit. “Ó, uram – kérdezte Paget magában. – Túlzás volna, ha esetleg megint felvinném ezt az alakot az emeletre?” Őszinte sajnálattal megfordult, és lassan végigment a könyvtárszobához vezető folyosón. A csukott ajtó előtt megállt.

– Szabad a becses nevét még egyszer, uram?

– Grossi. Gros-si.

Paget kopogott az ajtón, kinyitotta, és három lépésnyire bement a szobába.
– Mr. Rossz – jelentette.

Grossi átfurakodott mellette, és mire Paget kitérhetett volna az útjából, ő már az íróasztalhoz ért.

– Flush? – kérdezte. – Nevem Grossi. – Hátranézett Pagetre. – Kifele, kófic. Itt ketten tárgyalunk. – Visszaperdült Flush felé. – Na, szóval ez a Manelli – kaffogott.

5

Lebonyolódtak a beszélgetések. Fél óra volt még névsorolvasásig. A nap perzselőn sütötte a gyepet. A fakó égen egy árva felhőfoszlány sem látszott. Barker nem volt szolgálatban, és kényelmesen úszkált a medencében. Fejét elfordította a távoli háztól, tudta, hogy tilosban jár, de remélte, hogy Paget valamelyik vendégnek nézi messziről.

Odabent a házban, egy *Idegeneknek tilos a bemenet* feliratú ajtó mögött, a testület ernyedten pihent, délelőtti kávéjukat kortyolgatták valamennyien, az ezredes kivételével.

Csikorgó egy szófára telepedett, múltját előrenyújtotta. Gumicukrot rágcsált, és a *Rendőrségi Hírek* egy régi számát olvasta. Mrs. Barratt számtalan tarka pamutgombolyagot tartott a térdén; szvettert kötött az ezredesnek. Dina egy olyan apró és áttetsző ruhadarabot stoppolt, ami jóformán nem is látszott. Az ezredes gint töltött magának, és Bugattija porlasztójánál jártak a gondolatai.

Lelki szeme előtt felrémlt az egész szerkezet, és egyszerően nem volt hajlandó beismerni, hogy a gép túljárt az eszén. Flush mozdulatlanul állt az ablaknál; Barkert nézte a medencében. Mérőfeldekre ellátott, és nyomban felismerte konyhaséffjének feje búbját. Vajon volna-e mód zárlatosítani a víz alatti lámpákat, s egy kapcsoló felkattintásával elektrifikálni a medencét?

Paget hirtelen ott volt a szobában. Némán összeszedte a csészéket, és felemelte a nehéz ezüsttálcát. – Óhajt még valamit, asszonyom?

Mrs. Barratt felnézett: – Köszönöm, Paget, nem.

– A hallgatók elfoglalták magukat? – kérdezte Flush.

Paget felöltötte kedvenc, lúdtalpas diplomatapózáját. – Úgy vélem, igen, uram.

– Mit csinálnak? – Amióta Grossi közölte Kiszemeltje nevét, Flush egyre nyugtalanabb volt.

– Mrs. Carlisle gépel, uram. Behívatott, egy palack gint kért, és egy üveg ásványvizet. Közölte velem, hogy repülőgép-szerencsétlenségről óhajt írni, és ehhez stimulánsra van szüksége. – Paget ősz szemöldöke összehúzódott. – Felszólított, hogy csípjem meg, uram. Babonából, mondotta.

– És megcsípte? – kérdezte érdeklődve Dina.

– Nem, kisasszony, kitérő választ adtam. – Paget lebámult a lábára. – Okom volt feltételezni, uram, hogy Mr. Cyril a szekrényben tartózkodik. Hallottam, amint megbotlik a cipőkben.

– És Mr. Thurlow? – érdeklődött Dina.

– A hallban találkoztam vele, kisasszony. Arra kért, tudassam önnel, hogy az úszómedencében található.

– Mr. Manelli? – kérdezte Flush.

– A biliárdszobában van, uram, egy bizonyos kártyajátékot játszik a személyzetéhez tartozó két emberrel. – Paget tétovázott. – Végtelenül lekötelezne, uram, hogyha beszélne ezekkel az illetőkkel. Hivatali tekintélyem veszélyben forog, ha ezek a személyek a vendégek számára fenntartott helyiségeket látogatják.

– Majd közlöm velük.

– Köszönöm, uram. Mr. Grossi, amikor legutóbb láttam, éppen a szobájában levő kandalló tüzet plántálta át Stuart-kori ágyemelegítőnkbe. Vasalónak használják, uram. Mr. Grossi inasa, aki meglátásom szerint túlságosan bizalmas hangot használ gazdájával, az öltönyét vasalja vele. Észleltem egy palack whiskyt is, és megállapítottam, hogy mindkét úr emelkedett hangulatnak örvend.

– Igen. – Flush összevonta szemöldökét. Odavetve megkérdezte: – Tudomása szerint Mr. Grossi találkozott már Mr. Manellivel?

– Nem hinném, uram. Egy alkalommal bátorkodtam volna bemutatni őket egymásnak, hiszen honfitársak, de mire megfordultam, Mr. Grossi eltűnt. Ugyanis igen sebesen mozog, uram.

Flush kibámult az ablakon. Barker a medence partján törülközött. A törülköző azonos volt a nyugati szárny leltárából hiányzó darabbal, észlelte Flush. – Paget – szólt.

– Igen, uram – mondta Paget. – Megdorgálom, uram.

– Köszönöm. Végeztünk.

Paget fejét hajtotta, és éppoly hirtelen távozott, mint ahogy az imént megjelent.

– Dina – kérdezte Mrs. Barratt. – Kikezdtél Mr. Thurlow-val?

– Olyan aranyos – mondta Dina. – Nem lángész, de isteni lába van. – Befűzött a tübe. – Kit akar megölni?

– Mr. Thurlow problémájával magam foglalkozom – jelentette ki Flush. – Nem óhajtom nyilvánosság előtt tárgyalni a kérdést.

Csikorgó bekapott egy gumicukrot. – Rémtörténet? – tudakolta. Apró szeme felcsillant.

Flush biccentett. – Alkalomadtán esetleg megkérlek, hogy ismertesd meg módszered némely drasztikusabb mozzanatával.

Csikorgó feltápáskodott. – Most? – mordult fel. Idegesen vakargatta combizmát.

– Nem – szólt rá Flush élesen. – Ül le, kérlek.

– Na, majd én megtanítom egy és másra – mondta Csikorgó. – Van egy új trükköm, hát attól még te is visitanál. Szóval vesz az ember egy...

– Csikorgó!

– ... darab huzalt, és...

– Ha el nem hallgatsz azonnal, felkérlek, hogy távozz.

Csikorgó Flushra meredt. Flush nem csekélyebb dühvel bámult rá vissza. Csikorgó leült. Göcsörtös keze belemarkolt a zacskóba, kiemelt négy cukrot és egy csomó üres papírt. A szemét le nem vette Flushról. – Kérek másik cukrot – mondta durcásan. A cukorkát papírostul a szájába gyömöszölte, és közben érthetetlen szavakat motyogott.

Mrs. Barratt felnézett a kötéséről. – Mrs. Carlisle meglehetősen nyugtalanít – mondta.

– Engem is – vallotta be Flush. – Megfigyelték a kidülledő járomcsontot? Itt van a főnövér jelentése?

Az ezredes átnyújtotta. – Rossz reflexek – közölte.

Flush szeme végigsiklott a lapon. – Mhm. Messzelátó... hajlam a hisztériára, pulzus igen szabálytalan ...? Remélem, a főnövér nem kapott rá megint az alkoholra.

– És a hölgy partnere?

– Rossz fajta – mondta az ezredes. – Mongol beütés.

– Cyril moziba hívott – mesélte Dina. – Kérte, ne áruljam el Mrs. Carlisle-nek.

Flush lapozott a jelentésben. – Úgy látom, a szíve, tulajdon állítása ellenére, tökéletesen ép. A talpa ellenben csiklandós. Kérem, Naomi, beszéljen a főnövérrrel. Az ilyesmi nem tartozik a jelentésbe. – “Vagy igen? – tűnődött. – Talán a főnövér véletlenül igen lényeges pontra tapintott?” Flush emlékezett rá, hogy 1902-ben Athénban egy embert nevetőroham vitt a sírba ...

– Ki segítene egy idős hölgynek felgombolyítani a pamutot? – nézett körül Mrs. Barratt. – Úgy tudom, a férjet kell eltenni láb alól, igaz?

– Igen. Egyszerű dolog. Birtokomban van a garázsuk tervrajza. Úgy gondolom, adott esetben az átütési feszültség plusz összekötő karmantyú módszer alkalmazható.

– A “Befellegzett”-Akció?

– Bizonyos módosításokkal.

– Cyril hajtja végre?

– Igen. Néhány leckében megtanítom a kezelési eljárásra. Természetesen mindketten felveszik az Anatómiát is. Egymáson gyakorolhatják. Ugyanakkor ön, ezredes, lesz szíves átfutni velük a Lőfegyverek-anyagot. Mr. Manellivel úgyszintén. Szégyenletesen elhanyagolt, lefűrészelt csövű, ócska modellt hozott magával.

– És kire bukik ő? – kérdezte Dina.

– Úgy értesültem, nincs még Kiszemeltje. Nyilvánvalóan gyorsan tesz szert ellenségekre, és nagyban. Mint bizalmasan közölte, gyakran nem is ismeri őket személyesen. Manapság már az ilyeneket az általa Torpedók néven említett beosztottjaira bízta.

– Mégis, mire fogja tanítani, Clifford?

– Azt állítja, hogy a fojtogatás alapelemeivel tisztában van, csak kijött a gyakorlatból. Nem árt, ha kissé felfrissítjük az anyagot, aztán pedig átadom magának, Naomi, hogy alaposan készítse elő Törvényszéki Orvostanból. Kínosan műveletlen jogi téren; meg kell tanulnia, őszinte legyen-e a védőjével, vagy körmönfont, és alapfogalmakat kell szereznie Brit Törvényszéki Illemtanból. – Flush sóhajtott és megrázta fejét. – Bevallom, nem tudom fenntartás nélkül átadni magam Mr. Manelli problémájának. Tartok tőle, hogy Mr. Grossi az első adandó alkalommal pontot tesz a dolog végére.

– Mr. Grossi hívott, menjek vele úszni – közölte Dina. – Mindjárt elsőre le akarta lőni Mr. Manellit?

– Haladéktalanul. Én azonban félreértések elkerülése végett nyomban tudattam vele, hogy a megye területén nem kap szabad kezét. Látszólag

elfogadta, de azért nem veszthetjük egy pillanatra sem szem elől. – Flush az állat masszírozta, kibámult az ablakon, és szemlélte Barkert, aki fától fáig lopózva közelített a házhoz, kezében törülközőbe csavart batyu. – Meg kell mondanom – szólta Flush, a hüvelykujja körmét rágva –, Mr. Grossi módfelett nyugtalanít.

Mrs. Barratt letette kötését. – Clifford – szólta, és markába szorította medalionját. – Ne idegesítsen. Ez a huszonhatodik tanfolyamunk, és a szilfákon megint fészket rakott a csóka!

Flush szórakozottan lenézett az előtte heverő látletelekre. – A testület ébersége nem lankadhat – mondta komoran. – Nem állhatom ezt a csoportot. Egyáltalán nem állhatom.

Odafent Paget halkán kopogott Mrs. Carlisle hálósobája ajtaján. Cyril ledobta könyvét, és berohant a szekrénybe.

– Tessék – szólta ki Mrs. Carlisle. Félretolta írógépét, levette szemüvegét.

Paget belépett, megállt az ajtóban, és meghajolt.

– Negyedóra múlva névsorolvasás, asszonyom – jelentette. Majd fejet hajtott és visszavonult.

Cyril óvatosan kilépett a szekrényből. Halottsápadt volt dühében. – Soha ilyen megalázó helyzetbe nem kerültem – mondta. – Torkig vagyok a ki-be rohangálással ebbe a dög szekrénybe.

Mrs. Carlisle felhúzta az orrát. – Pedig olyan primán csinálod, angyalka. Mintha isten tudja, milyen gyakorlatod volna benne...

Cyril az ablakhoz fordult, és mélyeket lélegzett.

– Hozd rendbe magad – mondta. – Megtévesztésig hasonlítasz az útlevélfényképedhez.

Mrs. Carlisle már sikításra nyitotta ajkát, de aztán meggondolta magát, és inkább megkérdezte: – Mit akar ez a múmia? Mi az a névsorolvasás? Angyalka! – tette hozzá izgatottan, – Menjünk haza!

Cyril letelepedett az ablakülésre, és felhúzta zokniját. – Befizetted a tandíjat? – érdeklődött.

– Nem szeretem a fölösleges kockázatot – mondta Chloe, és elégedetten mosolygott, ravaszágának tudatában. – Későbbre keltezett csekket adtam az ezredesnek.

Cyril sóhajtott. – Kedvesem, nem gondoltál arra, hogy ha történetesen meglépünk, azt nem sokkal éljük túl? Nem bírod felfogni, hogy ezt végig kell csinálnunk, akár tetszik, akár nem? Még ha egyáltalán nem, akkor is?!

Manelli nem szeretett nappal pókerezni Ledobta a lapját, felállt, és kilézengett a teraszra. Szivarra akart gyújtani, öngyújtója után kotorászott, amikor felnézett és szemben találta magát Grossival.

Grossi a mellvédre könyökölt. Nem szólt egy szót sem, de pusztja jelenléte is a pofon erejével hatott. Manelli megtorpant, öngyújtója két centire szivarjától megállt a levegőben. Aztán mégis rágyújtott, és kifújta a füstöt. – Aha – jegyezte meg.

Grossi nem szólt. Nem is mozdult.

– Aha – ismételte Manelli. Reménytelen dühében is tudta, hogy szakasztott úgy viselkedik, mint a tulajdon Torpedói. Grossi mindig ezt a reakciót váltotta ki belőle. Tizenöt éve, még amikor társas viszonyuk élt és virult, mielőtt a taknyos, senkiházi kis Grossi elhatározta volna, hogy önállósítja magát, mindkettejüknek ez volt a természetes viselkedése; egyszerűen nem tudták, hogy másféle modor is létezik; és most, habár időközben sokat csiszolt rajtuk a tapasztalat, azért csak visszatértek a régi jó szokásokhoz, ha olykor úgy hozta a sors, hogy egymásba botlottak. “Nyugi, fiacskám” – mondta a kényelmesen leengedett váll, a sanda oldalpillantás. “Szívem mélyén a régi vagyok. Csak egy, csak egyetlenegy rossz mozdulat, kisfiam, és...” Manelli alaposan végignézte egykori társát. Kitűnő szabású öltönyén egyetlen áruló ránc sem vall rejtett revolvertokra. Hacsak a zoknijába nem dugott egy csákányt, Grossi fegyvertelen.

– A jó öreg Joe – mondta Grossi. – A híres tévésztár.

Manelli lepillantott a cipőjére. – Hát a fiúkat elhoztad-e, Tony? – érdeklődött halkán.

– Csak egyet, Joe. Az istennek sem lehetett visszatartani. Azóta sem megy ki a fejéből, hogy kibabráltál Brugóval. – Grossi letört egy jázminágot, és megszagolta. – Hát te, Joe? Mi van a te fiaiddal?

– Al velem jött, Tony. Sehogy sem bírja elfelejteni azt a disznóságot, amit Vittorióval csináltál. Meg aztán egy tehetséges kezdőm is van. Blackie-nek hívják. A gondolatomat is lesi.

Diszkrétan megkocogtatták a franciaablakot. Paget két lépést tett a teraszon, és meghajolt. – Tíz perc múlva névsorolvasás, uraim. – Bólintott és eltűnt, amerről jött.

A két amerikai lenyűgözötten bámult utána.

Kis szünet után Manelli a rendes hangján szólalt meg: – Hát ha ez nem hullá ...!

– Penészes – helyeselt Grossi. Aztán gyorsan magára eszmélt. – Akárcsak te – vakkantotta el magát. – Méghozzá hamar.

Bill szorgalmasan szántotta a klórozott vizet. A medence felszíne még hideg volt. Kimászott a partra. Lerázta magáról a vizet, és nézte, amint Dina lemerül a medence aljára.

A lány közvetlenül Bill lábánál bukkant felszínre, és felnyújtotta barna karját.

– Húzz ki – rendelkezett.

Bill megfogta a vizes kezét, és húzta. Dina kiszökött a habokból, és kiszámítottan tíz centire a fiútól ért földet.

– Törülj meg – utasította Billt nyugodtan.

– Azt nem. – Bill elfordult. Megkereste tárcáját, rágyújtott. – Már nagylány vagy, magad is meg tudsz törülközni.

A kerti házból egy tagbaszakadt, atlétatrikós férfi tört ki, és óriási sebességgel a gyümölcsös felé futott. – 'Napot – köszönt rájuk, és elszárgult. A következő pillanatban már eltűnt a cédrusok között.

– Csikorgó magántanítványa – magyarázta Dina. – Csak a nyugati szárnyban tartózkodhat, kivéve az edzéseket.

Bill rásandított: vajon a lányon is tükröződik-e az ő kényelmetlen érzése. Dina a haját szárítgatta és rámosolygott. – *Mire* edz?

– Nem tudom – mondta Dina. – Hobsonnak hívják. Csak húst és tojást eszik. Gyere, siessünk, öt perc múlva névsorolvasás.

– Dina – mondta Bill. – Neked nem itt volna a helyed.

– Hova mehetnék? – Kicsit megtántorodott, és nedves vállával a fiúhoz simult.

Flush a hatalmas kandalló előtt állt. Nyájas arca egy rezzenéssel sem árulta el, hogy a tanfolyamok második délelőttjének ettől a programpontjától mélységesen retteg. Körül jártatta tekintetét az ülő hallgatókon. Cyril, Grossi, Manelli, körülbelül ez lesz a rangsor. Bill és Mrs. Carlisle minden valószínűség szerint pancserok.

Az ezredes olvasta a névsort.

– Igen – mondta idegesen Mrs. Carlisle.

– Jelen – mondta Cyril.

– Életnagyságban – szólt Manelli, és elővett egy szivart.

– És dupla élethűségben – jegyezte meg Grossi, és a térdén dobolt.

– Itt vagyok – mondta Bill, és Dinára mosolygott.

– Hobson fut – közölte Csikorgó.

– Valamennyien megismerkedtek már testületünk tagjaival – mondta Flush –, mindamellett, hallgatóink bizalmát fokozandó, azt a szokást vezettük be, hogy tájékoztatjuk önöket szakmai képesítésünkről. – Mrs. Barratt felé intett, aki felnézett kötéséről, és finoman bólintott. – Háziasszonyuk annak idején

Naomi Wotting néven vált híressé. Brit illetőségű hallgatónk alkalmasint ismerik ezt a nevet, de amerikai barátaink kedvéért hadd emlékeztessenem önöket, hogy Naomi Wotting ellen 1939-ben vádat emeltek, amely szerint nagy mennyiségű porított üvegszilánkkal táplálta a férjét. A vád csúfos kudarcot vallott. Magam is abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy mindvégig jelen lehettem e bravúros jogi párviadalon, és állíthatom önöknek, hogy Naomi Wotting magatartása a vádlottak padján mindvégig példamutató volt. Az esküdtek mindössze néhány kurta percre vonultak vissza. – Flush elmosolyodott. – Az ítélet nem nyerte meg a nagyközönség tetszését. Ám hősnők bátorsága rendíthetetlennek bizonyult. Egy hét elteltével nőül ment Mr. Barratthoz, akinek a tanúvallomása a védelemnek sarkalatos pontja volt. A házasságkötés körülményeit utóbb széltében-hosszában emlegették, amikor idő jártával Mr. Barratt holttestét kifogták az Aix-les-Bains-i tóból.

A szobára hosszú csend telepedett.

– Szemtanúk? – kérdezte Grossi.

– Az esküdtszék ítélete nem határozta meg a halál körülményeit – közölte Mrs. Barratt.

– Bizonyára valamennyiüknek feltűnt a csodálatos taktikaváltoztatás – mondotta Flush. Ezután az ezredesre mutatott. – Quincey ezredes pere Indiában került tárgyalásra. A vád értelmében kocsijával farolás közben halálra gázolta feleségét. A tárgyaláson tanúsított katonás magatartása és férfiasan türtöztetett fájdalom kivívta a haditörvényszék elismerését és a “Halált okozó véletlen baleset” minősítést. Néhány évvel ezelőtt az ezredes kénytelen volt egy személyt a Temzébe fojtani. A nagyszámú nézősereg ellenére oly mesterien dolgozott, hogy boncolás után elnyerte a polgármester által személyesen adományozott Életmentési Érdemérmét, az áldozata kimentése érdekében kifejtett lankadatlan buzgalmaért.

– Úszott a nyomorult, akár a csuka – morogta az ezredes.

– Az ezredes ezenkívül mérnöki diplomával rendelkezik, és a legkülönbözőbb kaliberű vadászfegyverekkel légiónyi kis és nagy vadat ejtett, amint arról a házban található számtalan trófea tanúskodik. – Flush egy pillanatra elhallgatott. Ha a hallgatóság csupa férfiből áll, elmondta volna a párduc és a házilag készült kézigránát történetét.

– Hát velem mi lesz? – kérdezte Csikorgó.

– Csönd legyen, Csikorgó – szólt rá Mrs. Barratt.

– Rólam is meséljél! – mondta Csikorgó csökönyösen.

– Csikorgó bűnperét 1937-ben tárgyalták – mondta Flush, és a homlokát ráncolta. – Halálra ítélték. A bűncselekmény... nem volt rokonszenves. A tárgyalás során a nagyközönség részéről több kísérlet történt a törvényszéki palota felgyújtására. Mindennek ellenére Csikorgó, az alvilággal való átfogó

ismeretsége révén előteremtette ártatlanságának hiányzó bizonyítékait, melyek alapján végül kegyelmet kapott.

– Mért nem mondd el nekik a...

– Csikorgó!

–... nyugágyat meg a...

– *Csendet kérek!*

Csikorgó elhallgatott, csak magában morgott tovább.

Flush most Dina felé fordult. – Miss Parrish a közelmúltban jegyben járt egy festőművésszel, akiben idővel sajnálatos módon csalódnia kellett. Eljegyzésük felbontására irányuló kísérleteit, azonban a szóban forgó úriember helytelenítette. Miss Parrish egy szép napon dicséretes józansággal megjelent a helyi rendőrőrszobán, és bejelentette, hogy vőlegénye zaklatott lelkiállapotban elrohant, és azóta nyoma veszett, minek következtében a halottszemle eredménye természetesen “öngyilkosság” volt.

Bill Dinára bámult. A lány szomorúan sóhajtott; szoknyáját a térdére húzogatta.

– Ami engem illet – mondotta Flush –, nem szeretném, ha dicsekvésnek vennék, amit mondok. Régebben Manchesteri Mészáros néven emlegettek. Azzal vádoltak, hogy egymás után három ellenszenves perszónát löktem le a gyorsvonatról. Ma már tudom, hogy ez az eljárás csak viadukton való áthaladás esetén ajánlható. Negyedik esetem életben maradt. Az ő tanúvallomásának köszönhetem felmentésemet. Természetesen kénytelen voltam nőül venni. Feleségem később levetette magát a skóciai expresszről, mely baleset idején támadhatatlan alibi állt rendelkezésemre.

– Valódi? – kérdezte elhaló hangon Mrs. Carlisle.

– Természetesen valamennyiük számára kötelező tantárgy az Alibi. Kérem, szíveskedjenek papírt, ceruzát elővenni. Mrs. Carlisle, diktálom a tárgyait: Anatómia, Lőfegyverek, Bírósági Eljárás, Dzsiu-dzsicu és Alibi. Megvan?

Mrs. Carlisle némán bólintott.

– A maga tanmenete, Cyril, nagyjából azonos; hozzá jön még Kézügyességi Gyakorlatok, Balesetek és Elektromosság. Ért a motorokhoz?

– A világon semmit.

– Akkor szíveskedjék felírni a Gépkocsit is. – Flush az amerikaihoz fordult.

– Mr. Manelli, az ön tanmenete azonos Mr. Grossiéval.

– Mecsada véletlen – mondta Manelli. Most már tudta, hogy Grossi őt akarja eltenni láb alól, és hogy amit a másik megtanul, azt neki egy fokkal jobban kell tudnia.

– A tantárgyai: Lőfegyverek, Brit Törvények, Bírósági Eljárás, Törvényszéki Illemtan, Törvényszéki Orvostan, Fogások, Csomók és Kötések, Egy és Kétélű Fegyverek, Víz. Mr. Manelli, ne vegye személyeskedésnek:

önnél hét kiló túlsúly mutatkozik. Még ma megkapja írásban a kötelező diétát, amelyhez szigorúan tartania kell magát.

– A piát pedig nem hagyom abba – jelentette ki Manelli.

– Szó sem lehet róla. Már elláttam utasításokkal a személyzetet. – Flush felállt – Az órarendet azonnal kiosztjuk. Szíveskedjenek pontosan megjelenni az előadásokon. Ma délután Anatómia lesz, Dzsiu-dzsiu és Céllövészet; valamennyi hallgató részére kötelező. Vacsora után szabadon választható előadás hangzik el, Gyilkosság és a klasszikusok címmel. Délig szabad foglalkozás, tizenkettőkor a tornateremben Bevezetés az alapfogásokba. Van valakinek kérdése?

Csönd. A hallgatók kerülték egymás tekintetét. Flush összeszedte írásait, biccentett és kiment. Mrs. Barratt, az ezredes és Csikorgó követte.

– Mr. Grossi – szólalt meg Dina –, eljönne velem teniszezni?

Grossi voltaképpen Manelli idegeit akarta kikezdeni azzal, hogy ötven lépésnyi távolságban követi, akárhová megy, de most lemondott szándékáról.

– Magával, baba? Akár a világ végére – mondta.

Manelli nézte, amint kimennek a franciaablakon. Tudta, hogy Grossi sarkában kellene maradnia, nem volna szabad egy pillanatra sem szem elől vesztenie, ám úgy érezte, itt a kellő alkalom, hogy tudassa Flushsal: megváltoztatta terveit, és most már megvan a Kiszemeltje. Felkelt és megindult a testület után.

Mrs. Carlisle megragadta Bill karját. – Bill – suttogta rekedten. – Gondolja, hogy biztonságban vagyunk?

Bill félreértette a kérdést. Mrs. Carlisle-re pillantott, aztán Cyrilre. – Igazán nem tudom – mondta kényelmetlenül. – Hiszen csak tegnap ismertük meg egymást...

– Én *Rólu*k beszélek! – mondta dühösen a nő.

Bill elvörösödött. – Hát, azt hiszem, igen – mondta. – Mármint úgy gondolom, itt talán mégsem akarnak... komplikációkat.

6

Iszonyú volt a hőség. A tornaterem viszonylagos hűvösében Manelli, aki már megkezdte fogyókúráját, az állványra szerelt kerékpáron pedálozott kedvetlenül; szájában ott füstölgött a szivar. A teraszra nyíló ajtón Bill lépett be, megállt, és nézte az amerikaiat.

– Hello – mondta Manelli. – Mondja csak, megtenne egy szívességet?

– Attól függ – mondta óvatosan Bill.

– Másszon már föl erre a szerkentyűre, és kerekezzen rajta pár kilométert. Napi tizenkét kilométer, azt mondja ez a Flush. Ki akar ez nyírni engem? – Leszállt, megtszította a gépet. – Höh – horkant fel rosszkedvűen.

Bill felmászott a nyeregbe, és taposni kezdett.

– Klassz – mondta Manelli. – Ha lépteket hall, osonjon le, én meg visszaülök. Nem kezdek én ki ezzel a bandával. Egy-két golyó meg se kottyán ezeknél. Szentséges Szűzanyám, az a Csikorgó! Maga minek van itt?

Bill elmondta.

Manelli mélységesen megdöbbent. – Atyaisten, ez rémes. Nem, hát ez tényleg borzalmas. Hallgasson rám, elküldöm Alt a nyomorult után. Neki aztán...

– Nem, köszönöm,

– Alnak ez annyi, mint a semmi!

– Nem.

– Oké. Vigye Blackie-t. Új fiú. Úgyis ki akarom próbálni.

– Nem.

Manelli az ugrószekevényre csapott. – Uramisten, ezt a fafejűt!

– Hát maga miért van itt?

– Először csak ki akartam tanulni a törvényt. Erre jön ez a Grossi. Köztünk szólva, kénytelen voltam megváltoztatni a terveimet.

– Nem kedveli Mr. Grossit?

– Egyenesen rajongok érte, akár a kétféjú kobraért. – Manelli sóhajtott. – Milyen rendes srác volt valamikor. Csak hát a szesztilalom, az tette tönkre. Hiszen tudja.

– Már másfél kilométert lenyomtam – mondta Bill. – Elég lesz?

Manelli a mérőórára nézett. – Még tíz visszavan. Nem csinálná még egy darabig? Mondja, nyírt már ki valakit?

– Nem.

Manellit hirtelen heves nosztalgia fogta el ifjúkorának szép napjai után. Ha folyt is a vér, és rettegés volt az élet – azért az volt csak az igazi; az ember érezte, hogy él. Ha ugyanis nem, akkor többnyire meghalt.

Bill végigmérte. Manelli előretolta alsó ajkát, és elmerülten piszkálta az ugrószekevény szegélyét. A régi veszedelem még ott lappang, de mélyen a jólét hosszú éveinek hamva alatt. Manelli valamikor közismert mumus volt. Ma már a csúcsra ért, és onnan nincs tovább... legfeljebb, mondjuk, Angliába. Bill maga is meglepődött, amikor hirtelen meghallotta saját hangját:

– Azért nem szeretnék a sötét mellékutcában összefutni magával.

– Köszönöm – sóhajtott szomorúan Manelli.

Mrs. Carlisle és Cyril lépett be az északi ajtón. Cyril vaskos kéziratcsomót fogott, és ceruzájával megkopogtatta a legfelső lapot. – Ha a “lángnyelvek

csaptak ki a motorházból... “-tól egészen a “fülsiketítő robbanás”-ig kihagyod, sokkal jobb lesz a tempó. Nyírni, Chloe, nyírni.

– Nyírd ki magad – mordult rá Mrs. Carlisle. – Az én közönségemnél másfél kilónál kezdődik a könyv.

A kertajtóban Grossi bukkant fel. Rövid fehér sort volt rajta, fején zöld ellenzős sapka. Letaszította Billt a kerékpárról, és mire bárki felocsúdíthatott volna, ő már nyeregben termett. Ott görnyedt a kormány fölött, és olyan sebesen pedálozott, hogy a lába helyén csak elmosódott pacni látszott, – Vigyázok a vonalaimra – mondta. – Hallod, Joe?

– Kell is az, Tony – mondta kurtán Manelli.

– Többet kéne sportolnod, Joe. Gyakorolni például a céllövést mozgó célpontra. Biztos szem, biztos kéz, úgy szeded le a madarat.

– Én aztán nem, Tony. Én kivárom, míg a madár elalszik, aztán a fészkin fojtom meg.

Grossi leugrott a kerékpárról, és felkúszott egy kötélre.

Tizenkettőkor az istálló fölötti óra tizenegyet ütött. Seff White, az egyetlen ember, aki előre tudta volna igazítani a nyári időszámítás szerint, már öreg volt ahhoz, hogy felmásson a toronyba. Ahogy az utolsó óraütés elhalt, Flush és Dina lépett be az északi ajtón. Kezdődik a Fogások, Csomók és Kötések című óra. Dina kosarat vitt, benne különböző hosszúságú kötelek, egy tekercs spárpa, néhány tarka selyemsál.

Flush leült a katedrán álló asztalhoz. A hallgatók székekre telepedtek. Dina kiosztotta a felszerelést.

– Mint láthatják – mondta Flush –, minden darab névvel van ellátva. A tornatermi öltöző szekrényeibe kell használat után elzárni. Tilos, ismétlem: tilos bevinni a házba. Szíveskedjenek kettesével elhelyezkedni. Páros számra van szükségem, Miss Parrish lesz olyan kedves beállni hatodiknak. – Zsebéből elővette saját felszerelését, – A páratlanok vegyék jobb kézbe a háromágú kenderkötélet

Cyril, Grossi és Bill jobb kézzel megfogta a kötelet.

– Kérem a páros számokat, emeljék fel jobb kezüket.

Mrs. Carlisle, Manelli és Dina felemelte jobb kezét.

Flush megfogta kötélét. Kiváló minőség volt, a sok használattól kifényesedett; hímzett névjegy díszítette. – Egyszerű szorítóhurokkal kezdjük. Kérem, figyeljenek rám. – Lába köré kanyarította a kötelet, és lassan megkötötte a hurkot, közben sorolta: – Balról jobbra, jobbról balra, kanyarít, csavar, csomóz. – Megkötötte a csomót; a szemlélőnek pofon egyszerűnek tűnt az egész. – Megismétlem. – Még egyszer megkötötte, ugyanazzal a szuggesztív ritmussal. – Kérem az egyest, szíveskedjék demonstrálni.

Cyril ügyesen Mrs. Carlisle csuklója köré kanyarította a kötelet.

– Szorosabbra a csomót, kérem – mondta Flush. – Lassan. Igen. A végén megrántjuk.

Cyril figyelte, amint a kötél belemélyed Chloe szeplős alsókarjába. Az asszony válla fölött megpillantotta Dina felemelt kezét: karcsú, barna, és végtelenül...

– Ne olyan szorosra, drágaságom – mondta Mrs. Carlisle.

– Ó, bocsáss meg. Fáj?

Flush nézte őket. Cyril már tudja is a csomót. Tetszett neki a fiú elmerült arckifejezése, rámenős stílusa. Igen, a fürge, lapos hüvelykujj csakugyan kitűnően használható. – Köszönöm – mondta Flush. – Kérem a hármast.

Grossi elkapta a kötelet. Gyorsabban és ügyesebben kötötte meg a csomót, mint maga Flush. Manelli ült, és nézte csuklóján a hurkot. Nemesak hogy jól ismerte régről, de annak idején még az igyekvő ifjú Grossit is ő tanította meg rá, Grossit, akinek elég volt egyetlenegyszer megmutatni.

– Nem szorít véletlenül, Joe? – érdeklődött halálos gyengédséggel Grossi. – A világért sem akarnálak megsérteni. – Lenézett Manelli lábára, beszívta ajkát.

Manelli pontosan tudta, mi jár Grossi eszében: a kegyetlen kötés, Willy Spinner találmánya. Az áldozat nyaka köré hurkot vetettek, a kötél végét pedig összekötözött bokájához erősítették, úgyhogy ha elengedte magát, a torkán összeszorult a halálos hurok. – Kitűnő, Tony – mondta. – Nem is lehetne jobb.

– Az ötöst kérem.

Bill átvette a kötelet Dina formás csuklóján. Érezte magán a lány forró tekintetét, és elhatározta: éppolyan könnyed egyszerűséggel köti meg a csomót, mint Grossi. Lendületesen kezdte, aztán elvétette. A kötél letekeredett és a padlóra siklott. Dina Billre mosolygott, és vezette a kezét. Ahogy hozzáért, a fiú szakasztott olyan áramütést érzett, mint egyszer a Földközi-tengeren, mikor véletlenül megfogott egy elektromos angolnát.

– Most pedig kérem a páros számokat – mondta Flush –, fogják meg bal kézzel a négyágú zsinórt. Következőnek a pányvás-vitorla-csücsökkötélesomót vesszük. Kizárólag akkor alkalmazzuk, ha a gyanút tengerészre akarjuk terelni...

Mrs. Barratt a szomorúfűz árnyékában pihent egy kicsit ebéd előtt. Flush bukkant fel a tornaterem ajtajában, összevonta szemöldökét, úgy nézett a napba, aztán odament Mrs. Barratthoz. Megállt a fűzfa alatt, megtörölte homlokát, és leült.

– Sajnos, ezúttal nehéz csoportot fogtunk ki, Naomi – mondta Flush. – Mr. Thurlow, habár szemmel láthatólag hamisítatlan öregcserkész, képtelen a legegyszerűbb csomót megkötni. Mr. Grossi a szorítókötésnél gurult dühbe, Mrs. Carlisle pedig azt állítja, hogy a páros számoktól megfájdul a szeme. –

Sóhajtott. – Rettenetes tanfolyam, Naomi. Rettenetes. Mintha még pimaszabb, makacsabb társaság volna, mint április második hetében az a csoport. Úgy érzem, bármelyik pillanatban...

Mrs. Barratt gyengéden megpaskolta Clifford kezét. – Csak a hőség. Az mindig kiborítja magát.

Flush a gyepen át az úszómedencére bámult, ahol remegett a levegő. – Naomi – szólalt meg. – Szigorúan kettőnk között: szokta maga is érezni néha, hogy...

– Ejnye, Clifford – dorgálta szelíden Mrs. Barratt. – Nézze meg inkább a *Times* halálozás-rovatát: iskolánk újabb sikere.

Flush rosszkedvűen bámult a Hóhérdomb felé. – Cooper? – kérdezte közönyösen.

– Burton. Szívroham. Koszorúk mellőzése kéretik.

Flush lehunyta szemét, és ujjja hegyével megdörzsölte homlokát. – Ez az átkozott hőség!

Mrs. Barratt aggodalmas pillantást vetett rá. Hiába, Cliffordot megviselte ez az Armitage-ügy. No de hát ennyi esztendő tökéletes visszavonultsága után csak nem...?

– És maga, Naomi? – kérdezte Flush. – Magát hidegen hagyja a szerencsétlen körülmények összjátéka?

Mrs. Barratt beletúrt kötötűjével a virágágyba. – Imádom a hőséget – mondta. – Kánikulában mindig a maximumot nyújtom.

– Kinek? – kérdezte automatikusan Flush. Régi kis viccük volt ez, de most egyikük sem nevetett rajta.

Flush hátradőlt és lehunyta szemét. A nap vörösen izzott szemhéján. “Nyugalom – szuggerálta magának. – Önfegyelem. Rekeszizommal lélegezni. Számoljunk tízig. Egy, kettő, három, Armitage, öt, hat, hét, Mrs. Carlisle, Grossi, tíz.” Döbbenet kinyitotta szemét.

– Clifford – mondta Mrs. Barratt. – Magának rángatózik az arca!

Flush a sarkával beletiport egy százszorszépet a pázsitba. – Naomi – mondta lassan. – Tizennégy éve a polgári erkölcs mintaképe vagyok...

A lehajló fűzfaágak mögül Csikorgó tört elő. Lezötytyent a földre, kitépett egy marék fűvet. – Na – közölte. – Hobsonnak a feje fáj. Kinyiffant az edzésben. Nem bírok vele.

Blackie Rodden, Manelli új testőre, újabb álruhát öltött; semmi különös, csak éppen jelzésszerűen, mint éjjeliőr. Nyelvét bölcsességfogai közé dugta, úgy próbálgatta a hangot. – Uram, az állásommal játszok – nyöszörögte. – Arrafelé mentek...

Paget kilépett a tálalóból. Egy üveg gint hozott. Meghúzgálta fonnyadt gallérját, Blackie-re nézett és ajkát biggyesztette.

Blackie kivett egy fél krumplit a bal pofazacskójából, orráról lekapart egy gumiszemölcsöt és betette egy gyufaskatulyába. Fél vállát felhúzta, előregörnyesztette, aztán a tükörben szemügyre vette a ficameffekust. – Egy csecsemőt nem tévesztene meg – mondta. – Ez a rohadt hőség. Az emberből kiöli az ambíciót.

Paget nem válaszolt. Martiniket – készített, arra összpontosította figyelmét. “Meleg legyen – gondolta. – Meleg, édes, ragadós.” Blackie-re pillantott. Az éppen magára húzta Al esőköpenyét, és valószínűtlenül kicsire húzódott össze. Paget gúnyosan elhúzta száját. Meglehet, hogy pult mögött, messziről beveszi valaki, de profilból nézve egyenesen nevétséges. A koktéلكeverőt tálcára tette, és a folyosón át bevitte a hallba.

A nap lángözönt zúdított be a nagy déli ablakon. A lépcsőkorrlát faragott tobozdíszére egy nyakkendőt hajított valaki. Kézzeel festett nyakkendőt. Paget a fogát csikorgatta. Kiment a teraszról, és közben a lordra gondolt. “Tréfálkoztunk is, uram. Emlékszik, uram, mikor azt mondta: – Milyen jókedvű ma, Paget. Csak nincs valami baj?”

Kilépett az árnyékból, és fellángolt körülötte a hőség. A hallgatók lent voltak a medencénél. Paget szája összeszűkül, mikor észrevette, hogy Al és Barker, akinek a személyzeti fertályon volna a helye, lottyadt ütökkel teniszezik. Mr. Grossi testőre egy doboz teniszlabda fölött hasalt; körömráspollyal macerálta a labdákat.

– Hagyják abba, kérem – szolt rájuk elhaladtában Paget.

A fülük botját se mozgatták.

– Azt mondtam, hagyják abba – szolt újra Paget.

– Kopjon le, öreg – vetette oda Al.

Paget reszketve ment tovább. Keze görcsösen markolta a tálcát; a koktéلكeverő csőrén kifróccsent egy kevés Martini. Elötte vakítóan kéklott az úszómedence. Harminc lépésnyire is érződött a klórszag. Letette a tálcát a trambulínra, és visszavonult; kiegyenesítette rozzant öreg derekát, és olyan gögösen haladt el a teniszpálya mellett, mintha vagyont érő vázát egyensúlyozna a feje búbján.

Manelli gumimatracon lebegett a vízen. Kézzeel festett úszónadrágján repülőhalak ékeskedtek, szivarhamujának magas hengere megült szörös mellén. Parthoz kormányozta a matracot, és elemelt egy tiltott Martinit. Alaposan belemarkolt az olajbogyóba is, aztán továbbvezett. Kissé kényelmetlen volt fél kézzel tartani a szivart, az olajbogyót és a Martinit, úgyhogy a szivart bedobta a vízbe, a poharat pedig térde közé szorította, míg az olajbogyót majszolta. Közben azon tűnődött, hol lehet a testület. Miről

beszélgetnek vajon, ha maguk között vannak? Lehetséges, hogy az egész intézmény egy óriási svindli? De hiszen valamennyit felmentették, igaz? Vagy talán egyikük-másikuk mégis szélhámós volna? Mellbe vágta a gondolat – a gondolat, amely ifjúkora óta vissza-visszatér; még miközben a siker göröngyös útján kapaszkodik felfelé, akkor is kerülgeti: “Lehet, hogy palira vesznek?” És már jött is a hasonlóképpen régi-régi válasz: “Mert ha igen, azt valaki csúnyán megbánja. Arra valaki nagyon ráfizet.” Agresszíven körülnézett, és a pillantása Grossi szemével találkozott.

Grossi Dinának produkálta magát a parton. Körülfutott egy bükkfát, fél kézzel felkapaszkodott egy ágra, és felhúzózkodott, úgyhogy álláig eltűnt a vörös levelek között. Fellendítette lábát, meglovagolt egy ágat, mászkált a fa koronájában, vad dzsungelüvöltéseket hallatott, és vakarózott, akár valami óriás majom.

Manelli nézte. Nincs kizárva, hogy Grossi valamiféle szuperintelligens állat; az is lehet, ha megöli, a boncolásnál kiderül, hogy Manelli tette nem is számít emberölésnek?

Bill hason feküdt a medence partján, és Grossit figyelte. “Zuhanj le – szuggerálta. – Zuhanj le és törd ki a nyakad!”

Egy csíkos napernyő árnyékából Cyril Dinát nézte. “Gyönyörű a lába – gondolta. – A haja majdnem olyan, mint az enyém. Szenzációsan néznénk ki együtt.”

Mrs. Carlisle Cyril mellett ült, most levette napszemüvegét, és dühösen megdörgölte. – Ne bámészkodj, angyalka – mondta veszedelmes nyugalommal. – Az olyan nevetlen. – Előrehajolt, hogy megcsípje Cyrilt, cigarettatárcája leesett térdéről.

A nap mintha mozdulatlanul rostokolna a fehér égen, pontosan a medence fölött. Lapos, béna árnyéket vetett a cédrusok tövébe, amikor az első gongszó megszólalt a házban, és az öt hallgató apatikusan ebédelni támolygott. Az ebédlő ablakán át tűzött rájuk az izzó küklopsz-szem, pártatlanul villant, akár Dina hajára hullott, mikor éppen nem kért az ajókamártással kendőzött főtt csukából, akár Paget szeme alatt világította meg a zöld karikát, amint az inas az asztal körül keringett és töltögette az éretlen algíri pecsenyebort.

Két és fél kilométerrel odébb a nap vörösén csillant William White ingatlanügynök irodájában a borospalack nyakán. A palack szokott helyén, a papírkosárban lapult, s ahogy haladt az idő, úgy változott a szerepe: frissítő volt tizenegykor, koktél délben, apértif egy órakor, most pedig likőrül szolgált a sajtos szendvics után.

Egy óra múlva a napfény lopva besurrant a tornaterem ajtajának hasadékain, ahol Mrs. Barratt éppen anatómia-előadást tartott az öt hallgátónak.

E tárgy, magyarázta, szorosan egybefonódik az Alapvető Fogásokkal. Mivel ez utóbbi tárgy csupán Bill, Mrs, Carlisle és Cyril tanmenetében szerepel, most csak a fejre, nyakra és vállakra szorítkozik, különös tekintettel természetesen a nyakra. A napfény megvillant Mrs. Barratt két vastag jegygyűrűjén, amikor az életnagyságú papírmásé baba bőrizmán demonstrálta a fogást. A nap melegítette Manelli szőrös keze fejét, amikor hüvelykujja ápolt körmét belemélyesztette a fényezett szegycsontnyúlványba. Fürge árnyakat vetett Grossi fűfoltos tornacipője köré, mikor az amerikai szemmel láthatólag tudomást sem véve a hőségéről, támadásba lendült, s egyetlen szakértő csavarintással megfojtotta a babát. És felragyogott Bill bal lábán, miközben a fiú bizonytalanul markolászta a felső nagy gyűjtőeret.

Mrs. Barratt rosszallólag csettintett. – A verőeret mondtam, Mr. Thurlow. – Felemelte két kezét, mintha láthatatlan dinnyét tartana, és Bill önkéntelenül hátrált. – Most jól figyeljenek, kérem. Első és második ujj a külső jugulárison. Így. Hüvelyk a belső jugulárison. Így. Kisujj a subclavián, harmadik ujj könnyedén a nyirokcsomókon. Lenne szíves, Mrs. Carlisle?

Mrs. Carlisle viharosan összerezzent. Épp fogcsikorgatva figyelte, amint Dina felmosolyog Cyrilre, megérinti az arcát, és megmagyarázza, hogy ez itt a buccinator, azaz pofaizom. Mrs. Carlisle előrelépett és megragadta a baba nyakát. “Dög – gondolta, és a szeme villámokat szórt. – A fene a pofátokba. Megölöm a bestiát.”

– Kitűnő! – mondta Mrs. Barratt. – Ez a fogás egy gorillával is végzett volna.

A dzsiu-dzsicu-oktatás a gyepen zajlott, egy matracon. Csakhamar kiderült, hogy Grossi e művészetben tútesz bármely szamurájon. Mrs. Barratt még csak a ruhaujját gyűrte fel, és gyűrűit vetette le, Grossi már megragadta Manellit, megpördítette, és úgy vágta a matraca, hogy csak úgy nyekkent.

Manelli felült. Arca elfeketedett dühében. Egy pillanatra éppolyan kifürkészhetetlen volt a szeme, mint a rendőri nyilvántartóban őrzött fényképén. Aztán helyrehúzogatta zakóját, és halkán megszólalt:

– Ezt megbánod, Tony.

Grossi gúnyosan vigyorgott, s újabb támadásba lendült.

Mrs. Barratt megfogta a kinyújtott kart, megcsóválta fejét, és szemmel láthatólag mindennemű erőfeszítés nélkül térdre kényszerítette Grossit. – Ne felejtjük el, hölgyeim és uraim – mondta tiszta hangján –, a cselgáncs célja nem megölni, csupán pillanatnyilag harcképtelenné tenni ellenfelünket.

Grossi felnézett rá. – El tetszik törni a singcsontomat – közölte szenvtelenül.

Mrs. Barratt elengedte. – Mivel már amúgy is térdel, Mr. Grossi, megkérném, vegye le a jobb lábáról a cipőt. Most egy egyszerű nagyujjfogást szeretnék bemutatni. Fő célja, hogy a vonakodó Kiszemeltet jobb belátásra bírjuk. – Halványan elmosolyodott. – Mr. Flush azt állítja, hogy tíz percnyi folyamatos alkalmazás esetén az illető önként aláveti magát a támadó akaratának, és ajkán mosollyal várja a halált.

Az istálló fölött hármat ütött az óra.

Félóra múlva az ezredes, aki Kézilőfegyverekről tartott előadást a gyümölcsösben, arra a megállapításra jutott, hogy behozhatatlan hátrányban van Manellival és Grossival szemben.

A két gengszter elmélyült hallgatással vette át a kiosztott fegyvert, kritikusan megsemmisítette, belesandított a csőbe, aztán könnyedén szitává lyuggatta az ember formájú céltábla vörös szívét.

Az ezredes megkísérelte helyrehozni megtépázott nimbuszát, feldobott egy körtét a levegőbe, de vadászpuskájával elhibázta.

Grossi állta a kihívást, és Steyr-puskájával szétszaggatott egy almát. Manelli csípőből tüzelt, és leterített egy repülő szilvát. Felszólította az ezredest, találja el a földre pottyant gyümölcsöt. Az ezredes szemét elfutotta a vér, teleobjektívet szerelt vadászpuskájára, és egy fának vetette hátát.

Bill, Cyril és Mrs. Carlisle idegesen fogták fegyverüket, és szívből örültek, hogy róluk mindenki megfeledkezett.

A vadászpuska eldőrdült. A Héttaliga-dűlő sokszorosan visszaverte a hangot. Az ezredes előresietett, és megsemmisítette a szilvát.

– Most figyelj, Joe – szólt Grossi. – Látod azt a garázsajtót?

– Száz méter, Tony. Egy csecsemő se hibázná el.

Grossi a tálcán heverő lőfegyverek közül kiválasztott egy Schmeisser-féle géppisztolyt. Beigazította a banán formájú hatalmas hevedert, lehajolt, és térde között tartva a fegyvert, három rövid sorozatot lőtt. Mrs. Carlisle befogta a fülét, és sikított. Grossi és Manelli együtt indult a garázs felé. Manelli megállt a magas fűben, ajkát csücsörítette, és bólintott. A deszkaajtón vagy harminc centi magasságban, nagybetűkkel, ez a szó állt: JOE.

– Meleg van – jegyezte meg Hobson.

– Kuss – mondta Csikorgó, és fásultan turkált a szerszámosládájában, kereste a drótvágó ollóját.

Hobson lassan felemelkedett a munkapad mellől. – Mit mondtál?!

– Kuss.

– Na, ide figyelj, apuskám – mondta Hobson, és tömpe ujját Csikorgóra szegezte. – Ha jót akarsz, velem te ne balhézz. Nem kérek én te tőled mást, csak azt, hogy velem aztán ne balhézz.

– Kuss.

– Ohó – mondta Hobson, és vaskos képe megvonaglott. – Pimaszkodunk? Én nem beszélnék így, apuskám, ha én te volnék.

– De nem vagy – mondta Csikorgó. – És nem is leszel.

– Höhő – mondta Hobson, előrelépett, és fél kézzel felkapott egy satupadot.

– Viccelünk? Igazán nem szívesen mázólnálak szét a padlón, apuskám, de ami sok, az sok.

Csikorgó megtalálta a drótvágó ollót, és odasántikált növendékéhez.

– Jól van, kisfiam, ez a beszéd! – mondta boldog vigyorral.

Hobson egy hosszú percig rámeredt, aztán elfordult. Túlméretezett válla előregörnyedt. – Bocs – morogta. – Nem is tudom, mi jött rám.

– Ez a rohadt kánikula – bólintott Csikorgó.

– Mintha tigris szorult volna belém, isten bizony, néha tisztára úgy érzem.

– Az a jó, kisfiam – mondta Csikorgó.

A konyhában elképesztő volt a hőség.

– Kinek köll tea? – tudakolta Barker, és konyharuháját a füstölgő tűzhelyre vágta.

– Tea! – horkant föl gúnyosan Blackie Rodden. Tükörbe nézett, és csak úgy megszokásból a mongolos arcvonásokat gyakorolta.

– Mér, mi baj van a teával? – tudakolta Barker rögtön, támadó hangon.

– Mi baj lenni veled, kisz balátom? – kérdezte Blackie, mongolos angolsággal.

– Pofa be – szólalt meg Grossi testőre. – Meleg van.

Kis csönd támadt. Barker és Blackie lassan feléje fordult. Al, Manelli sofőrje, felállt és nyújtózkodott – Szóval meleg van, azt mondja. Hát ehhez mit szóltok?

– Oké – vágott ronda grimaszt Grossi testőre. – Hát akkor hideg van.

– Hazudol – mondta Al.

– Azt mondod?

– De azt ám. Hazudol.

– Oké, akkor hazudok.

– Aha. Én is azt mondom.

– Óhajtasz valamit esetleg? Igen? Mert ahhoz nekem is volna egy-két szavam.

Al ördögi gúnnnyal felkacagott. – Ez a hüvelykmatyi *engem* fenyeget! Na, ehhez mit szóltok?

Grossi testőre felállt, cigarettáját hanyagul beleejtette Barker teájába. – Tartsd a szád, öcsi – mondta nyájasan.

– Rögtön kiiszod azt a teát...! – mondta Barker, és felállt.

Grossi testőre levette óráját és az asztalra tette. – Aki egyet lép, annak szétverem a pofáját.

Al levette zakóját, és egy szék hátára akasztotta. Blackie egy kanalat fogott harmadik és negyedik ujja közé, és összeszorította öklét. Barker felemelt egy súlyos serpenyőt és két kézzel latolgatta. Legyezőformában széthúzódtak, és három irányból közeledtek Grossi testőre felé.

Két és fél kilométerrel odébb Mr. White legújabb ügyfele hátradőlt székében, és újságjával legyezgette magát. – Krunte Abbas mindig ilyen meleg nyáron? – érdeklődött.

– Igen – mondta Mr. White. Az órára pillantott. A Tivornya Bár már három perce kinyitott. Mr. White a papírnehezékül használt baltán dobolt. – Tisztelt uram – morogta –, nyilatkozzék, legyen szíves, hogy megveszi-e ezt a rakás salétromot, vagy sem. Haza akarok menni.

Flush háromnegyed hatkor ébredt öltözőszobája díványán. Mozdulatlanul feküdt, nézte a mennyezeten terjedő foltot. Álma még élénken élt benne. A bájos Ingrid Larsen rosszállólag összevont szemöldökkel lebegett feléje, kezében stopperóra: – Tizen négy év, tizenöt év, tizenhat év...

Flush meghúzogatta fülcimpáját. Ha lehet, még melegebb van. Bement a fürdőszobába, megeresztette a hideg zuhanyt. Három csepp hullott barnán a kád aljába. Vagy megint folyik a ciszterna, vagy valamelyik örült lezárta a vizet. Flush ajkába harapott, felöltözött, és lement, hogy megtartsa az Elektromosság-órát.

Elkészt. A hallgatók már összegyűltek a garázs melletti pajtában. Ez a tákolmány azbeszttől épült, balesetekre való tekintettel. Számtalan elektromos szerkezet sorakozott benne; az áramot egy kis dinamó szolgáltatja.

Az ezredes, aki általában a gyakorlati részt adta elő, nem várt Flushra, hanem hozzáfogott a bevezető előadáshoz. Nem heverte még ki a gyümölcsösben szerzett megalázó élményét, és most ezen a tantárgyon akarta bosszúját kitölteni.

– Méltatlanul elhanyagolják – közölte. – Háztartás. Ipar. Einsteinnek is volna mit tanulni. – Felkattintott egy kapcsolót, és mereven figyelt. Tökéletes csönd volt. A hallgatók nyugtalanul nézték. Húsz másodperc elteltével egy villamos kenyérpíró a helyiség túlsó végében kiugratott egy szelet pírítóst. – *Gulla gulla* – mondta nem egészen érthetően az ezredes. – Vegyük például a reggelit. – Odaléptetett a pírítóhoz, felvett egy acélrudat, hozzáértette. Hangos csattanás; kétágú kék villanás csapott fel. – Villanyos teafőző – mondta az ezredes. – Vasaló, televízió, rádió, villanyborotva, hősugárzó, villanykályha, porszívó, mosógép, riasztócsengő és a többi. Lehetőség: végtelen. Két

sarkalatos pont, hölgyeim és uraim. Ne feledjük; Kiszemelt az önök kísérletét követőleg négy óra hosszát még feléleszthető. Valamint – az acélrúddal egy törött telefonkészülékre koppintott, és mondókáját szikraeső húzta alá – *földeljük magunkat!* Váljon második természetünké, harci tevékenységben és békés foglalkozáson egyaránt: *gumitalp!* Thurlow, adja ide, kérem, azt az olvasólámpát.

Bill lenézett masszív golfcipőjére. – Nem vagyok földelve – közölte.

– Helyes – mondta az ezredes. Helyeslőleg bólintott, azután körülnézett. – Veszélyes játék. Kétszáznegyven volt.

Flush a táblához sietett, és krétát vett a kezébe, Hatalmas betűkkel felírta: $2K + 2H^2O = 2KOH + H^2$. Aztán felhúzott egy pár magas szárú gumicsizmát, vastag gumikesztyűt: – Most pedig, hölgyeim és uraim, kimegyünk és dinamókkal valamint villámlással foglalkozunk.

Ahogy a Hóhérdomb árnya mind jobban beborította a völgyet, Barker tálra csapott egy adag lottyadt, tulipiros zselét és közben megpróbálta nem tudomásul venni a változatlan hevedéssel tomboló kakasviadalt Grossi testőre valamint Al és Blackie között. Most éppen azt vitatták, melyikük vigye el este az őskori sírdombokhoz az egyetlen nem teljesen visszataszító völgybéli lányt. Cseppet sem érdekelte őket a tény, hogy a szóban forgó hajadon, a Poxwell Regis-i telefonkezelőnő, évek óta Barker iránt táplál gyengéd vonzalmat, sem az, hogy a nőnek számárkőhögése van.

– Azzal a lánnyal én járok – közölte Barker immáron kilencedszer.

Oda sem figyeltek.

Egy óra múlva Paget jelent meg, hogy bevigye a vacsora utáni feketét. Mivel a kávé nem találta készen, körülnézett.

Barker véres zsebkendőt szorított az orrához. Al fél szeme lassan teljesen eltűnt, inge felhasadt a hátán. Blackie a padlón feküdt, gyomrát szorongatta és nyögött. Grossi testőre minden külsérelmi nyom nélkül ült az asztalon, és egy teáskanál nyelével a körmét pucolta.

Bill az ebédlőhöz vezető sötét folyosón álldogált, és nem tudta, mitévő legyen. Szerette volna elhívni Dinát, hogy járjanak egyet a parkban, de a lány Cyrillel pingpongozott. Bill dühösen átvágott a hallon, kiment a bejárati ajtón, bele a füledt éjszakába. A lépcsőn leült, körüljártatta szemét a sötét parkon és utálta Cyrilt.

Hús méternyire Mrs. Carlisle a teraszon egy fekvőszékben reszketett a gondolatra, hogy mit csinálna legszívesebben Dinával. Félóra elteltével a gondolatai olyannyira megelevenedtek, hogy a keze karommá görbült. Amikor

Cyril kiandalgott a franciaablakon, Mrs, Carlisle felugrott a fekvőszékből, és sikításra nyitotta ajkát.

– Chloe – mondta gyorsan Cyril. – Ő hívott pingpongozni. Rettentő neveletlenség lett volna visszautasítani.

Mrs. Carlisle hátrahanyatlott a fekvőszékében. – Jaj, édes, olyan udvarias voltál – mondta élénken. – Valósággal kaptál rajta! – Leszaggatott egy virágzó jázminágot, és vadul hántotta róla a leveleket. – Igazán, angyalka, ha annyira beleestél ebbe a gyilkos perszónába...

Cyril felemelte hangját: – Bemegyek a könyvtárba, meghallgatom az előadást. Jössz te is?

Mrs. Carlisle férfiasan felnevetett. – Nem, nem. Én dolgozom. *Valakinek* kenyeret is kell keresnie.

Manelli kopogás nélkül nyitott be Grossi hálószobájába.

Grossi, Al, Blackie és Barker egy kis asztalnál pókereztek. Al és Blackie riadtan felugrott. Mikor látták, hogy a behatoló nem más, mint a gazdájuk, leültek, kissé zavartan, mert tudták: azzal, hogy elfogadták Grossi vendégszeretetét, vétettek a munkamorál ellen. Grossi mozdulatlanul ült, kezét lezseren hálóköntöse zsebébe dugta. Gondolatai száguldottak. Testőre faképnél hagyta, mert Poxwell Regisbe ment randevúzni. Viszont még nem próbálta megvesztegetni Alt és Blackie-t, tehát vélhetőleg a gazdájukkal tartanak. Lehet, hogy ez itt egy gondosan előkészített csapda? Ha igen, egyedül van, szemben az óriási túlerővel. A régi szép időkben ilyenkor azonnal lelőtte volna a lámpát. Most azonban furcsa üres érzése volt a revolvere nélkül, úgyhogy lábát az asztalláb köré kulcsolta, szükség esetére, és várt.

Manelli egy pillanatig némán állt az ajtóban. Szeme összeszűkülte. Aztán orrán kifújta a szivarfüstöt, előrelépett, és az asztalhoz húzott egy széket. – Lapot kérek – mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

Grossi kivette szájából a cigarettát, és a szőnyegbe taposta. Felemelte a paklit. Osztott, de közben nem vette le a szemét Manelliről. Hirtelen rádöbönt, miért jött a másik: hogy miért fog ezentúl állandóan beszállni a játékba, amit pedig utál. Tudta, hogy mostantól kezdve Manelli mindig ott lesz a közelben...

– Ne csak duplákat ossz – mondta unottan Manelli.

Grossi szó nélkül összesöpörte megint a paklit. Újra osztott, és közben maga is meglepődött, hogy nem dühöng. A régi szép időkben az ilyen sértés vért kívánt, s addig tartott volna a lövöldözés, míg föl nem sír a rendőrsziréna. De most egészen más a helyzet. Itt sokkal nagyobb a tét.

A nyugati szárnyban Hobson fel-alá csörtetett a szobájában, s közben rágta hálóinge ujján a gombot. – Ide figyelj, apus – mondta. – Kiszaggattam,

felfűrészeltem, felhasogattam tizennégy marka nagy fát. Egy hete mindennap felfalok egy tucát tojást meg három kiló húst. Száz meg száz kilométert futottam. Felástam egy normán temetőt. Én igazán nem kérek sokat, apus. – Öklével a falra csapott – Én csak egy kicsit szeretnék végre *gyakorolni*. – A gomb kettétört. Hobson kiköpte a darabokat a padlóra, és taktikát változtatott. – Te rendes tag vagy – mondta rábeszélő hangon. – Ahogy meglátalak, aszondom, ez igen, ez nekem való pacák. Na, figyelj csak rám, édes apuskám, hát igazán, mért ne lehetne...?

– Mert az a dög szabályzat tiltja – mondta mogorván Csikorgó.

A könyvtárszobában egyedül Cyril hallgatta Flush előadását: Gyilkosság és a klasszikusok. Máskor nagyon élvezte volna a témát, de most jóformán képtelen volt koncentrálni.

Flush kellemes hangja zümmögött: –... azután Arisztophanész,... Attikában a Krisztus előtti hatodik században... Susarion, Sophron, a dráma tragikus magva... Oidipos... Lear, Othello... Broadmoor... a MacNaghten-féle szabályok értelmében... Poe, de Quincey... figyelünk, Cyril?

Cyрил felriadt.

Flush összecsukta jegyzeteit. – Attól tartok, csak pazarlom a drága idejét – mondta hűvösen. – Mi foglalkoztatja ily intenzíven?

Cyрил köhögött. – Hát, ami azt illeti, éppen Chloéra gondoltam.

Flush szándékosan félreértette. – Ah, igen, Longosz. Én a magam részéről jobban kedvelem a George Moore-féle fordítást.

– Én Chloe Carlisle-ről beszélek.

Flush sóhajtott. Felállt, az ablakhoz lépett – Már vártam, hogy mikor kerül erre sor – mondta rosszkedvűen. – Meg kell mondanom, nem értek egyet az indítékaival, és semmiféle körülmények között sem állhatok hamarabb rendelkezésére, mint fél évvel az első baleset után.

Cyрил elképedt. – Nem, dehogyis – protestált hangosan. Aztán teljes öt másodperc késéssel hozzátette: – Igazán nem értem, mire gondol.

Flush szivarra gyújtott. Nem szólt egy szót sem.

– Én igazán nagyon szeretem Chloét – mondta méltatlankodva Cyril.

Flush kitekintett a sötét égre. – Azonban – mondta, és hirtelen elfogta a keserűség – elviselhetetlen féltékenysége az örületbe hajszojja magát. El sem tudom képzelni, micsoda pokol az élete az elmúlt... hány év során?

– Kettő. De igazán, én...

– Vérházóan, iszonyúan smucig. Majd felveti a pénz, de abban leli gyönyörűségét, hogy magát minden egyes garasért két lábon táncoltatja. Nyilvános helyeken megalázza. Megtagadja a legegyszerűbb szükségleteit. Maga világéletében érzékeny lélek volt, szomorú gyermekora következtében.

Nekem még csak halvány fogalmam sem lehet arról, milyen brutálisan és gonoszul bánt Chloe a maga finom erkölcsi érzékével. Sosem értette meg magát. Bár távol áll magától, hogy dicsekedjen, de annak idején sokat ígérő költőnek indult. Most pedig, a nyomorúságos megélhetésért, Chloe arra kényszeríti, hogy ifjúi ihletét az ő harmadrendű tehetségébe ölje. Csak azért, mert a maga javára végrendelkezett, azt képzelem, hogy úgy bánhat magával, mint a mopszlijával. Elvégre magának is megvan az önbecsülése. Van még valami?

Cyril bénultan ült a széken. Tudta, hogy ha csak egy kicsit is ad magára, most meg kéne ütnie Flusht. De mestere kibámult az ablakon, és az ember igazán nem csaphat valakit tarkón. Tudta, hogy meg kell szólalnia. Most már elkésett a dühös tagadással. Talán amúgy világfi módjára, adjon igazat Flushnak? Mint férfi a férfinak? Megvető kacaj? Aggódó vállveregetés, mintha a másik félrebeszélne?

Cyril kinyújtóztatta lábát. – Hogy maga micsoda szörnyeteg! – mondta derűsen. – Nem csodálnám, ha egyszer valaki kinyírná.

A könyvtárszoba fojtó melegében az ezredes az elszámolással vesződött. Sóhajtván kanyarított gumiszalagot az új hallgatók csekkjei köré, s mint mindig, azon tűnődött, vajon hány köztük a hamisítvány. – Már vége lehetne ennek a kurzusnak – jegyezte meg. – Csupa bajkeverő.

Mrs. Barratt összecsavarta kötését. – Könnyebb volna a szívem, ha Clifford egy kicsit jobb lelkiállapotban volna.

– Rossz vér – mondta az ezredes, és tollat megtörölte nyakkendője csücskében. – Soha ennyi sárga beütést egy rakáson. Egy zebranyáj. Ki nem állhatom. – A csekket berakta a fiókba. – Zebrák – motyogott. – Hisztériás dögök. Odvas fogak.

Mrs. Barratt gyanakvó pillantást vetett az ezredes poharára. Üres volt.

– Engem is kiborít – vallotta be az ezredes. Megindult úgy általában a whisky felé. – Például Clifford. Parancsnok laza, csapat lazsal. Lázadás, vérontás, szánom-bánom. – Jócskán töltött magának a whiskyből. – Ez a tanfolyam... Seholy egy tiszt. Vaskéz kell nekik, Naomi. Clifford nem áll a sarkára, egyáltalán nem. – Szódat fröcskölt a whiskyjébe. – Lázadást meg kell előzni. Példát statuálni; tizedelés.

– Magunk között szólva – suttogta Mrs. Barratt –, néha szívből kívánom, bárcsak Clifford vállalta volna Mr. Armitage-t. Nézzünk szembe a tényekkel: onnan ered minden baj.

Az ezredes jót húzott a whiskyből. – Semmi aggodalom – mondta. – Rám számíthat. Tucát lázadást levertem.

Mrs. Barratt kételkedő pillantást vetett rá: – Mi a szándéka?

– Első vészjel – mondta az ezredes, és fenékgig üritette poharát –: levegőbe löni. Második vészjel: példát statuálni. Tizedelés.

A tanfolyam második napja, a testület mindenkori rettegésének tárgya, nyomasztó végéhez közeledett. Paget nesztelen, fájós lába körülcsoszogta a düledező házat. Lassan járt ablaktól ablakig, kizárta az éjszakát, bezárta a tíz gyilkost és a négy gyilkostanhallgatót. Nem először fordult meg agyában a gondolat: vajon ő, a főnövér és Barker valaha is kikerülnek-e élve a Majorból.

Gyászosan megrázta fejét. Felment a lépcsőn, végig a gyatrán világított folyosón. Amikor megállt a lépcsőfordulóban, és be akarta csukni az ablakot, Mrs. Carlisle feje bukkant ki a hálószobája ajtaján. Arc kifejezése olyannyira gyilkos volt, hogy Paget lesütötte szemét.

– Nem látta Mr. Cyrilt? – kérdezte a hölgy. Arca kísértetiesen fénylett az éjszakai krémpakolásban.

Noha Paget már rég felmérte Cyrilt, és nagyon jól tudta, hogy az estének ebben az órájában ez a legkevésbé valószínű, mégis így szólt, enyhe malíciával: – Valószínűleg a saját szobájában van, asszonyom.

Mrs. Carlisle ajkába harapott. Visszavonult szobájába és bevágta az ajtót. Pongyolájának övét becsípte az ajtó, és Paget egy pillanatig ott állt, és a szürke selyem háromszögre meredt. Látta, amint megrándul, miközben Mrs. Carlisle az ajtó túloldalán megpróbálja kiszabadítani. Paget lenyűgözve figyelte, hogy az öv fennakad a kulcslyuk fémplakettjén. Halotta bentől Mrs. Carlisle lélegzését. Hirtelen az az érzése támadt, hogy az asszony lesi őt a kulcslyukon át. Paget visszatartotta lélegzetét. Az ajtó túloldalán is elhallgatott a lélegzet. A selyem háromszög nem mozdult. Az ajtó alól kiszűrődő fényben egy árnyékot látott, és tudta: Mrs. Carlisle ott áll, és várja, hogy ő továbbmenjen. Arra az esetre, ha a hölgy netán még lesné, udvariasan biccentett a kulcslyuk irányába, azután óvatosan, centizve, odébb húzódott, amíg becslése szerint Mrs. Carlisle már nem láthatta odabentről. Nesztelenül lopakodott végig a folyosón. Ahogy a sarokig ért, hallotta, amint nyílik mögötte az ajtó. Önkéntelenül hátranézett. De a szürke selyem háromszög már eltűnt. Paget bólintott és befordult a sarkon.

Mr. Grossi szobájában hangos és elkeseredett vita folyt. Pagetet tökéletesen feldúlta, amikor fülét megütötte Al hangja, akinek pedig nincs joga a hallgatók szobájában tartózkodni. A sofőr üvöltött:

– Koszos tróger! Szóval nyolc lapot osztol magadnak, mi?

A szavakat csattanás, puffanás, üvegsörömpölés követte. Paget hallotta, amint Manelli valakit a víz alá küld énekelni.

Lehunyt szemét és továbbment.

A Grossi szobája melletti ajtó kinyílt. Mr. Thurlow vonult ki a folyosóra, pizsamában. Keze ökölbe szorult, szája kiáltásra nyílt. Amikor megpillantotta Pagetet, nyelt egyet, azt mondta: – Jó estét! – és visszatért a szobájába.

Amikor a személyzeti helyiségek felé vezető folyosóra fordult, Paget meghallotta Hobson vonítását a nyugati szárnyból. Megállt, és a szemgolyóját masszírozta. Ekkor belerohant Mr. Grossi testőre.

– Söprés innen, tökfaj – vakkantott az amerikai. Gallérja nyitva csüngött, hajából fűszálak meredeztek. – Oké, oké – mondta támadólag. – Kinn voltam a sírdombokon. Na és akkor mi van? Ha még valaki kinyitja a pofáját, majd jól beverem neki!

Paget némán és mozdulatlanul állt, arcára fagyott az undor.

– Eredjen a szobájába – mondta.

– Dögölj meg – válaszolta Grossi testőre. Végignyargalt a folyosón, Grossi szobája felé, nyitott tenyérrel csapkodta a falat, és hangosan füttyült.

Paget betántorgott szobácskájába, és becsukta az ajtót. Nem gyújtott villanyt, úgy tapogatózott végig a linóleumpadlón, az ablakig. Kihajolt, belélegezte a csendes éji levegőt. De szellő sem rezdült, és a forró, sötét lég nem hozott enyhülést.

Reszkető kézzel villanyt gyújtott. Megnézte magát a repedt borotválkozó-tükörben. – Paget – szólt szürke képű másához –, te nem félsz. Csak a kánikulát érzed. Te egyáltalán nem félsz.

Összeszedte magát. Kissé félrebillentette fejét, és tükörbeli képmására mosolygott. Egy pillanatig döbbenten-bámult, aztán mélységesen felzaklatva fogta a tükröt, kihajította az ablakon, és bevallotta magának, hogy, életében először, rettenetesen fél.

7

Szellő sem rezdült a tanfolyam harmadik napjának forró hajnalán. A nap még be sem hatolt a szűk völgybe, a hőség már reszketett Nyirok-Major fölött. A kornyadozó fák meglapulva várták a felhőtlen ég támadását. Az úszómedence üveges felszíne visszaverte a magányos póling képét, amely fenn körözött, lustán, a napsütésben. Hervadó rózsák szirma hullott szertesét, ahogy Mrs. Barratt megcsattogtatta kertészollóját.

Mrs. Barratt dúdolva ballagott vissza a házba, és őszintén restellte, hogy pontosan az az érzése, mintha ideiglenesen felfüggesztett büntetésre várna. A kora hajnali órákban meghallotta a Grossi szobájában zengő tombolást, és úgy gondolta, reggelinél a két amerikai közül csak az egyik jelenik meg. Ennek

ellenére, ha kissé lépetten is, mind a kettő ott volt, méghozzá szemmel láthatóan sértetlenül.

A hallban megállt egy percre, szoktatta szemét a fényes napvilág után a ház komor homályához. A kosárnyi rózsát átadta Pagetnek, és utasította, hogy dobja el a virágot, mert hemzseg benne a levéltetű. Zsebre tette az ollót, és végigsietett a sötét folyosón a laboratórium felé. Sőhajtvá vallotta be magának, hogy egyáltalán nincs hangulata a Törvényszéki Orvostan-előadáshoz. Mi volna, ha most egyszer, kivételesen, elhagyná a Borgiak primitív módszereit taglaló bevezetést? Ha csupán kábítószerekre és görcsokozókra szorítkozna? E ragyogó reggelen vajon nem hanyagolhatná el az izgató- és marószereket?

A kanyarban fertőtlenítő- és formaldehyd-szag köszöntötte. Benyitott a fehérre festett ajtón, és megállt a küszöbön.

Manelli és Grossi, a tantárgy két hallgatója, már megérkezett. Manelli a patikamérleg mögött foglalt helyet, és szivarját méricskélte elmerülten. Grossi az ablakban állt, és egy indián nyílmérget tartalmazó üvegedényt tanulmányozott. Mrs. Barratt meglátta az edény címkéjét, és felhúzta szemöldökét.

– Oké, oké – mondta gyorsan Grossi. – Csak éppen megnéztem. Tudom, nevetséges.

Mrs. Barratt üvegeket szedett elő: kénsavat, sósavat, salétromsavat, ciánhidrogént és ecetet. Sorba állította valamennyit az asztalon, melléjük Bunsen-lámpát rakott, olvasztótégelyt, lombikot, továbbá egy tizenöt négyzetcentiméteres szőnyegdarabot.

– A nyílmérge egyáltalán nem nevetséges – mondotta közben. – Ne feledjük: amint az orvostudomány érzéstelenítőnek használ valamely mérget, azt máris komolyan kell vennünk. Most pedig szeretném hallani, mit tudnak tárgyunkról.

Manelli Grossira sandított. – Ismerem a legtöbb kábítószeret – közölte félvállról. – Ismerem a kloroformot, étert, ópiumot, klorált és beléndeket.

Grossi megdermedt. Sosem kedvelte a mérgeket. Gyanította, hogy különösebben Manelli sem, csak most előre készült, hogy lélektani előnyt szerezzen. Nem győzött hálát adni magának a józan eszéért, hogy ő is gondolt erre. – Hát... – mondta illő szerénységgel –... én ismerem a legtöbb izgatószeret. Arzén, az oxál-savcsoport, ólomacetát, és a többi.

Manelli ajkát biggyesztette. – Ennyit minden elemista tud.

Grossi dühöngött. Még mielőtt meggondolhatta volna magát, kirobbant belőle: – Valamint kéneső, antimonit, gyűszűvirág, metilszulfonál, sztrichnin, gombafélék, alkörmös, sisakvirág, bürök, ádáz csomorika, hennagyökér, zanátmag és madárberkenye!

Manelli szivarra gyújtott, és a mennyezet felé fújta a füstöt. – Ötös – mondta elismerőleg. – Ha erdőben találkoznánk, figyelmeztess, hogy térjek ki az utadból.

– Ne civődjunk, gyerekek – mondta nyájasan Mrs. Barratt. Kinyitotta jegyzetfüzetét. – Kezdjük mindjárt a legfontosabbal. Kérem, írják fel: Húskonzervek, Rákfélék, Felvágottak.

Csikorgó egy lócán üldögélt a kerti ház előtt. Tejcokoládét szopogatott, és unottan patkókkal dobálta a szélkakast. Mikor meglátta, hogy Bill jön első órájára, öt patkót dobott fel egyszerre, felállt és vakarózott.

– Késett – morogta. – Nálam mindig késnek. Tudatalatti...

Bill zsebre dugta kezét. Nem akart egyedül maradni a kerti házban ezzel a rémséges torz alakkal.

Csikorgó röhögött. – Idegeskedünk? – tudakolta. – Nyugi, még a java hátravan. Az első óra csak bevezetés.

Cyril hanyagul Grossi isteni Allardjának dőlt és rágyújtott. Az ezredes előző nap kiemelte Bugattijából az egyik ülést, Mrs. Carlisle most arra telepedett, s közben idegesen kapirgálta körméről a lakkot. – Hol marad az a nyavalyás gyilkos? – kérdezte türelmetlenül. – Már megint késik!

Pontosan tíz óra volt. Az istálló fölötti óra kilencet mutatott, és Flush alakja feketén vált ki a garázsajtó világosságából. Jegyzetfüzetet hozott, Ned Carlisle bérelt garázsának nagy léptékű tervrajzát, egy kalapácsot meg egy skatulya szeget.

Az ezredes előmászott kocsija alól a javítóaknából, olajos kezét vászonnadrágjába törölte. – Mindig én játszom ilyenkor Kiszemeltet – magyarázta. Aztán homályosan megjegyezte: – Téves szereposztás.

Mrs. Carlisle végigmérte, és döbbenten konstataálta, hogy az ezredes testalkata igen erősen emlékeztet a férjéére.

– Most az úgynevezett Balszerencse-Akciót fogjuk gyakorolni – közölte Flush.

– Nekem azt mondták, a Befellegzett lesz – morgott az ezredes. – Majd egy órába telt, míg elrontottam a kipufogót. Mért nem tájékoztatják rendesen az embert?! – Dühösen meredt Flushra, aztán odacammogott a zsúfolt munkapadhoz, kikeresett egy ütött-kopott bukósisakot, és leporolta.

– Nos tehát – kezdte Flush –, az ügyész szemszögéből nézve, Kiszemelt egy átmulatott este után tért vissza garázsába.

– Szeptember 4-én banketre hivatalos – közölte készségesen Cyril.

Flush Mrs. Carlisle-re pillantott: – Változatlanul idegenkedik az öngyilkosság gondolatától?

– Nem! – mondta eltökélten Mrs. Carlisle.

– Mármint igen – magyarázta előzékenyen Cyril.

Flush sóhajtott. Nem, egyáltalán semmiféle szakmai érdeklődést nem keltett benne Ned Carlisle hirtelen elhalálozása. Döbenten észlelte, hogy azt sem bánja, ha a tőzsdés elél az emberi kor legvégső határáig. Megtörölte homlokát. – Kár – mondotta hűvösen. – Balesetet konstruálni lényegesen nehezebb. – Jegyzeteibe pillantott, és azon jártatta eszét, hogy a Balszerencsét már nyolcszor csinálták, ebből két alkalommal Londonban. Általában ugyanazt az eljárást maximum hat ízben alkalmazták egyazon földrészen. Jól tudta, hogy a Balszerencsét decembernél előbb nem ajánlatos csinálni, de egyszerűen képtelennek érezte magát, hogy visszamenjen a házba a villany fűtőtestért, amely elengedhetetlen tartozéka a Befellegzett-Akciónak. – Kiszemelt – kezdte hát, és kínosan igyekezett, hogy ne darálja a leckét – rózsás hangulatban volt. Kiszállt kocsijából, lehajolt, hogy szemügyre vegyen egy kisebb sérülést a... – Flush a tervrajzot nézte – a hátsó jobb keréken, felegyenesedett, beleverte fejét a gázórába, átlós irányban előreesett, majd, hogy ne bízzunk semmit a szerencsére...

– Nem lehetne egyszerűen lelőni? – rimázkodott Mrs. Carlisle, és foszlányokra szaggatta cigarettáját.

Flush mintha meg sem hallotta volna. Cyrilhez lépett, és valamit súgott neki.

– Értem – mondta Cyril, és bólintott.

– Azt is, hogy mi a hibalehetőség?

– Igen – vágta rá habozás nélkül Cyril. – A világítás.

– Helyes. Azonkívül?

– Az ajtó.

– Lényegtelen. Egyetlen esetben sem volt reklamációnk.

– Véltetőleg én már ott leszek a garázsban. Hogy jutok be?

– Mrs. Carlisle teszi le a nap folyamán. Sajnos, hosszas várakozásra kell elkészülnie.

– Majd viszek szendvicseket meg kávé. – Cyril hirtelen megmerevedett. – *És hogy kerülök ki?*

– Nem kell mindjárt izgulni, angyalka – szólt Mrs. Carlisle.

– Ön, asszonyom – mondta Flush –, természetesen támadhatatlan alibivel rendelkezik a kritikus időszakra. – Elrejtett egy mosolyt, mert eszébe jutott az a túlbuzgó hallgató, aki aggályaitól hajtva, eltörte a lábát, és a kérdéses időt kórházban töltötte, derékig gipszben. – Másnap reggel, olyan időpontban, amikor az utcán nyüzsögnek a tanúk, ön mindenki szeme láttára a garázs felé siet. Legnagyobb meglepetésére azt észleli, hogy a garázsajtó nincs rendesen becsukva. Belép, háromig számol, sikít. Beleveti magát a kocsiba, kifarol; ha

lehetséges, nekiütközik a szomszédék szemeteskanájának, és eszeveszetten a legközelebbi rendőrőrszobára hajt.

Flush megkocogtatta Mrs. Carlisle vállát. – Szíveskedjék sikítani.

– Most?

– Kérném.

Mrs. Carlisle megköszöri torkát, és meggyőződés nélkül elsikította magát.

Flush csettintett. – A baleset előtt egy hónappal leszokik a dohányzásról, és reggel-este gargarizál.

– *És velem mi lesz?* – kérdezte Cyril.

– Maga, kedves barátom, a hátsó ülésen foglal helyet, kellőleg álcázva. Egy elhanyagolt útszakaszon vagy egy zsúfolt üzleti negyedben kiszáll, és haladéktalanul előre megszervezett alibijéhez siet. Ez első pillantásra abszolút átlátszó lesz. Később, a körülmények kényszerére, bevallja, hogy egy hölgy becsülete forog kockán. Diszkréciója példás lesz, önzetlensége lenyűgöző.

– *Miféle hölgy?* – mordult fel Mrs. Carlisle.

– Egy bizonyos Murray kisasszonyt ajánlanék. Szervezetem tagja, teljesen megbízható, árai mérsékeltek. – Flush köhintett. – Nos, térjünk a technológiára.

Az ezredes átnyújtott Cyrilnek egy pár pamutkesztyűt, ő pedig feltette a bukósisakot. Bemászott Bugattijába. Hirtelen eszébe jutott valami, és megállt: – Kilyukasztjuk a gumit?

Flush zsebre tette jegyzetfüzetét. – Alkalmilag egy kisebb bevágást javasolnék.

Az ezredes kikászálódott a Bugattiból, és becsúszott Grossi Allardjának kormánya mögé. Eldobta cigarettáját, fél lábát kitette a kocsijának ajtaján, előre hajolt, mintha ki akarna szállni, és várt.

Flush előrelépett. – Cyril, ide álljon, kérem, így tegye a lábát. Kényelmesen áll?

Cyрил ide-oda himbálózott lábujjhegyen, próbálgatta az egyensúlyi helyzetet. – Nem valami híresen – közölte. – Egyszer eltört a jobb bokám.

– Hogy lehet valaki ennyire, önző? – kiáltott fel Mrs. Carlisle, és sálja rojtjait tépdeste.

Flush hátat fordított a nőnek, ujjjaival dobolt az Allard sárvédőjén. Felbámult a gerendán csüggő pókhálóra: egy törött palán beszűrődő fénysugárban opálos tüllfüggönynek látszott. Mögötte egy pillanatra mintha Ingrid Larsen szelleme szegné fel gögösen az állat: – Vágd fejbe, édesem – susogta. – Mire vársz? – Flush ökölbe szoritotta kezét, sarkon fordult, és farkasszemet nézett Mrs. Carlisle-lel.

Az ezredes megrémült Flush arckifejezésétől, és felugrott: – Vigyázat! Lebukni, asszonyom! – ordította.

Flush rámeredt. – Megbolondult? – kérdezte fagyosan. – Szíveskedjék azonnal visszatérni az eredeti pózba. Cyril, egyet lép előre, és megragadja az ezredest az elülső karverőernél... így.

A hallgatók félóra múlva a könyvtárszobában, gyülekeztek. A szobát elsötétítették. A délelőtti fény ellen összehúzták a nehéz kárpitot; az ezüstsisakos férfi képmását fehér vetítövásznon borította. Szemközt kis vetítógép áll, mellette diapozítívok tömege, poros dobozokban.

Nyílt az ajtó, Flush lépett be energikusan, kezében dákó. Mögötte az ezredes, aki egy gépírásos listát tanulmányozott.

– Foglaljanak helyet, szemben a vászonnal – mondta Flush. – Megfigyelő- és következtető-képességüket fogjuk megvizsgálni. Az ezredes levetíti több híres bűnügy reprodukcióit, önök sorjában kimutatják a tettesek által elkövetett, olykor szembeszökő hibákat. Indulhatunk, ezredes.

Az ezredes eloltotta a villanyt. Bill, aki legközelebb ült az ajtóhoz, észrevette, hogy besurran Csikorgó, maga előtt terelve Hobsont, s a faragatlan fickót egy sarokba irányítja. Bill hallotta, amint Csikorgó közli növendékével, hogy tilos megszólalnia, és hogy mielőtt meggyújtják a villanyt, el kell tűnnie a szobából.

Az ezredes a vetítővel babrált. Fénysugár tört a sötétségbe, megremegett egy váza sarkantyúvirág fölött, végigsöpört a szobán, aztán megállapodott a vetítövásznon. Az ezredes morgott, kiemelt egy diapozitívet és a vetítógép nyílásába csúsztatta.

A vásznon lángban álló karosszék tűnt fel, ülésén egy retikül meg egy pár harisnya.

Flush ingerülten csettintett. – Nem Foxot kértem, ezredes – szólt haragosan. – Kifejezetten megmondtam, hogy Ruxtonnal kezdjük.

– Elnézést – mondta az ezredes. – Nem én tehetek róla. Ruxton az ötvennyolcasba raktam, és most nincs ott.

Flush a dákóval az asztalra koppintott. – Várunk – közölte hűvösen.

Az ezredes motyogva kiemelte a diát, és egy másikat helyezett a gépbe. Aztán értetlenül bámulta a vásznon feltűnő képet: egy roskatag pince, egyik sarka igen áruló módon elfalazva.

– Nahát ez már... – mondta vészes hangon Flush. – Hol van *Ruxton*? Semmi szükségünk ezekre a provinciális csacsakaságokra. – Az ezredes a dobozokban matatott. – Hagyja már, az ég szerelmére. – Flush a dákóval a vásznonra mutatott.

– Cyril?

– Őrült – mondta Cyril.

Flush biccentett. – Lenne szíves megmondani, miért?

– Szűzanyám, ezeknek aztán volt türelmük – jegyezte meg Grossi.

– Oly végtelenül nyilvánvaló – mondta Bill.

– A dög – mondta Mrs. Carlisle. – Legalább annyi tisztesség lett volna benne, hogy ne maszkírozza a szerencsétlen nőt beomlott kéménynek – tette hozzá reszkető hangon.

– Á, ezek az angolok – mondta undorral Manelli.

Flush végignézett tanítványai árnyékba borult körvonalain. Minden egyes esetben lenyűgözte a tanfolyamnak ez a szakasza. A sötétség leple alatt a hallgatók felszabadultak gátlásaik alól, és megeresztették a mindannyiukban ott lappangó démon gyepelőjét. Ez volt az a perc, amikor Flush gondolatban osztályozta őket: Valószínű Siker, Kétséges, Kudarc. Ez volt az a perc, amikor óhatatlanul kiadták magukat. Még most, hónapok távlatából is elkomorodott, ha eszébe jutott az olasz specialista, aki hisztériás dührohamba lovalta magát ugyanennél a képnél, a gyenge minőségű cement láttán. – Meg tudná valaki állapítani a lényeges hibát? – kérdezte.

– Hogyne – felelt azonnal Cyril. – A friss habarcs.

– Köszönöm. – Flush csettintett. – Kérem a következőt, ezredes.

Az ezredes még mindig Ruxtont kereste. Sehogy sem találta azonban, úgyhogy helyette egy komor havas tájat vetített. A háttérben üszkös, kiégett ház romja füstölgött; elől lábnymok vezettek a romokhoz, s ott megszakadtak. Körös-körül érintetlen volt a hó. A romok középpontjában két nyíl lefelé mutatott.

– Háromszög – magyarázta az ezredes. – Férj, feleség, csábító.

– De rémes – mondta Mrs. Carlisle. – Talán siléccel...?

– Mi a helyzet a benzineskannákkal? – kérdezte Bill.

– Ha az ember jól kiszúrja – mondta Grossi –, száz méterről is eltalálhatja.

– Köszönöm, én ebből nem kérek – vélekedett Manelli. – Biztosítási ügyekkel nem vacakolok.

– Hát, úgy gondolom, a férfi helyesen gondolkodott... – kezdte Cyril.

– Az asszony – helyesbített az ezredes. – Elege volt mind a kettőből.

– Csakugyan? – Cyril szemében érdeklődés csillant. – És hol találták meg a cipőt?

– Nagyon jó. – Flush elgondolkodva szemlélte Cyrilt. – Nagy-gyon jó. – Az előtérben látszó lábnymokra koppintott. – Ebből az a tanulság, hogy soha, semmilyen körülmények között ne próbálkozzunk olyanféle gőzös ideákkal, mint hátrafelé menni, különösen nem hóban, sárban vagy homokban. Most pedig láthatnánk végre Ruxtont, ezredes?

– Ha egyszer mondom, hogy nincs itt – mondta dühösen az ezredes. – Vegyük helyette Smith-t.

– Ruxtont mondtam.

Az ezredest elfutotta a mérég. Találomra kiragadott a dobozból egy diát és belevágta a gépbe.

A vázson feltárta rémséges titkát.

Az öt hallgató felugrott. Nagy zajjal felborult egy szék. Flush szitkozódott.

Mrs. Carlisle sikított.

– Dina! – kiáltott Bill. – Ne nézz oda!

– Úristen! – szólt szent borzalommal Cyril.

– Szentséges szüzanyám! – mondta kórusban Grossi és Manelli.

– Ez a jó! – kiáltott fél lelkesen Hobson. – Haláli!

– Nem értem – motyogott az ezredek. – Összekeveredtek a dobozok. Szigorúan bizalmas anyag. Elnézést.

8

Tizenegykor Paget kávévitt ki a teraszra, és a tálcát letette a kovácsoltvas asztalra. Hallotta a könyvtárszobából a sikolyt, s noha ilyesmi máskor is előfordult, a jelenlegi tanfolyam légköre mégis arra indította, hogy gyorsan megszámolja a hallgatókat. Mikor látta, hogy a létszám teljes és sértetlen, alaposabban szemügyre vette őket. Az öt arc kifejezéstelen volt, néma, elmerült. Paget gúnyosan végigmérte őket, és visszavonult.

A kávé ott hűlt az asztalon. A cukorra egy unott darázs telepedett. Olyannyira elnyúlt a csönd, hogy senki sem akarta megtörni.

Mrs. Carlisle-t főleg az a gondolat foglalkoztatta, hogy önhibájából úgyszólván a testület veszélylistájára került. Ahogy elhagyta a könyvtárszobát, az ezredek bűnének színhelyét, hisztérikusan megragadta Manelli karját. – Mr. Manelli – suttozta vadul. – Ezeket le kéne löni, mint a *veszett kutyát!* – Mivel ez idő szerint még nem volt teljesen ura az iménti élmény által alaposan megtépázott idegeinek, hangszálainak sem tudott parancsolni, úgyhogy a két utolsó szó sikolyként tört elő torkából. Meghallotta Flush is, az ezredek is, és szemmel láthatólag dühítette őket. Mindketten bizonyos napozó gyíkfajták különös intenzitásával pillantottak Mrs. Carlisle-ra. A hölgy leroskadott egy karosszékbe a teraszon, és szentül hitte, hogy napszállatra egyik vagy másik véget vet kínjainak...

Cyril mellette ült, és méléző mosollyal egy jázminágon próbálgatta a kettős flamand hurkot. Nem titkolhatta önmaga előtt, hogy az ezredek által levétített iszonyat különös hatással volt rá. Most azon fáradozott, hogy komplex személyiségéből kianalizálja váratlanul felbukkant vérszomjas énjét. Szempillái alól lassan Mrs. Carlisle-re sandított, és azt latolgatta, vajon az

asszony fedezné-e egy esetleges pszichoanalízis költségeit. Az, hogy őt ennyire hidegen hagyta az imént látott kép, igazán figyelemre méltó tulajdonság, és kár volna elvesztegetni. A balján ülő Billhez fordult. – Bölcs az, aki ismeri a tulajdon nagymamáját – állapította meg.

Bill összeresztette. – Épp ellenkezőleg! – mondta gondolkodás nélkül. Nem hallotta, mit mondott Cyril, de ha hallotta volna, akkor is ellentmond, elvből. Nem tudta, hogyan is áll Dinával. Arra gondolt, hogy ha a lány ilyen környezetben él, állandó veszélyben forog. Bármely pillanatban, mindenféle ésszerű ok nélkül, a testület bármelyik tagja megveszhet, és akkor... Bill a fogát csikorgatta. Ráeszmélt, hogy ökölbe szorítja a kezét, és alig fékezi magát, hogy le ne üsse Cyrilt, amiért az szemmel láthatólag megnyerte Dina tetszését...

A mellette ülő Grossi egy pillanatig kíváncsian nézett rá, aztán tüstént megfélemlített róla. Flushon jártak a gondolatai. Ez a kifogástalan modorú és megjelenésű ember, akiben szikrája sincs a jó érzésnek, nagy érték lenne bárki szolgálatában. Grossi lelki szemével már látta is Flusht, amint Waxeyvel vitatkozik, aki szálka mindenki szemében; Waxeyt, mint mindig, fegyveres testőrség veszi körül, míg Flush egyetlen fegyvere az udvarias mosoly; Waxey kivételesen néma: alázatosan hallgatja, amint Flush rábeszéli, hogy lője le tulajdon nyolc csatlósát... Grossi Manellire pillantott, és azon tűnődött, vajon annak is megjárta-e az eszét ugyanez a gondolat.

Nem járta. Manelli békésen szivarozott, és semmi mást nem érzett, csak megkönnyebbülést. A Nyirok-Majorban eltöltött eddigi napok során folytonosan kísértette az a rémkép, hogy becsapják; hogy ő maga többet tud és nagyobb szakértelemmel, mint oktatói; hogy véres verejtékkel megszerzett vagyonát oktanul vesztegeti; hogy az itt szerzett ismeretanyag túlságosan helyi jellegű ahhoz, hogy ha egyszer visszatér Long Islandre, ott hasznát vehesse. Most, az ezredes balfogásának fényében, végre meggyőződött róla, hogy a testület jogosan vindikálja magának mindazt, amiről az intézet prospektusa beszél. Nem, úgy látszik mégsem svindli...

Az istálló fölötti óra elütötte a felet, és Flush kilépett a franciaablakon. Órend volt a kezében. – Most pedig, hölgyeim és uraim – mondotta – rövid zárhelyit írunk az eddig tanultakból.

– Mi van azzal, aki elégtelent kap? – kérdezte aggódva Mrs. Carlisle, egy kis hallgatás után.

Flush nem felelt. Ehelyett azt mondta: – Holnap magatartásvizsga következik: ellenőrizzük, hogy viselkednek váratlan keresztkérdések tüzeiben. Gyilkosság történik. – Mrs. Carlisle sikított. Flush túlkiabálta. – Biztosíthatom önöket, hogy senkinek sem esik bántódása. A testület egy tagja lesz szíves vállalni az elhunyt szerepét, önöket pedig sorjában meggyanúsítják. A tetthelyen tanúsított magatartás mindennél fontosabb. Hány és hány ártatlan

embert gyanúsítottak hetekig, egy gondatlan lépés, egy túlságosan kidolgozott kézmozdulat miatt! – Észrevette a cukortartón trónoló darazsát, és egyetlen közömbös és szakszerű suhintással agyoncsapta. – Természetesen valamennyien rendelkeznek majd alibivel. Figyelmeztetem önöket, hogy érdemjegyeiket lényegesen rontja, ha az alibi nem terjed ki a kritikus időszakra. – Összegöngyölte és zsebre tette az órarendet. – Most pedig talán vonuljunk át a tornaterembe.

A hallgatók apatikusan feltápászkodtak.

– *Zárthelyi!* – morogta Manelli. – Mindig utáltam az iskolai dolgozatokat.

– Nem is jártál iskolába – emlékeztette Grossi.

– Ez az egyetlen vizsga, ahol szívesen elbuknék – mondta rosszkedvűen Bill, ahogy Mrs. Carlisle nyomában belépett a franciaablakon.

– Miért? – kérdezte csodálkozva Cyril. – Ez az egyetlen mesterség, ahol nem szabad tévedni. Mert különben... – Kiterjesztette tenyerét, vállat vont. – Mert különben.

Mrs. Carlisle Cyril előtt lépett be a tornaterembe. Öt asztal állt jókora távolságra egymástól a fal mentén. Mindegyiken tintatartó, egy pohár víz, vonalzó, egy csomó vonalas papír, két szélén margóval, itatós, meg egy bedugaszolt kémcső, benne egy hajfűrt. Paget lassan körbecsoszogott, és kiosztotta a gépelt kérdéseket. Flush a katedrára telepedett, és elővette a *Times*-t.

Cyril leült, és megtöltötte tollat. Imádta a dolgozatírást. Mosolyogva kezdte tanulmányozni az első kérdést: *Mi a jelentősége, ha 0,193 gramm arzénoxidot találnak a kihantolt földben egy kétéves koporsó alatt, olyan talajban, amely csupán foszfátokat tartalmaz?*

Manelli, a Cyriltől balra álló asztalnál, előhúzta rikító aranytollát, és megjelölte a kérdéseket, amelyekre felelni szándékozik. Az elsőt kihagyta, nyomban a másodikkal kezdte, és örömeiben majdnem felkacagott, amikor a következőket olvasta: *Milyen lőfegyvert választana 1) álló, 2) mozgó célpont esetén a) 5 kilométerre, b) nyolcszáz méterre, c) 25 méterre, d) közvetlen közelből? Miért? Írjon 500 szót a felsoroltak közül tetszés szerint háromról: a négyfuratú; az 500-as nagyöbű gyorstüzelő karabély; a P 83-as 9 mm-es automata; a Hammerli Olimpia Automata (svájci modell); bármely Anson & Deeley rendszerű sörétes puská. Milyen távolságról ütné át bármelyik, illetve valamennyi a) a betont, b) páncéllemezt, c) csontot? Hogyan?*

Grossi már meg is felelt a lőfegyverekkel kapcsolatos kérdésre. Egy pillanat szünet nélkül tért rá a következőre: *Soroljon fel tizenkét módszert valamely közéleti személyiség likvidálására és/vagy eltakarítására. Sorolja fel valamennyi említett módszer hátrányait. Hogyan számolná fel azokat? Mit ért a*

következő fordulatokon: "Hidegvér", "Felhevülés"? Személy szerint tiltakozik-e a MacNaghten Szabályok ellen? Ha nem, miért nem?

Mrs. Carlisle vadul hordozta körül tekintetét a termen: hamutartót keresett. Elkapta Paget gyászos pillantását. A komornyik udvarias gesztussal jelezte, hogy nyugodtan dobja le a padlóra a cigarettát, és tapossa el. A hölgy sietősen elfordította szemét, mert félt, hogy Paget, isten őrizz, rámosolyog. Szórakozott tekintete a negyedik, erősen provokatív kérdésre esett: *Mint büntársnak, mi lenne a spontán reakciója, ha meglepi a) a sarki rendőr, b) egy detektívfelügyelő, c) a család ügyvédje, d) az ön legjobb barátja, a következő négy helyzet bármelyikében: 1) kulcslyuknál hallgatódik, 2) alaptalanul gyanúsított személy ujjlenyomatát reprodukálja valamely kulcsfontosságú bűnjelen, 3) gyanús gyógyárut szerez be valamely sikeres kísérlet után, 4) gőz segítségével felnyit egy önnek címzett postai küldeményt, 5) névtelen levelet ír saját magának?*

Bill rágta a tollat, és kibámult az ablakon. Ha egy kicsit ágaskodott, éppen látta Dinát a gyepen. Palántákat ültetett az ezredes társaságában, és vagy abszolút testszínű fürdőruha volt rajta, vagy semmi. Bill nagy nehezen elszakadt a látványtól, és az ötödik kérdésre meredt: *Mire használná a következőket: tízcentis háromágú zsinórt; elektromos hajszárítót; fél gramm krétaport; kisméretű sátrat; kétkerekű talicskát; fél kiló sertéskolbászt; üllőt; rojtos szélű gyapjúsálat; egy marék homokot; piszkavasat; öt centi mély és harminc centi széles csermelyt; apró tuskét; negyedtonnás katonai gépkocsit?*

Cyril, Grossi és Manelli tolla vadul szántotta a papírt. Bill és Mrs. Carlisle pillantása találkozott; mindketten egyszerre vontak vállat. Paget zordonul körbejárt, és rózsaszín lakmuszpapírt osztogatott.

Flush felpillantott a *Times* mögül: – Ne puskázzunk, kérem.

A testület ebéd előtt egy pohárka sherryt fogyasztott a szomorúfűz árnyékában.

– Megnézte a dolgozatokat, Clifford? – kérdezte Mrs. Barratt.

– Cyril huszonhárom oldalt írt – mondta elgondolkozva Flush. – Kitűnőnek látszik. – Enyhe nehezteléssel fűzte hozzá: – Tudta azt, Naomi, hogy az epilepsziások részben a retinahártyán át lélegzenek?

– Mrs. Carlisle hogy szerepelt?

– Mindössze egyetlen kérdésre próbált válaszolni, féloldal terjedelemben. – Flush ajkát biggyesztette. – Figyelemre méltó megállapítása szerint, ha rajtakapják veszélyes gyógyáru vásárlása közben, a detektívfelügyelőnek azt mondja, hogy a szobanövényei számára szerzi be. A zárhelyi végeztével odajött hozzám, és megkérdezte, hogy a kémcsőben a hajfűrt az övé-e. Az övé?

– Igazán nem tudom, Clifford. Az ezredes vállalkozott a kísérleti anyag beszerzésére.

Az ezredes gint töltött poharába. – Nem értem rá – motyogta. – Főnövérenek passzoltam.

– Tehát ő?

– Gondolom.

Flush keze kifehéredett, úgy szorongatta széke karfáját. – Szíveskedjenek haladéktalanul kinyomozni, ki tette a hajfürtöt a kémcsövekbe, és hogy kié a haj. Nem tudom, felfogják-e, kérem, hogy amennyiben nem a testület valamelyik tagja volt az, úgy illetéktelen személy vágta le Mrs. Carlisle haját, méghozzá a tudta nélkül?!

– Hacsak – mondta hosszú hallgatás után Mrs. Barratt –, hacsak nem ő maga vágta le.

– Tessék kinyomozni. – Flush hátradőlt székében, és szivarra gyújtott. – Foglalkoztak, kérem, a holnapi gyakorlattal? – kérdezte unottan. – Eldöntötték, ki lesz az áldozat?

– Gondolom, talán az ezredes lenne szíves megint... – kezdte Mrs. Barratt.

– Nem – mondta kurtán az ezredes. – Én Krunte Newtonba megyek.

– Esetleg Hobson...?

Csikorgó majd hanyatt dőlt nevében. Hahotázva csapkodta térdét, több méteres körzetben fröcskölt szét a félig megrágott csokoládé. Görcsösen rázkódott, fuldoklott. A testület merev arccal, mozdulatlanul nézte. Csikorgó előszedett zsebéből egy kétes színű rongyot, és megtörölte szemét. – Hohohohohohohobson! – röhögött. – Hát ha ezt meghahahahahahallja! – És tovább fetrengett.

Flush összevonta szemöldökét, igyekezett nem tudomást venni Csikorgóról. – Szóba hozták a dolgot Pagetnek?

– Nem hajlandó. Kiújult a lumbágója.

– Barker?

– Akkor mi lesz az ebéddel, Clifford?

– Főnövér – javasolta az ezredes. És hozzátett valamit hindosztáni nyelven.

– Kérdés, hogy hajlandó-e olyan sokáig mozdulatlanul heverni.

– Megint nyakalja mostanában a mézbort – jegyezte meg az ezredes. – Orcátlan nőszemély, hadbírótság előtt a helye. A tengerimalacok meg rakásra pusztulnak.

Flush hirtelen felnézett. – A kígyók?

– Rossz bőrben – mondta az ezredes.

– A cecelegyek?

– Kimúltak. Száraz a levegő. – Az ezredes újra töltötte poharát, aztán hozzátette: – Monszun. Azt érzik.

Mrs. Barratt észrevette, hogy Flush bal szeme alatt rángatózik az izom, és gyorsan megszólalt: – Ne törődjön az áldozattal, kedvesem. Majd én gondoskodom róla.

– Holnap hajnalban játsszuk le? – érdeklődött az ezredes.

Flush bólintott. – Hacsak nem lesz nagy harmat.

– Vállalnám – mondta Mrs. Barratt –, de kora reggel nem vagyok formában.

– Én igazán szívesen... – ajánlkozott Csikorgó, de nem sok reménnyel.

Szokás szerint meg sem hallották.

– Majd én – mondta Dina. Nyugágyban hevert és napozott. – Ha délutánra kimenőt kapok.

Flush dühösen nézett rá. – Méltányos fizetést adok magának. Miért nem tud megfelelő mértékben ruházkodni?

– Milyen módszert választunk? – tudakolta sietve Mrs. Barratt.

Amikor a tanfolyam elérkezik ebbe a stádiumba, Flush rendszerint számos jobbnál jobb tervvel áll elő. Most lenézett a lábára, és ingerülten szólalt meg. – Hát, légpuska, vagy valami.

– Elfogyott a vaktöltény – közölte az ezredes, és rosszallóan nézett Flushra.

Flush tenyerébe mélyesztette körmeit. – Hát akkor valamilyen tompa eszköz – mondta, és foga megcsikordult. – Nem érdekel. Ami éppen akad.

Mrs. Barratt pillantása találkozott az ezredesével. Az ezredes lebiggyesztette száját. Mindketten Flushra néztek, aztán gyorsan elfordították tekintetüket.

– Majd Hobson kitalál valamit – ajánlotta Csikorgó. – Ő aztán tud egypár eredeti trükköt! Vagy én hadd próbáljam ki az új öngyilkosságomat! Marha egyszerű: veszek egy ötkilós súlyt...

Noha senki sem látta közeledni, Paget egyszerre csak ott állt közöttük. – Az ebéd tálalva, asszonyom – jelentette.

– Húsika! – rikkantott Csikorgó. Bebicegett a házba Paget után.

Flush karját nyújtotta Mrs. Barrattnak. – Naomi – vallotta meg halkán –, pocsek hangulatban vagyok.

Mrs. Barratt aggódó pillantást vetett rá. – Clifford, az istenért, csak nem ...?

– Nem, dehogyis – mondta Flush meggyőződés nélkül. – Csak múltó fejfájás. – Ahogy felmentek a lépcsőn a teraszra, dühösen felmordult: – Ez a holnapi ostoba gyilkosság idegesít. Kicsoda? És kit?

– Ne aggódjék, kedves. Majd én szépen elintézem.

– Ez az embertelen hőség – morgott Flush. – Látja, Naomi, mi van, ha én megérezem a frontátvonulást? Általános lazulás. A testület az utóbbi pár nap folyamán képtelen fegyelmet tartani. Elpuhulunk, elnyájasodunk. Talán egy kis friss vér kellene.

– Clifford!

– Miért ért szántsándékkal félre? Kiben bízhatok, kérdezem, kiben?! – Flush hangja emelkedett. – Hát sosem engedhetem lazábbra a gyeplőt? Sosem lesz már egy kis nyugalmam? Én legyek holnap a gyilkos is, az áldozat is? Vágjam fejbe magam egy tompa szerszámmal, vagy perzseljem meg légpuskával a zakómat, aztán dőljek bele az önkezemmel előzőleg kilocsolt paradicsomlébe? Bízhatom-e abban, hogy jelenlegi lelkiállapotomban *nem fogom megölni magamat*?

Mrs. Barratt megpaskolta Flush kezét. Eltökélte, hogy éjszakára az általános biztonság érdekében rázárja az ajtót. Azután nyugtalan emlék kelt agyában: Clifford nemegyszer alvajáróként lakatokat nyitogat. – Ne szorítsa úgy a karomat – mondta gyengéden.

Flush ajkába harapott. Néma csendben vezette Mrs. Barrattot a sötét folyosón az ebédlőig. A küszöbön megtorpant.

A hallgatók már összegyűltek. Mrs. Carlisle görnyedten ült az asztalnál, és szemmel láthatólag öntudatlanul, vad hévvel döfködött halkésével egy zsemlet. Dina az ablaknál állt, Bill és Cyril között, és hol az egyikre, hol a másikra mosolygott, annak a nőnek elégedett arckifejezésével, aki tudja, hogy sikerült viszályt szítania két hím között. Manelli a sőtartóra meredt, és elmerülve rágta hüvelykujját. Grossi mögötte állt, és ugyancsak elmerülten bámulta Manelli tarkóját.

Flush Mrs. Barratra pillantott. – Naomi – suttogetta –, ne is haragudjon: az az érzésem, hogy egy valódi gyilkosság sokat lendítene a helyzeten.

9

Az asztalnál az ezredes vitte a szót. Nagyobb adag gint fogyasztott, és most kissé akadozó nyelvel, ám részletesen taglalta a természettudományokat – általában és a természet csodáit különösen. Egy legyintéssel visszautasította az odakínált áttetsző tőkehalat, és ellentmondást nem tűrő hangon kijelentette: – Víz, levegő. Sok, kevés, késő. Véredényeldugulás – tette hozzá. Kicsit összekeverte a szótagokat, és üres tányérját meglocsolta Worcester-mártással.

– Majd máskor, ezredes – mondta Mrs. Barratt.

Flush az asztalfőn ült, alig evett, szólni nem szólt, álla mellére bukott, szeme résnnyire szűkült. Egyéb problémáit tetézendő, még rosszul is aludt mostanában, zavaros álmok kísértették. Ingrid Larsen képe jelent meg előtte, amint édes kettesben pezsgőzik Armitage-dzsel. Mintha vastag üvegfal mögül látta volna őket, de meghitt suttogetásuk jól hallatszott. – Szegény jó Clifford – susogta Mrs. Larsen, és bájos vonásaira gúnymosoly terült –, 1939 óta maga a

megtettesült Erény! – Flush egy kenyérgalacsinból megformálta Armitage piciny mását, aztán labdaccsá gyúrta és szétlapította.

– Nehézkedés – szónokolt az ezredes. – Tárgyakat ejtünk emberekre. Embereket tárgyra.

– Asztalnál ülünk, ezredes – szólt közbe Mrs. Barratt.

A halat pitypangsaláta követte, majd sziruppal nyakonöntött tésztaféle.

Az ezredes újabb történetbe kezdett, ezúttal egy Goldhaus nevű egykori hallgatóról, aki nemzetközi szaktekintély volt a fizika terén. A testület abban reménykedett, hogy lepotyog majd tőle egy-két hasznos tipp a maghasadással kapcsolatban, sajnos azonban a professzor kizárólag hipnózisról volt hajlandó beszélni. Mindenáron szuggerálta Csikorgót, aki poszthipnotikus állapotában kirohant a kertbe, és gödröt ásott a cédrusok tövében.

Paget egy tál hullott almát helyezett az asztalra, majd körbejárt egy tálcával, amelyen öt négyzetcentiméteres krémsajt-darabok hevertek. Mivel senki sem kért egyikből sem, előrelépett, és síri harákolással megköszönte torkát.

– Nem akartam ebéd előtt megemlíteni a dolgot, uram – mondta Flushnak –, de baleset történt.

Flush lehunyta szemét, és kisujjával masszírozta orra nyergét. – Téved, Paget – közölte. – Ma nem. Majd holnap.

– Bocsánatot kérek, uram... – kezdte Paget.

– A kertben teázunk, Paget – mondta Mrs. Barratt, és asztalt bontott.

– Igen, asszonyom – bólintott Paget. Visszafordult Flushhoz. – Attól tartok, uram az ügy komoly.

Flush kinyitotta szemét és a komornyikra meredt. – Hagyjon magunkra – parancsolta. – De azonnal.

Paget tétovázott. – De uram... – mondta szerencsétlenül.

– Menjen ki – mondta Flush.

Paget, aki még soha életében nem szegült ellen egyetlen parancsnak sem, kiment. Félóra hosszat egy törött lábú székben ült a tálalóban, és a karfát szorongatta. Azután felállt, megrázkódott, és elszántan Flush keresésére indult. A könyvtárszobában akadt gazdájára, aki éppen Grossinak és Manellinek tartott kiselőadást az angol és amerikai joggyakorlat különbségeiről. Paget az ajtóra helyezte fülét, és figyelt.

– Tudnia kell, Mr. Grossi – mondotta éppen Flush –, hogy országunkban Hódító Vilmos óta központi törvényhozás honosodott meg.

Paget benyitott az ajtón, és hármat lépett előre. – Bocsánat, uram – mondta. – Beszélnem kell önnel.

– Épp ellenkezőleg – mondta fagyosan Flush. – Elmehet.

– Az ügy nem tűr halasztást, uram.

Flush ledobta tollat, és felállt. Szeme villámokat szórt.

Paget sürgősen meghajolt és visszakozott. Becsukta maga mögött az ajtót, és végigment a folyosón a varrósobáig, ahol Mrs. Barratt éppen Billt oktatta az egy- és kétélű fejtörők használatára.

– Bocsánat, asszonyom – mondotta Paget. – Volna egy-két perce a számomra?

Mrs. Barratt rosszállólag csettintett. – Később, Paget – mondta. – *Később*. – Visszafordult a szalmazsák felé, amelyen egy kis görbe maláj késsel mutatta be a lefelé irányuló dőfést.

Paget elindult, hogy kinyomozza az ezredes hollétét. A szalonban Cyrilre és Mrs. Carlisle-re bukkant. Az utóbbi a *Falusi élet* egy példányát lapozgatta, Cyril pedig jegyzeteit futotta át a “Szűrt és Zúzott Sérülések”-ről.

Paget némán meghajolt és kiment. A garázs felé vette lépteit, de az ezredest ott sem találta. Átment a rózsalugason, és meglátta a főnövért, amint éppen egy üveget hajít a kútba, kék hajháló van rajta és a *Vidám pásztorlegény*-t énekli. Paget nem vett róla tudomást. Átvágott a gyepen a kerti ház felé, de ott sem lelte az ezredest. Ahogy Paget sarkon fordult, Csikorgó kinyitotta a rozsdás sarokvason forduló ablakot, kidobott egy nagy darab papundeklit, aztán az ablakot megint bevágta. Paget hallotta, amint odabent Hobsonnal fékevesztetten röhögnek. Visszatért a gyepen át, és felment a teraszra. Dina a napon hevert, és egy magazint nézegetett, de olyannyira hiányos volt az öltözéke, hogy Paget elfordította fejét, és nagy ívben elkerülte a leányt.

Visszament a könyvtárszobába, megrángatta csíkos mellényét, kopogott és benyitott. – Kénytelen vagyok ragaszkodni hozzá, hogy meghallgasson, uram – közölte Flushsal. – Végzetes baleset történt, uram.

– Paget – mondta Flush, és igen alaposan megnyomott minden egyes szótagot. – *Hol-nap* történik végzetes baleset. Nem ma.

Paget bocsánatkérően köhintett. – Lehetséges, hogy holnap is, uram – mondotta. – De ma is történt.

Flush idegesen dobolt az íróasztalon. – Küldje azonnal hozzám az illetőt – parancsolta. – Beszélni akarok vele.

– Sajnálom, uram – mondta Paget. – Nem tudom beküldeni, mert az illető halott.

– Volna szíves magunkra hagyni bennünket, Paget?

Paget fontolóra vette a kérést. Nem volt parancs, kérdés volt. – Nem, uram – mondta sajnálkozó hangon.

Flush felemelkedett, összeszedte jegyzeteit, Grossihoz és Manellihez fordult. – Szíves elnézésüket kérem, amiért ez a tökfilkó alkalmatlankodott – mondotta. – Folytassuk talán odakint a teraszon? – Kiment a franciaablakon, és egy asztalkát az árnyékba húzott.

A két gengszter becsukta jegyzetfüzetét, és követte Flusht. Paget ott állt, utánuk nézett, és kezét tördelte. Grossi és Manelli széket húzott az asztalhoz, Flush már ült.

– Mint mondtam – szólalt meg Grossi; leült és keresztbe vetette lábát –, a bírónak általában küldök valami apróságot. Mondjuk, egy géppisztolygolyót, ilyesmit.

Paget végül kijött a béketúrásból. Előrebukdácsolt, megállt az ablakban. – Hát jó! – visította. – Kit érdekel? Egy hullával több vagy kevesebb!

Flush egy teljes percig szótlánul nézte. – Türtőztesse magát – mondta végül félvállról.

– Elnézést, uram – mondta Paget. Kezét szeme elé emelte.

– Ivott, Paget?

– Nem ittam, uram.

– Rosszul érzi magát?

– Köszönöm nem, uram.

– Komolyan beszél?

– Komolyan, uram.

– Fenntartja, amit a... kellemetlenségről mondott?

– Igen, uram. – Paget nagyot nyelt. – Tartok tőle, uram, hogy ezúttal valódi.

Flush lassan felállt. – Úgy érti, hogy valaki *meghalt*?

Paget bólintott.

– Kicsoda?

– Mr. Grossi személyi inasa, uram.

– Hol?

Paget megtántorodott. – Medence... – mondta elhaló hangon. Belekapaszkodott az ablakkeretbe, nagy nehezen visszanyerte egyensúlyát. – Uram – tette hozzá.

Flush hátralökte székét, és lesietett a gyepre. – A hallgatók és Dina kisasszony gyülekezzenek a szalonban – vetette oda elmenőben. – Riassza a testületet. Azonnali jelentkezés a tethelyen.

Flush a medence szélén állt, és vegyes érzelmekkel bámult a vízbe. Grossi testőre a mélyben hevert, arcán csodálkozás tükröződött. Flush az első pillanatra felmérte, micsoda katasztrófa ez Nyirok-Majorra. Szivarra gyújtott, a gyufát dühödten a kék vízbe pöccentette.

Mrs. Barratt odasietett Flushhoz. Megállt mellette, idegesen lóbálta medalionját, szája rosszallólag elkeskenyedett, és nézte Flusht.

Az ezredes és Csikorgó egyszerre jelent meg. Az ezredes összevont szemöldökkel meredt a medencére. – Modortalanság – mondta tétován. – Ki volt ez?

Csikorgó nem szólt. Felnézett Hobson ablakára, és megpillantotta növendékét, amint éppen futódresszt ölt. Hobson úgy látszik érezte a Csikorgó szeméből sütő leplezetlen gyanúsítást, felegyenesedett, és ronda grimaszot vágott. Csikorgó apró szeme összeszűkül. Gondterhelten vakargatta mülábat.

– Paget! – kiáltott hirtelen Flush.

Paget már a gyepon közeledett. Most csoszogó ügetésre váltott. Áttört a virágszegélyen, és a csoport mellett fékezett. – Uram – pihegte.

– Hozza ide a hullát.

Paget úgy vélte, ez a feladat nem méltó státuszához. Azonkívül nem is tudott úszni. Ezért a ház felé fordult, és elkiáltotta magát: – Barker!

Barker, kissé kótyagosan az éjszakai pókerpartitól, kirohant a házból és a medence felé csörtetett. Paget a vízre mutatott. Barker habozás nélkül, csúnya versenyfejjel a mélybe vetette magát. Felnyalábolta Grossi testőrét, és minden különösebb ceremónia mellőzésével odavágta a gyepre. Aztán leheveredett egy padra, hogy megszáritsa csöpögő ruháját, s egyúttal kiszellőztesse kába fejét.

Paget tisztelettudóan várakozott Flush mögött. Miután magához tért az első ijedségből, ráébredt, hogy talán ősei történetének köszönhetően, voltaképpen nem is hozta ki sodrából túlságosan az eset Aggályai merőben személyes természetű problémából adódtak. Mit ír elő az illem ilyen alkalomra? Ha kalap lett volna rajta, levehetné, de sajna, fődetlen a feje. Várjon parancsra, avagy ilyenkor maga veheti kézbe az ügyek intézését? Hozzon konyakot? Hasztalan: az illető halott. Telefonáljon a rendőrségnek? Nevetséges, ilyen társaságban. Hozzon hordágyat talán? Volt egy valaha a betegszobában, de Csikorgó függőágnak alkalmazta, és leszakadt alatta. Paget megköszörülte torkát.

– Hozzak egy ajtót, uram? – tudakolta.

Odabenn a házban felpattant a szalonajtó. Al Manellihez rohant, és megragadta a karját. – Ide figyelj, Főnök – lihegte –, ez kinyírás!

– Ne hülyéskedj, fiam – legyintett Manelli.

– Bizony isten – mondta Al. – Osztályon aluli, de hamisítatlan!

Grossi galléron ragadta a sofört – Észnél legyünk! – mordult rá.

– Nyugalom, Tony – figyelmeztette Manelli. – Halljuk előbb a tényeket.

Grossi megrázta Alt. – Köpd ki!

– Ne strapáld magad – mondta Al. – Én se tudok többet, csak azt, hogy valódi. – Kitépte magát Grossi markából, és kirohant.

Mrs. Carlisle félig felemelkedett ültében. – Azt akarta mondani – kérdezte elcsukló hangon –, hogy az illetőt *meggyilkolták?*

– Kit? – kérdezte Bill. – De hát ki volt az? – Amióta utasították, hogy menjen a szalonba és ne mozduljon onnan, számtalanszor elkérdezte ugyanezt. Mint az előző alkalmakkor, most sem felelt neki senki.

Grossi ökölbe szorította kezét, és fel-alá nyargalt a szobában. Manelli előzékenyen odébb tett egy széket, hogy a másik zavartalanul rohangálhasson. Grossi megtorpant előtte, és az arcába bámult – Oké, Joe – mondta. – Ez aztán okos trükk volt. Csak ennyit mondhatok, oké.

Manelli meghányta-vetette magában, mit jelent ez a rejtélyes kifakadás. – Ide hallgass, Tony... – kezdte.

– Nincs több mondanivalóm – vicsorgott Grossi. – Azt mondtam: oké. Hát akkor – oké.

– Ez aztán a gyászbeszéd – suttogta Cyril.

Manelli protestálva tárta szét karját. Grossi kimondatlan gyanúsítása persze nem teljesen megalapozatlan, gondolta. A régi szép időkben ő meg Tony szinte unott rendszerességgel nyirbálták ki egymás testőrségét. – Na, igazán, Tony – mondta engesztelőleg –, hiszen magad is tudod, hogy az a világ már elmúlt...

Grossi lelkében, akármilyen dühös volt is, régi húrokat pendített meg ez a mondat. Legutóbb ő mondta ugyanezt Manellinak, amikor éppen kelepcébe csalta Salt Lake City külterületén. A sors iróniájaképpen Manelli életét egy zсарu mentette meg, aki letartóztatta mindkét gengsztert, és külön-külön mindegyiket feljelentette Ismert Bűnözővel Való Társulás címén.

– Szóval, most nincsen kísérom – mondta Grossi. – Joe, te egy zseni vagy.

– Miért nem értesíti valaki a rendőrséget? – kérdezte Bill.

Grossi fejbe vágta egy összecsavart újsággal. – Hagyjuk a hülye kérdéseket.

Dina ráébredt, hogy a testületből csak ő van jelen. Szigorúan körülnézett. – Üljön le! – utasította Grossit. – Mindannyian gondolkozunk, mert alibit kell igazolni.

Hosszú hallgatás következett.

– Muszáj? – kérdezte aztán Cyril. – Azt gondoltam, ez most a cég számlájára megy.

Odalent az úszómedencénél Flush felegyenesedett, és selyemzsebkendőjével megtörölte homlokát. – Igen óvatos becsléssel – közölte –, ez az ember már jó ideje halott.

Mrs. Barratt talpra állított egy felborult kovácsoltvas széket. – Úgy gondolom – mondta –, ezzel ütötték le. Borzasztó otromba munka.

Flush nem is nézett rá, de tudta, hogy ugyanaz a gondolat jár mindkettejük eszében. Otromba. Kis véd- és dacszövetségükben ezt a jelzőt alkalmazták, tréfásan is, komolyan is, Csikorgó dolgaira. Persze ezt Csikorgó is tudta. – Hát, nem tom, – morogta, és a tarkóját vakargatta.

Mrs. Barratt lehajolt, és a hulla vizes zsebéből kihúzott egy ezüst cigarettatárcát. Paget, aki érezte, hogy további jelenléte nem kívánatos, tapintatosan elfordult, de közben akaratlanul is konstata, hogy a csöpögő tárcát jókora C. C. monogram ékesíti. – Jöjjön, Barker – mondta halkán, és óvatosan elindult, mintha kímélni akarná a fűszálakat. Barker, változatlanul kótyagosan, feltápászkodott és keresztülvánszorgott a rózsaa gyáson.

Mrs. Barratt, akit eddig feszélyezett a személyzet jelenléte, most medalionjával a hulla felé intett. – Clifford, érzésem szerint a legkevesebb, amit tehet, hogy mentegetőzik.

– Nekem semmi közöm az esethez – mondta Flush hidegen. – Alighanem Hobson kised játéka volt.

Csikorgó hevesen növendéke védelmére kelt. – Apus! – mondta eltökélten.

Flush leült a gyilkos szerszámra. – Mielőtt kérdőre vonnók a többi gyanúsítottat – mondta, és ornyergét masszírozta –, javasolnám, hogy fussunk át a magunk alibijén. – Kisujját Mrs. Barratra szegezte: – Naomi?

– De Clifford!

– Naomi kérem. Ez az ember, megítélésem szerint, részben vízbe fulladt. A maga második férje pedig teljesen vízbe fulladt. A víz-motívum ismétlődése bizonyára nem marad észrevétlen.

– Mint maga is jól tudja – mondta Mrs. Barratt –, az nem volt gyilkosság. Csak szerencsés véletlen.

– Az alibijét, ha szabad kérem. Várok, Naomi.

Mrs. Barratt törekeny kezét tanulmányozta. – Így hirtelen nem is tudom, Clifford. Meglehetősen kijöttem a gyakorlatból. – Fontolóra vette a kérdést. Szokásos válasza, amely szerint a konyhában készített gyógyteát, szavahihető szemtanú társaságában, a jelenlegi körülmények között nem alkalmazható. – Mondanom sem kell, hogy én ilyen korán még alszom.

– *Milyen* korán? – tudakolta Csikorgó.

Flush a főkönyvelőjéhez fordult: – Ezredes?

Az ezredes felborzolta ősz bajszát, és pushtu nyelven motyogott valamit.

– Csikorgó?

Csikorgó gúnyosan vigyorgott. Szabványmondatával válaszolt: – Veled voltam, haverom, mert ha nem, akkor hol voltál *te*?

– Remélem, nyilvánvaló, hogy az alkalmazott módszer sutasága nem csekély mértékben emlékeztet régebbi működésedre?

– Ló – mondta Csikorgó kelleetlenül.

Flush tűnődve dörzsölgette állát. Bizonyos mértékig megnyugodott. A kertelés nélküli tagadás még mindig jobb, mint a múlt számos abszurd és mesterkél, alibije. Persze, gondolta, ez a sorozatos lenyügöző beismerés nem feltétlenül kedvező, és igen könnyen lehet előre megfontolt. Vajh' nem győzte-e

meg annak idején Mrs. Barratt karának egyik leghíresebb bíróját, hogy bőséges, mi több: kirívó alkalmá az első férje kosztjával való pepecselésre – éppen hogy a mentségére szolgál?!

– És ön, uram? – érdeklődött az ezredes. – Van alibije?

– Meglehető – mondta szórakozottan Flush. – Éjjel fél egykor kénytelen voltam altatóhoz folyamodni. Négy tablettát vettem be; ennyi egy elefántot is földhöz vágott volna. – Vállat vont. – Tudom, gyenge.

– Bizonyítható?

– Még most is látszik, mennyire kitágult a pupillám, igaz? – Nem várt feleletet. – Valamennyien szavukat adják, hogy egyikük sem felelős ezért a krajcáros komédiáért?

– Nem az én esetem – mondta Mrs. Barratt.

– Semmi indok – morogta az ezredes.

Csikorgó előmarkolt a zsebéből egy csomó savanyúcukrot, és a szájába tömte. – Semődseindok – motyogta. Nyelt, aztán vadul hozzátette: – És ez, igenis, áll Hobsonra is!

– Attól tartok – mondta ingerülten Flush –, hogy jelen esetben az indok nem mutat szükségképpen a tett elkövetőjére. Véleményem szerint az áldozat kiválasztása vagy beteges gyilkossági hajlamra utal, a testület kebelében... – ajkába harapott, összevonta szemöldökét –... vagy pedig egy hallgatónk némi gyakorlatra óhajtott szert tenni.

Mintegy tíz perc múlva, Flush, Mrs. Barratt és az ezredes a ház felé tartott, és arról tárgyalt, milyen alibit szolgáljanak fel a hallgatók okulására. Csikorgót hagyták ott a hulla őrzésére, míg a személyzet meg nem jelenik, s kevésbé nyilvános helyre nem szállítja.

Csikorgó duzzogva telepedett le a padra, amelyen az imént Barker szárítkozott. A konyhaséf vizes ruhája tócsákat hagyott a padon, s a víz lassan felszívódott Csikorgó kordbársony nadrágjába, de ő jóformán észre sem vette. Zavaros agyát az általa gondolkodásnak minősített keszekusza kapkodásra ösztökelte.

Dühítette, hogy a testület három rangidős tagja közül egy sem hajlandó az ő alibijét igazolni, Pedig valamennyien jól tudják, hogy horkol. Igazán bármelyikük mondhatná, hogy egész éjjel hallotta horkolni. Ezzel neki is szívességet tesz, meg a tulajdon rozoga alibijét is megtámogatja. De nem, még erre sem hajlandók. Mert utálják, ők bezzeg folyton a perükről mesélnek egymásnak, de nyissa csak ő ki egyszer a száját, menten belefojtják a szót. Disznóság. Pedig mind a hármuknál előre megfontolt szándék forgott fenn, de nála... igaz is, ha történetesen apály van, sose kerül rá a sor. Azért volt az egész, mert ő kiborult, és fogta a...

Hobson bukkant elő a veteményeskertből, teljes sebességgel. Cikázó óriás talpa alól szertefröcskölt a sóder.

– Hé! – kiáltott rá Csikorgó.

– Nem állhatok le! – ordított vissza Hobson. – Időre futok!

– Idejössz!

Hobson megállt, és atlétapózba vágta magát. Órájára pillantott. – Na, mi van?

Csikorgó a cipője orrával megbökte a hullát. – Te csináltad – mondta.

Hobson közelebb lépett és lenézett. – Kinyiffant? – érdeklődött.

– Szabályellenes – mondta Csikorgó. – Mért nem kérdeztél meg előbb.

– Sose láttam a pofát.

– De láttad.

– Én soha.

– Ötletszerű munka – fűzte hozzá mogorván Csikorgó. – Semmi fantázia.

– Fordítsd fel, apuskám.

Csikorgó a fogát szívtá. – A górénak alibi köll. Köp rá, hogy ki csinálta, de alibi az köll neki. Majd én leszek a tied.

– Mehet – mondta Hobson.

– Persze te meg az enyém.

– Nem vagyok hülye – mondta Hobson. Órájára nézett. – Tizennyolc másodperc lemaradás! – És elszárguldott a bozótos felé.

A konyhában Al, Blackie és Barker gyászolta Grossi testőret.

– Ócska, rohadt szemétláda volt, sose állhattam – mondta Barker. Enyhén gözölgött, ahogy ott ült, még most is kissé kábán, a tűzhely mellett. Ázott ruhája tócsákat hagyott a linóleumon. – De azért ez nem rendes dolog. Nem.

– Az este másképp beszéltél – emlékeztette Blackie.

– Este az este volt. – Barker kivett zsebéből egy tízshillingest, és a kályhára teregette, száradni. – Meg se kérdezte, elmehet-e randevúzni a nőmmel. Reggel felhívom, hát úgy köhög, hogy egy szavát se érteni. Úgy kell neki.

– A nagyfőnök nem szívtá mellre – állapította meg rosszallólag Blackie. Felkelt, átvágott a szobán, Flush stílusában. – Micsoda kellemetlen szituáció! Hozzanak egy csáklját! – utánozta a ház urát.

– Majd ha az a nyomorult hulla nem tőlünk, kerül ki, hanem az uraságok közül, nagyobb ricsajt csapnának – mondta fanyarul Barker. – Ez nem osztálygyűlölet, ez osztályközöny.

– Ide hallgassatok – mondta Blackie. – Ki vigyáz most arra a Grossira?

Al kurtán felnevetett. – Hát ha ez véletlen, öcsikém...! – Felemelte teáscsészéjét. – A Főnök egészségére, fiúk. Hatlövetű Joe Manelli nem alszik!

Flush besietett a szalonba. Háttal állt az ablaknak, vele szemben a nap ragyogó fénybe vonta a hallgatók arcát. – Mint kétségtelenül hallották – tért a tárgyra Flush –, intézetünkben bűntény történt. Felkérem a tettest, lépjen elő.

Hosszú hallgatás telepedett a szobára. A hallgatók gyanakodva méregették egymást.

– Biztos valami betévedt csavargó ... – mondta meggyőződés nélkül Dina.

Flush ügyet sem vetett a közbeszólásra. – Lobbanékony barátunk tehát meg akar maradni az ismeretlenség jótékony homályában? – Egy pillanatig átfutott agyán a gondolat, hogy berekeszti a tanfolyamot, visszafizeti az iskolapénzt, és szélnek ereszti a társaságot: menjen mind kétséges sorsára. De a gondolatot csírájában elfojtotta a józan megfontolás, hogy ha elkergetné ezt az amatőr bandát, minden bizonnyal szakszerűtlen gyilkosságok sorozata következne be, minekutána számos szemöldök húzódna a magasba, egyáltalán nem kívánatos helyeken.

– Nem volt véletlenül öngyilkosság? – kérdezte reménykedve Bill.

– Ha elfogadjuk ezt a teóriát – mondotta Flush –, számolnunk kell azzal a ténnyel is, hogy a megboldogult erősen különc hajlamokkal rendelkezett. Ugyanis fejbe vágta egy székkal.

Mrs. Carlisle sikított. Ügyet sem vetettek rá.

Flush szivarra gyújtott, leszívta a füstöt, aztán társalgási tónusban közölte: – Pontosan tíz másodpercet adok a tettesnek.

Órájára nézett. Közben azt fontolgatta, hogy hacsak nem a testület valamelyik tagján tört ki ennyi makulátlan év után a téboly, itt, a rá bámuló aggodalmas arcok egyike mögött lappang az alteregója annak a Vádlottnak, Aki Nem Vallja Bűnösnek Magát.

A messi múltból kísértetként lebegett elő Goonatilika mosolygó, barna bőrű arca. Flush nagy nehezen leküzdötte borzongását: EGY... KETTŐ... Persze Manelli a nyilvánvaló gyanúsított, de Flush már réges-rég megtanulta, hogy ami nyilvánvaló, azzal nem kell törődni. Azonkívül miért akarná Manelli Mrs. Carlisle-re terelni a gyanút? Az a kis trükk a cigarettatárcával különben is egy ilyen nagyszabású gonosztevő méltóságán aluli. Azt még el lehet képzelni... HÁROM... amint Manelli a banda nagygyűlésén parancsot ad, hogy X. Y. ellenfelet kaszálják le géppisztollyal; még az sincs kizárva, hogy miközben a bérgyilkosa kimegy a szobából, amúgy futólag utánaszól: “Al, ha ráérsz, kisfiam, még keverd gyanúba azt a Carlisle tyúkot”. De... NÉGY... egy ilyen ordinaré ügy, mint ez a kicsinált dolog a cigarettatárcával – na nem, ez túlzott optimizmus volna ilyen széles körű tapasztalattal rendelkező emberek esetében. Persze az is lehet, hogy Manelli éppen ezt akarta... hogy ez amolyan megduplázott duplacsavar? Figyelembe véve viszont a tényt, hogy az őt hallgató az átlagosnál jóval érettebb, ugyanilyen... ÖT... alapon a

cigarettaárca Cyrilre is utalhat. És vajon ki akarná belekeverni ezt a szépreményű fiatalembert, ha nem maga Mrs. Carlisle? De nem, az már teljesen valószínűtlen, hogy egy ilyen ingatag idegrendszerű nő jóformán előre eltökélten essen két számár közé. HAT. A gyilkos szerszám kovácsoltvasból van, az igaz, de üreges; könnyebb, mint első látásra hinné az ember. Elképzelhető, hogy egy rosszindulatú nő meg tud lóbálni ekkora súlyt? A mozdulat... HÉT... leszámítva a szenvedélyes lendületű ütés befejező szakaszát, erősen emlékeztet a magasból való szerválásra. Grossi adogatása feltűnően erőteljes, a minap... NYOLC... egy labdája kilyukasztotta a tenispálya drótkerítését –, de miért mészárolná le a tulajdon testőrét? KILENC. Hogy Manellit fúrja? Ah, gengszterlélek rejtelmek! Ki tudja, mi jöhet meg a kétszeres duplacsavar után? TÍZ.

– Hát jó – mondta könnyedén Flush. Hangja nem árulta el a lelkében tomboló kételyt. Ellenállt a kísértésnek, hogy vakációt adjon nekik délutánra, hagyják őt békén, felejtsek el az egész históriát. Nem engedte a saját kíváncsisága, meg az a szeszélyes vágy: egyszer detektívet játszani. – Mrs. Carlisle – mondotta. – Az ön cigarettaárca az elhunyt zsebében volt. Volna szíves kielégítő magyarázattal szolgálni erre vonatkozólag?

Mrs. Carlisle csak bámult. – Az enyém? *Az enyém?!*

Flush ingerülten csettintett. – Tudom, tudom, tegnap vesztette el, bárki felszedhette, egy férfinak adta a kocsmában, de a nevét nem tudja, és ha megint találkozna vele, nem ismerné fel. Köszönöm, ebből nem kérek.

– Rá akarják terelni a gyanút! – mondta Cyril.

Flush tűnődő pillantást vetett rá. Hogyha – ami nincs kizárva – Cyril volt az ész a jelen incidenst elkövető erő mögött –, akkor most ez a közbeszólása ügyes húzás; hűvös, merész, és főleg végtelenül gáláns, amitől rendőrök olykor elolvadnak. – Van alibije? – fordult Mrs. Carlisle-hez.

– Mikorra? – kérdezte az, és vadul kotorászott cigarettáért. Flush átnyújtotta a hölgy saját tárcáját, ő viszont riadtan hátrált előle. – Nem bűnjel? – kérdezte rekedten. – Mi van az ujjlenyomatokkal?

– Kétségtelenül hamis nyomokat helyeztek el rajta – mondta türelmesen Flush. Rálehelt a tárcára. Tele volt ujjlenyomattal. – Az egyik csuklópántba kis szőrmefoszlány akadt – jegyezte meg –, de ettől most eltekintünk. Szíveskedjék előadni alibijét. – Zsebkendőjével megtörölte a tárcát.

– Nincs – mondta Mrs. Carlisle. – Még nem tanultuk, és különben is azt mondták, hogy csak holnapra kell.

Flush odahúzott egy széket és leült. – Csak nyugodtan. Kora reggeli időről van szó, körülbelül két-három óra hosszát. Nem kell sietni, ráérünk.

Cyril Mrs. Carlisle vállára tette kezét, megemeltette bal szemöldökét, és alig észrevehetően bólintott.

A Flush kérdése mögött rejlő hátsó gondolat hirtelen mellbe vágta Mrs. Carlisle-t. Lerázta válláról Cyril kezét. – Neem, azt már nem! – mondta hevesen.

– Chloe! – mondta Cyril. Szemrehányóan ingatta fejét. Flushhoz fordult, mentegetőző mosollyal szólalt meg. – Isten látja lelkemet, rendes körülmények között a nyelvemet harapnám le inkább, de meg kell mondanom, hogy történetesen reggelig tudom igazolni Chloe alibijét.

– Szemenszedett hazugság! – kiáltott Mrs. Carlisle.

– De Chloe, édes!

– Ide figyelj, angyalka – mondta Mrs. Carlisle. – Ha olyan nagy szükséged van arra az alibire, hát akkor eredj az... – Kissé megzavarodott. – Eredj más vadászterületre!

Flush oda sem figyelt. Hirtelen eszébe ötlött, hogy hátha ő maga ölte meg Grossi testőré. “Zaklatott lelkiállapotban voltam egész nap – gondolta. – Lehetséges vajon, hogy négy szem altató hatására álmom arra sarkallhatott...? Hiszen, mindössze nyolc hónapja annak, hogy Naomi álmomban alig tudott elrángigálni Csikorgó hálószobájában a nagyfeszültségű kapcsolót! Lehetséges, hogy tulajdon lelki nyugalmam érdekében kénytelen leszek éjszakánként megint az ágyhoz kötözni a nagyujjamat?”

Elgondolkodva húzogatta fülcimpáját. A büntett hevenyészett jellege, a felfedeztetés és a mentés lehetősége minden bizonnyal tisztázza a testületet? Egyikük sem bízott volna ennyi mindent a jó szerencsére, ő maga még álmában is felszereli magát kellő alibivel! Persze a legképzettebb szakember is követhet el hibát. Vele is előfordult már. Mai napig kísértette a kínos emlék, amikor felesége, akit annak idején Bournemouth külterületén letaszított a gyorsvonatról, s aki megérte az ő felmentését, azt mondta: “Clifford, édes, amikor megpróbáltál megmenteni, olyan *csúnya* volt a tekinteted!”

– És maga, Cyril? – kérdezte. – Magának van alibije?

– *Én* nem – mondta Mrs. Carlisle. – Rám ne számíts.

Cyril sóhajtott. – Chloe, hogy ilyenkor hogy tudsz ennyire nyárspolgár lenni!

– Nyárspolgár az öreganyád! – horkant Mrs. Carlisle, és szeme szépségesen villogott. – Ha az este bemelegszedsz hozzám, az után a hencebuncálás után ott a játékszobában...

– Nos? – unszolta érdeklődve Flush.

– Maga szerint mi az a hencebuncálás? – tudakolta Dina. Flushhoz fordult. – Pingpongoztunk Cyrillel...

– Haha! – mondta robbanékonyan Mrs. Carlisle.

– Csak azért, mert...

– Pontosan! – süvített Mrs. Carlisle. – Csak azért, mondja ő, csak azért! Hogy miért? Hát azt csak kérdezzék meg tőle! – Keserűen felkacagott. – Mivel történetesen...

– Ha azt gondolja, hogy netalán nem vettük észre, amint ott ólálkodik a bokrok között...

Mrs. Carlisle hanyagul kifújta a füstöt. – Milyen szomorú – ingatta fejét –, hogy valaki ilyen koravén legyen, és ilyen közönséges!

– Dina – szólt Flush. – Menjen ki, kérem.

– De hát mit is várjon az ember – kérdezte Mrs. Carlisle a mennyezettől – valakitől, akinek ily szerencsétlen a múltja?

– Na és a maga múltja? – tudakolta dühösen Dina. – És csak nézze meg a jelenét. Ahhoz meg nem is kell kristálygömb, hogy a jövőjét megjósoljam! – Azzal kiment, és bevágta maga mögött az ajtót.

Mrs. Carlisle elnyomta cigarettáját. – Bocsánatot kérek – mondta általános meglepetésre. – Azzal vádolnak, hogy megfojtottam valakit, akit még csak nem is ismerek, és...

– Vízbe – helyesbített Cyril. – Igaz?

– Nem bánom, vízbe – mondta Mrs. Carlisle. – Nem mindegy? Ha most bejönne ide, meg sem ismerném. És erre azzal vádolnak, hogy lelöttem. Igazán nem csoda, ha rosszul reagálok. Egy picikét ugyanis ideges vagyok, őszintén sajnálom. – Előszedte zsebkendőjét és kifújta az orrát.

Flush rosszallólag nézte. Ha, mint valószínű, színészkedik, az alakítás egészen kiváló, valódi mesterfogás. “Erről le kell szoktatnom – gondolta. – A bírák nem szeretik az ilyesmit, az esküdtek egyenesen utálják.”

– Chloe – mondta Cyril. – Én igazán csak a címemet adtam meg neki.

Mrs. Carlisle gombóccá gyúrte zsebkendőjét, és földhöz vágta. – Minek? – sikította. Felugrott, és az ajtó felé száguldott. – Ha azt hiszed – rikoltott vissza a küszöbről –, hogy Chloe hajlandó elefánt lenni, akkor... – Majd összeroskadt a gondolat súlya alatt. Hisztérikusan felkacagott, hajába túrt és kirohant.

Egy pillanatig senki sem tett megjegyzést e kínos távozásra. Mindannyian gyanították, hogy Mrs. Carlisle az ajtó előtt hallgatózik, és éppen erre vár.

– Nők... – jegyezte meg csak úgy általában Grossi.

Manelli bólintott. – Emlékszel Martára? Atyaúristen! Tony, akkor aztán büszke voltam rád!

– Semmiség – legyintett Grossi. – Csak magának köszönhetta.

Flush közbeszólt. – Úgy gondolom, bátran feltételezhetjük, hogy Mrs. Carlisle-nek nincsen alibije. Ez esetben pedig, Cyril, nincs magának sem.

Cyril megmerevedett. – Talán kételkedik a szavamban?!

Flush nyugtázta a villámló szemet, a gögösen felemelt fejet – igen hasznos gesztus a tárgyalóteremben, feltéve, hogy az esküdtek közül öt vagy több a nő.

– Igen – mondta Flush. Nagy örömeire Cyril szakasztott ugyanúgy reagált, mint az imént. Milliméterre. Flush a rangidős gengszterhez fordult: – Mr. Manelli, fel tudna sorolni néhány okot, melyeknek alapján ne önt gyanítsuk e hitvány csel mögött?

– De mennyire – mondta Manelli. – Tonyval kártyáztam.

– Hogysisne! – ugrott fel Grossi. – Kinyírod a srácomat, aztán én legyek az alibid? Na nem!

– Oké – mondta teljes nyugalommal Manelli. – Egész este nem láttalak. Al se, meg Blackie se. Hát akkor hol voltál, mi? – De abban a pillanatban látta, hogy az érvelése nem ér egy hajítófát sem.

Persze Grossi is. Gúnyosan elvigyorodott. Mindkét amerikai előtt egyszerre rémlett fel Barker, a szakács, kótyagos képe – ő volt az éjszakai kártyacsata egyetlen semleges résztvevője. Mindketten tudták, hogy amint a jelenlegi ülést elnapolják, méltóságteljes versenyfutás kezdődik kettejük között; a cél: Barker.

– Nincs alibijük! – kiáltott felháborodva Bill. – Fél ötig kártyáztak, addig ott voltak valamennyien, és a hulla énekelt!

Flush biccentett. – Fel kell tételeznem, hogy fél öt után egyikük sem tud számot adni tetteiről. A hullamerevség kényes dolog; nem tudom teljes biztonsággal megállapítani, hogy ezt a kellemetlen frátert mikor tették el láb alól. A testület természetesen komplett alibivel rendelkezik. Következőleg reggeli fél öt és nagyjából nyolc óra között egyik hallgató engedélyem nélkül ragadtatta el magát. Eltökélt szándékom a végére járni, melyikük volt az a vakmerő.

– Átadja a pasast a zsaruknak? – kérdezte Grossi.

– Szó sem lehet róla. Nem óhajtok foltot ejteni a Major makulátlan hírnevén. – Különben is allergiás vagyok a rendőrökre.

– Szóval? – kérdezte Manelli.

Flush ökölbe szorította hátratett kezét. Szóval? Ha a jómadár a testület tagja, levonja egyhavi fizetését; ha ő maga a tettes, nagyobb összeget adományoz a Jótékonsági Alapnak. De hogyha valamelyik hallgató volt olyan meggondolatlan, és zavarta még a tanfolyam menetét, akkor mi van? Flush azon tűnődött, vajon bízhat-e magában, hogy nem fogja tüstént likvidálni az illetőt. Ám tegyük fel, hogy képes fegyelmezni magát – miféle büntetést eszeljen ki a nyomorultnak? Adja át Csikorgónak, hogy ismertesse meg a kerti ház egynémely titkával? Zárja be a pincébe, étlen-szomjan? Kösse a nyaka köré a gyilkos szerszámot, és viseltesse vele egy hétig?

– Száműzöm – mondta végül komoran. – Kegyesztetten fogja elhagyni Nyirok-Majort.

Az istálló fölötti óra hármat ütött. A négy órára meghirdetett Gázok és Használatuk című előadás elmaradt. A testület visszavonult a könyvtárszobába.

Mrs. Barratt bekapta kötötűje végét, és megszámolta a szemeket. Ajka némán mozgott, a tű fel-alá ugrált. A gyilkos szerszám a siráz-szőnyeg közepén állt. Flush, fél keze a tarkóján, feje leszegve, körbe-körbe nyargalta a széket, mintha bűvölné: árulja már el a titkát. Aztán hirtelen felragadta, feje fölött meglóbálta, majd megint lábra állította, és arcára búskomor kifejezés telepedett.

Mrs. Barratra pillantott. Az asszony meg őt figyelte, de most hirtelen elkapta a tekintetét. Ám Flush már észrevette fakó szemében a szemrehányó pillantást. Mrs. Barratt gyanakszik rá. Flush a szék támláján dobolt, és azon tűnődött, van-e Naominak bizonyítéka.

– Sose láttam még, hogy egy gyilkosság ennyire kihozta volna a sodrából, kedves – mondta Mrs. Barratt. A fonalat kisujja köré tekerte, és kötni kezdett.

– Mr. Grossi látszólag könnyen veszi a dolgot – mondta Dina. – Azt hittem volna, első dolga lesz lelőni Mr. Manellit.

– Maga szerint tehát – kezdte lassan Flush – Mr. Manelli az első számú gyanúsított? – Azon gondolkozott, vajon Naomit félrevezetendő, érdemes lenne-e holmi homályos célzással Manellire terelni a gyanúját. Mondjuk, egy elszakadt óraszív, vagy egy klóros vízfolt egy öltönyön, amit Manelli mostanában nem viselt; esetleg a hulla egy hajfűrtje belopva Grossi zsebébe...

– Hirdetést a táblára – javasolta az ezredes. – Felhívni a nyomorultat: jelentkezék névtelenül; teljes büntetlenség.

– Na majd én szóra bírnám őket – morgott Csikorgó. Pikkelyes nyelve végigsiklott felső ajkán. – Mondjuk, veszek egy marék közönséges...

– Csikorgó, kérem – szólta Mrs. Barratt.

–... apró szöveget meg egy fehérre izzított...

– *Csikorgó!*

– Jóvan, jóvan – morgott Csikorgó. – Én csak segíteni akartam. Muszáj elkapni a pacákat, nem? – De ahogy ezt kimondta, már meg is bánta. Szentül hitte, hogy Hobson lappang a kínos ügy mögött, és elhatározta ugyan, hogy alapos dorgálásban részesíti növendékét, ha csakugyan rábizonyul a dolog, de azt semmiképpen sem akarta, hogy kegyvesztetten kullogjon el Nyirok-Majorból.

– Muszáj? – kérdezte Mrs. Barratt. Mélyen Flush szemébe nézett. –*Feltétlenül*, Clifford?

– Mi sem természetesebb – vágta rá Flush. – A hallgatók joggal elvárják. – Amennyiben a vizsgálat során, gondolta, a nyomok hozzá vezetnének, annyi

félrevezető bűnjelet, hamis nyomot fog elhinteni, hogy a nyomozás általános zűrzavarba fullad. – Elvitték a holttestet?

– Azt hiszem – mondta Mrs. Barratt. – Az ezredes ajánlkozott...

– Ördögadta – morgott az ezredes. – Kiment a fejemből. – Csikorgóra támadt: – Ön, uram. Ön mondta...

– De meggondoltam – közölte durcásan Csikorgó. Hüvelykujjával Dina felé bökött. – Ő a titkárnő...

Dina éppen a helyi lapot olvasta. – A jövő héten egy Gregory Peck-film megy – közölte.

– Clifford – mondta Mrs. Barratt. – Ha a holttestet még nem mozdították el... nem gondolja, hogy kitűnő gyakorlat volna a hallgatóknak egy-két ötletet méríteni a tethelyen?

– De asszonyom! – hördült fel az ezredes.

– Rémes a naccsága – mondta egykedvűen Csikorgó.

Flush újra körülnyargalta a gyilkos széket. – Ha a büntett kissé csiszoltabb volna, esetleg fontolóra venném a kérdést.

– Annyira bizonyos benne, hogy *nem* csiszolt? – Mrs. Barratt mélyreható tekintetet vetett Flushra. – Mindannyian találkoztunk már Precíziós Balfácánnal. Nem tudom, de én úgy gondolom, hogy talán nagyon is ravaszul kitervelte valaki.

Dina összehajtogatta az újságot. – Na – szólalt meg, és keble körül helyrerángatott két alig látható textildarabkát –, megyek, randevúm van kedvenc gyanúsítottammal.

Manelli – Dina, Mrs. Barratt és Csikorgó kivételével mindenki első számú gyanúsítottja – a konyhában igyekezett Barker lelkére hatni.

– Ide hallgasson, édes fiam – mondta, és az asztalra telepedett. – Maga derék gyerek, igazán sajnálom, ha korpa közé keveredne... Köztünk szólva, ez a Grossi egy disznó.

Barker ernyed, reszketeg mozdulattal megkísérelte lecsapni egy tőkehal fejét: mindhiába. Manellinek nem felelt.

– Mert én aztán ismerem az ipsét – mondta Manelli, és szivarra gyújtott. – Azt is megmondom, mire spekulál mostanában. Ajánlatot akar tenni magának, hogy legyen az alibije, már ahogy ő képzei a dolgot. Hát én tudom, hogy maga egy széplelkű fiatalember. Nem adja össze magát akármilyen alvilági népséggel, igaz?

Barker másnapossága olyannyira eluralkodott egész lényén, hogy tudta: ha igent int, azonnal orra esik. Ezért kurtán lehunyta a szemét.

– Na persze – mondta nyájasan Manelli. De hirtelen gyanút fogott. – Talán már tett is ajánlatot?

Barker lehunyta szemét.

– Mennyit?

Barker ajkára tette ujját.

– Nem tud beszélni, he?

Barker lassan ide-oda ingatta mutatóujját, aztán fejére bökött.

– Ejnye, hát ez baj – mondta ingerülten Manelli. – Dollárban? Százás?

Barker égnek emelte szemét.

– Több? Százötven? – Manelli elővette rikitó arany tollat. – Írja csak le az asztalra, fiam. Nem kell beszélni. Csak írja le.

Barker elvette a tollat, de mindjárt el is ejtette. Manelli csúnyán nézett. – Nehéz? Na, szóval százötvennél több?

Barker szemhéja leereszkedett.

– Oké – mondta Manelli. – Hát idefigyeljen. *Én* nem teszek ajánlatot. Viszont énszerintem, ha egy fiatalembernek elvei vannak, hát azt polgári kötelességünk támogatni, igaz? – azzal egy tekercs papírpénzt nyomott Barker reszkető kezébe, és bátorítólag rápaskolt. – Csak azért, hogy ne hagyja magát kiszipolyozni attól a Grossitól.

Barker felemelte kisujját, annak jeléül, hogy megértette. Elvette a pénzt, aztán begyűrte zsebébe, ahol már ott lapult Grossi engesztelő áldozata.

Mrs. Carlisle elsötétített hálószobájában Cyril az írógép mellett állt, és lenézett a megkezdett lapra. “Lady Dianának – olvasta – sajtott a...” “Mije? – tűnődött Cyril. – A legutóbbi fejezetben Lady Diana, Lord Peter és Terence öméltósága még Párizsban volt. Terence azóta áldozatul esett Chloe rosszkedvének, ennek a szörnyű perszónának pedig sajtog... a feje? A hasa? Nem bírja a tejfölös francia kosztot? Gyomrára ment a pincér, aki benne tartja a hüvelykujját az erőlevesben? Vagy a krupié sárga karma, amint a játékkaszinóban mohón elmarja előle útiköltsége utolsó filléreit? És egyáltalán... hol tartózkodik sajtógás közben? A szállodában, ahol kézhez kapja a végzetes sürgönyt? Lord Peter daliás kebelén, aki szívére szorítja és forrón megcsókolja, anélkül – Chloe gyakori hibája –, hogy előzőleg kivenné szájából a kurta angol pipát? Hol? Hol? Az élet csupa talány.” Cyril lepillantott Mrs. Carlisle-re.

A szalonból történt dicstelen távozása óta a hölgy a szobájába zárkózott. Hanyatt feküdt ágyán, szemén, csuromvizes vatta. A szobában vastag kölni- és repülő-só-illat lógott. Chloe kezében szemvizes-üveg, a másikban egy tubus aszpirin. Mozdulatlanul feküdt, csak ziháló lélegzete hallatszott a csendben. Nemes magatartása azt volt hivatva kifejezni, hogy szenved bár, de ezzel nem óhajt terhére lenni senkinek.

Cyril lábujjhegyen az ágyhoz settenkedett Vajon Chloe átlát-e a vattán? Lenézett rá, s azon tűnődött, mi lenne a helyes megközelítési mód. Általában, ha Chloe nevetségesen viselkedik, napokig tart, míg hajlandó neki megbocsátani. Most erre nincs idő. Neki vacsoráig alibi kell.

Ujja hegyével megcirógatta az asszony karját. – Úgy szégyellem magam – suttopta.

– Ne törődj velem – mondta egy nagy lélek hanghordozásával Mrs. Carlisle. – Már nincs semmi bajom. – Elfordította fejét, és nyögött.

– Szegény Chloe! – Cyril leült az ágyra, megfogta az asszony kezét. – Feledhetetlen látvány volt, ahogy ott álltál az ajtóban. Isteni voltál. Fenséges! – Látta, amint az asszony rásandít a vatta alól. A szemfestéke szétfolyt. Mintha mindjárt elolvadna az egész arca.

– Szaladj csak, játssz az új kis barátaiddal – mondta elhaló hangon az asszony. – Belőlem igazán ne csinálj gondot magadnak. Semmi, csak az a buta fejem.

– Chloe – mondta mélyen, halkán Cyril. – Gondolod, hogy valaha az életben meg tudsz még nekem bocsátani?

Az asszony elfordult. Rázkódott a válla.

Hát ez már lényegesen jobb. Szemmel láthatólag bög. Normális körülmények között ez azt jelenti, hogy lanyhul az ellenállása. Cyril végigsimított Chloe csípőjén. – Olyan ostobán viselkedtem – suttopta.

Chloe hirtelen feléje hengeredett. Görcsösen reszketett. Cyril csak most látta, hogy röhög. Hanyatt vetette magát, rázta a nevetés.

– Nagyon kell törni a fejed, angyalka, ha valami újat akarsz feltálni! – pihegte. Felült, megdöngette mellét. Vékony, nyávogó hangon szólalt meg, arcát elfintorította, fejét ingatta: – “Chloe, gondolod, hogy valaha az életben meg tudsz még nekem bocsátani?” – És megint csak röhögött.

Cyril megdermedt rémületében. – Te monumentális dög – mondta tompán.

A nő komikus képet vágott, úgy nyafogta: – “Olyan ostobán viselkedtem!” – aztán rendes hangján tette hozzá: – Ha tudnád, mennyire igazad van! Nehogy egy pillanatig is azt hidd, hogy megbocsátottam. Csak még egyszer lássalak meg azzal a kis festett szőke ringyóval, hát...

– Akkor mi lesz? Fejbe vágysz egy székkel?

– Aha! – mondta Mrs. Carlisle diadalmasan. – Hát erre megy ki a játék! Randa vén boszorkány nem igazolja szedény tici fiú alibijét?

Cyril felállt. Az ablakhoz lépett, homlokát a hűvös üveghez támasztotta. Döbbenet vallotta be magának: olykor még mindig előfordul, hogy nem érti Chloét. Viszketett a tenyere, de félt, hogy az asszony megint megváltoztatja a végakarátát. Szeme előtt fenyegetően felrémlt egy végrendeleti záradék. Nagy nehézséggel leküzdötte indulatait.

– Egyszerűen azt szerettem volna, ha nem keveredsz bele ebbe a szennyes ügybe – mondta mogorván.

– Hogy én! Ah, persze. Milyen kedves, igazán előzékeny, oly nagylelkű!

Cyril ránézett. Istenem, milyen boldog, ha szerettei csak egy kicsit is bajba kerülnek! Utálta Chloét. – Hát persze... – szólalt meg –... ha mindenáron bele akarsz keveredni egy ilyen alsóbb néposztálybeli gyilkosságba, csak mássz bele, mássz bele.

– Nem mászok én, angyalka – mondta Mrs. Carlisle, és sugárzott róla a rosszindulat. – Dehogyan! Tipegünk, tipegünk, kéz a kézben, édes!

Cyril ajkába harapott és elfordult. Odalépett az öltözőasztalhoz és megfésülködött. Ahogy nézte magát a tükörben, ragyogó szépsége láttán visszanyerte önbizalmát, még a hetykeségét is némileg. Arcára dacos merészséget öltött – ezt az arckifejezést magában “a nevető ember”-nek keresztelte.

– Mondd csak – szólt derűsen –, mije sajtolt Lady Dianának?

– A szíve, te hülye! – mordult rá Mrs. Carlisle.

Ferdén hullt a napfény az úszómedencére. A holttestet és a gyilkos szerszámot elvitték. A víz felszínén zavartalanul zezzugoltak megint a lapos, fekete svábbogarak. Az összetaposott virágágyakat elgereblyézték. A pad megszáradt. Semmi sem árulta el, hogy alig pár órája itt büntény történt.

A két falat párducbőr-utánezatba öltözött Dina lábujjhegyen egyensúlyozott az ugródeszkán.

Bill feléje futott a kék csempén. Nem látta a lányt, amióta Dina a Mrs. Carlisle-lel való összeütközés után kirohant a szalonból. Úgy gondolta, elbújt valahol, és zokog szégyenében. Bill elhatározta, hogy vigaszt és enyhülést kínál a sértett leányszívnek. De úgy látszik, Dina már elfelejtette a kínos epizódot. Mosolyogva dúdolt magában.

– Dina! – kiáltott a fiú. – Máris úszol? – Ködösen olyasmin tűnődött, nem bűnjel-e a medence vize.

Dina fejest ugrott. Aztán felbukkant, vizesen tapadt a vállára a haja. Bill döbbenet állapotba került, hogy a leány túlságosan fiatalnak látszik, hogysem bárkit is meggyilkolhatott volna. Dina felnevetett rá, és kirázta szeméből a vizet. “Támasz kell neki – gondolta Bill, – Nem romlott, csak felelőtlen.”

– Itt senki nem törődik semmivel – mondta Bill. Pedig, gondolta, úgy illenék, hogy rendőrök raja lepje el a házat, a tetthelyet kerítsék körül, fényképezsek rohangáljanak.

– Azt hiszem, Clifford elég dühös – mondta Dina. Kört írt le a vízben, lábával fröcskölt, egy pillanatra kis szivárványt villantott fel a víz fölött. – El

van rontva az egész délután. Nektek most órátok lenne, Viselkedés a Tanúk Padján.

– Bárcsak sose jöttem volna ide – mondta rosszkedvűen Bill.

Dina ránézett. Hátán lebegett, fölemelte barna; lenyűgöző lábát, és lábujját a fiúra szegezte. – Komolyan mondd?

– Dehogy.

Dina hasra fordult és közelebb úszott.

– Miért, Bill?

Bill elfojtotta feltörő vágyát, hogy ruhástul beugorjon a vízbe. Elfordult, megrugdosott egy fekvőszéket. Nem felelt a lánynak. Mire visszafordult, Dina már ott ült a medence szélén, és őt nézte.

– Kinyitnád a hátamon ezt a kis masnit? – kérdezte.

Bill fölébe hajolt. Ahogy hozzáért, ugyanazt az elektromos ütést érezte, mint a minap. Ügyetlenül matatott a masnival.

Dina felmosolygott rá, és Bill cipőfűzőjét babrálta. – Ugye, van alibid?

– Minek? Azt se tudom, hogy hívták azt az embert.

– Senki se tudja. Biztos, volt egy csomó neve, Mint ezeknek a gengsztereknek általában.

Bill a masnival vesződött. Egyszerűen nem engedelmeskedtek az ujjai. Egy pillanatig a kezét tördelte. Lehunyta szemét, kinyitotta megint, és újból nekiveselkedett.

– Biztos nincs is indokod – mondta Dina.

– Hogy is volna?

– Pedig Clifford szereti, ha van. Különből diliházba csukják az embert.

– Neked van alibid?

– Hát persze. Én a testülethez tartozom.

– Hadd halljam.

Dina felállt. Vagy harminc centire a fiútól. – Mért érdekel? – kérdezte, és megigazította Bill nyakkendőjét.

Bill megfogta a lány kezét. – Dina – mondta komoran. – Én *akarom*, hogy legyen alibid.

A lány vagy huszonöt centivel közelebb húzódott. – Igazán?... Én is akarom, hogy neked legyen. Majd szólok Cliffordnak. Nekem olyan istenit csinált!

Száz méterrel odébb Manelli testőrsége a tenispályán sziesztázott. Grossi, a magányos gyászoló is csatlakozott hozzájuk. A hálónak támaszkodva szórakozottan dekázott három labdával egyszerre. Blackie a gyepen ült, csontos térdét veregette egy teniszütő húrjaival. Al a fűben hasalt, és rugós késével

kiásott egy pitypangot tövestül. – Tizenhárom gyanúsított – jegyezte meg. – Szerencsétlen szám.

– Engem is beleszámoltál? – Grossi egyetlen mozdulattal ugrott át oda-vissza a hálón.

– Naná. – Al kese szempillája alól Blackie-re sandított. – Persze a haverom meg én kinn vagyunk a buliból.

– Számold csak magatokat is – parancsolta Grossi. – Babonás vagyok.

Al hátára hengeredett. – Én a Főnökre szavazok – mondta. – Akkora alibije van, mint egy hangyatojás.

– És akkora indoka, mint innen Macedónia.

– Köpjön a hónom alá, hadd röhögjek – mondta Blackie. – Ha a Főnök ki akarja csinálni magát, nem sokat spekulál. És nem szórja tele a placcot gazdátlan hullákkal. Na, fogadunk?

– Nem szívesen szedem el kisgyerekek zsebpénzét, öcsi.

– Egy az egyhez, öt ruppó.

– Beszállok – jelentkezett Al.

– Nyugi, apus, előbb szortírozzuk – mondta Blackie. – Favorit Barker, utána jön Hobson, Flush, meg az a Cyril, így sorba. – Aztán még hanyagul hozzátette: – Jelenlevők kivételével.

– Részemről egy tízes Flushra – mondta Al.

– Ha nem tudnám az ellenkezőjét, magamra tippelnék – mondta Grossi. – Jó kis csavarás, he?

Al szájába vett egy pitypangszirmot és kilötte a cipőjére. – Tetézem – mondta. Mentegetőző mosolyt küldött Grossi felé. – Persze csak a hecc kedvéért.

– Tessék, uraim, folyvást, folyvást – mondta Grossi. – Tartom a bankot.

– Mármint hogy nem a Főnök volt. – Al nevetett. – Nem kell mellre szívni. Csak viccelek.

– Persze. Semmi sértődés.

– Három mázsa az össz vagyonom.

– Három *mázsa*? – csodálkozott Grossi. – Szép kis dohány.

Manelli közeledett az elvadult kerten át, kifogástalan szürke öltönyben. Nyomában szivarfüst úszott.

– Én is fogadok – mondta Grossi. – Ötszáz mázsám van jótékony célra, ha nem Joe volt.

Manelli a kitaposott ösvényen elsétált az alapvonalig, aztán a hálóhoz ügetett. Ott állt a napfényben, és nem is volt visszataszító látvány. Megnyomogatta alsó ajkát, és felsóhajtott. – Tisztára mint a régi szép időkben, mi? Ez az egész... alibi, meg minden. – Hirtelen felrémlt előtte az az éjszaka, amikor kettesben Grossival utolsó útjára kísértek egy temetkezési vállalkozót a

tulajdon gyászkocsiján; azután később, mikor a legnagyobb haverságban koccintottak a siker öröme, olcsó, kaparós szicíliai pálinkával. Megrázta fejét, emlékeztette magát elegáns Long Island-i otthonára; egy Rembrandt, a művész kézjegyével; diszkrét vacsorák bírók, szenátorok társaságában; halk szavú, fegyvertelen emberek; s az egészek az a véres verejtékkel megszerzett, irigyelt, költséges, elpuhító, őrzítő, holt unalmas biztonsága...

Al a szeme sarkából figyelte. Mint már annyiszor, most is szánta-bánta, hogy a történelmi jelentőségű szakítás alkalmából nem az ifjú és ruganyos Grossi mellé szegődött, életre-halálra. Mert ott aztán lett volna élet, de – s ez volt a mindenkori nagy tromf – halál is, bőségesen, hisz Grossi útjából nem közönséges mennyiségű fölösleges polgártársat kellett elhárítani. – Csak hülyéskedünk, Főnök – mondta Manellinek. – Tippelünk, ki nyiffantotta ki a tagot. Nagy kár, ha nem te voltál az, Hatlövetű, mert azt Grossinak ötszáz mázsája bánja.

Manelli a Hóhérdombra bámult. De rég nem szólította senki Hatlövetűnek! De rég akarták utoljára csöbe húzni a zsaruk – ha mást nem, legalább jövedelemadó-csalást próbáltak a nyakába varrni! De rég, istenem, de rég nem gyanúsították gyilkossággal! – Egen? – mondta hűvösen. Cipője orrával megbökte Alt. – Felállni – parancsolta szenttelenül. – Aki tőlem kapja a fizetést, az álljon fel, ha a pályára lépek.

Al feltápászkodott. – Csak viccelek – hazudta. – Tudom én, hogy az a világ már elmúlt.

Grossi gúnyosan vigyorgott, ő még mindig saját kezűleg intézi el vetélytársait. Manelli nem. Az idősebbik gengszter, ha mostanában ki akart nyírni valakit, szívesebben ejtett el egy finom célzást, békés kandallótűznél, a törvény innenső oldalán; ez a célzás azután vizsgálathoz vezetett, a vizsgálat, pedig rendszerint a villamosszékhez. – *Vas* szék – mondta Grossi. – Változnak az idők, nem igaz, Joe?

Manelli a fűre dobta szivarját és eltiporta. – Ha rájövök, hogy ezt megint egyszer te faggyúztad meg, Tony – mondta ridegen –, isten az atyám, gond nélkül élem világomat életfogytiglan.

– Gondolod, Joe, hogy életfogytiglannal megúszod?

– Humorodnál vagy, mi?

– Vagy hogy életfogytiglan fogsz élni, Joe?

– Tehetsz nekem egy szívességet! – fortyant fel Manelli.

– Nagyon piszkálsz te a csőrömet, Joe.

– Oké, Tony, piszkálok. És akkor mi van?

Grossi felkapott egy teniszütőt, levegőbe hajított egy labdát, aztán indulatosan belevágott. Mind a négyen szóltanul figyelték, amint a labda

elsuhan az égbe, a cédrusok fölé, s eltűnik a kert végében húzódó vasútvonalon is túl.

Al megint leheveredett, és egy újabb pitypangnak szentelte energiáját. Blackie megkötötte tornacipője fűzőjét. Manelli szivarra gyújtott.

– Hát – szólalt meg nagysokára Al –, ez a kinyírás nem az én számlámra ment. Jóformán nem is ismertem az ürgét. – Ahogy kimondta, már rá is jött, hogy ez aztán harmatgyenge érv. Nemigen szokta ismerni áldozatait. Mi több, egyszer meg kellett kérnie az illetőt, viseljen a gomblyukában vörös szegfűt, hogy ráismerjen. – Szóval nem én voltam – tette hozzá kényszeredetten.

– De én se ám – mondta Blackie. – Mert én gumibotot szokok használni, ha nem bököt.

– Soha életemben székkel nem dolgoztam – mondta Manelli. – Igen rossz ötletnek tartom.

– Persze ettől még hazudhatsz – mondta Grossi. Kezébe vett egy teniszlabdát, és lassan végiggörgette felemelt karján. Mikor a labda a vállához közeledett, megfeszítette bicepszét. A labda három méterre felrepült.

– Aha – bólíntott Manelli. – Azt megtettük egypárszor.

– Esküszöm, hogy nem én voltam – mondta Blackie.

– Úgyszintén – csatlakozott Al. – Sőt. Lefogadom.

– Oké, akkor esküszöm – mondta Manelli. – Hát te, Tony?

– Minek esküdzök, nem mondanád meg? Úgyis tudom, hogy te voltál.

– Na, azért csak halljuk azt az esküt – mondta Blackie.

Grossi türelmetlenül csettintett. – Oké, oké, ha ez kell a boldogságotokhoz, hát esküszöm. És akkor mi van? – Vállat vont. – Hisz énnekem valaki?

– Rám ne számíts – mondta Manelli.

– Úgyszintén – csatlakozott Al.

– Én elvből nem hiszek senkinek – mondta Blackie.

– Oké – mondta Grossi. – Szóval akkor esküszik az egész galeri. Hazudik az egész galeri. Senki nem tudja az ellenkezőjét bizonyítani.

Hallgattak.

– Hát mind valamennyien csak nem csináltuk – mondta logikusan Blackie. – Azt azért a többi észrevette volna.

A szalonban Flush átnyújtott Pagetnek egy papírlapot. – Kérem a gyanúsítottakat. Ebben a sorrendben.

– Igen, uram – hajolt meg Paget.

– Egy pillanatra, Paget – szólalt meg Mrs. Barratt. – Mielőtt kimenne, emelje csak fel azt a széket, legyen szíves – és fejével a gyilkos szerszám felé intett.

– Igen, asszonyom. – Paget lassan közeledett a székhez, megfogta két karfáját. Megfeszítette agg izmait, és nagy nyögve körülbelül két és fél centiméternyire emelte fel a széket a siráz-szőnyegről. – Nagyon nehéz, asszonyom... JUUUUUJ! – kiáltott fel hirtelen. A széket leejtette. – Bocsánatot kérek, asszonyom. A lumbágóm...

– Meleg só és mustártapasz – mondotta Mrs. Barratt. – Elmehet, kérem.

Paget a fogát szíva távozott.

– Hát ezt nem kellett volna – mondta Dina. – Valamennyien tudjuk, hogy kiújult a lumbágója! – Felborzolta vizes haját. – Ki az első gyanúsított?

– Mr. Thurlow – közölte Flush.

– Juj de jó!

– Hívtatok? – kérdezte három perc múlva Bill. Flush felkelt a kovácsoltvas székről. Mrs. Barratt letette kötését. Az ezredes, kezében autoszifonnal, visszafordult. Csikorgó a szőfán aludt, újságját arcára borította. Dina bátorító mosolyt küldött Bill felé.

Flush a székre mutatott. – Szíveskedjék felemelni. Forgassa meg azzal a mozdulattal, mintha fejbe akarna vágni valakit.

Bill tétovázott.

– Rajta, Mr. Thurlow. Várunk.

Bill óvatosan egy első és egy hátsó lábánál fogva felemelte a széket. – Hiszen ez egészen könnyű! – mondta csodálkozva.

Flush a fülcimpáját húzogatta. – Ejnye, Mr. Thurlow, ilyen értelmes ember, és nem gondol arra, hogy ha így fogja a fegyvert, az áldozat feje óhatatlanul a karfa és az ülés közé ékelődik?

Bill letette a széket. – Az igazat megvallva – közölte, és igyekezett hangjába minél több gúnyt sűríteni –, erre csakugyan nem gondoltam. Már jó pár hete nem öltem meg senkit karosszékkal.

– Teljesen valószínűtlen, hogy ő lett volna – vélekedett Bill távozása után Mrs. Barratt. – Hogy lasszóval történetesen elkap valakit, esetleg rossz irányba dönt le egy fát, azt még el tudom képzelni. De ezt nem. Nem.

– Egyetérték – mondta Flush. – Persze, ha... – Elhallgatott – Dina, kérem, közeli ismeretségben volt maga a holttesttel?

Manelli kopogás nélkül lépett a szobába. Szivarját függőleges helyzetben tartotta, rajta hat centis hamuoszlopot egyensúlyozott.

Flush elébe tolt egy hamutartót. – A széket, Mr. Manelli. Emelje fel, legyen szíves.

Manelli levette a hamut. Aztán felkapott egy kis aranyozott széket – Ez az? – tudakolta.

– Nem azt, Mr. Manelli. *Ezt* itt.

Manelli a kacskaringós támlánál ragadta meg a széket, lassan feje fölé emelte, aztán háta mögé ejtette. – Elnézést – mentegetőzött. – Nagyon nehéz. Kijöttem a tréningből.

Cyril és Mrs. Carlisle következett.

– De borzasztó – mondta Cyril. Hátsó lábánál fogta meg a széket, és kissé megtántorodott. – Arra számítottam, hogy *nehéz* lesz – magyarázta.

– Úgy tudtam, maga balkezes – mondta érdeklődő hangon Flush.

– Ami azt illeti, nem szeretem előtérbe tolni magamat, de az az igazság, hogy kétkezes vagyok – közölte Cyril. – Írni is egyformán írok bármelyik kezemmel.

– Más kalligráfiával?

– Persze. Egészen.

Flush biccentett. – Mrs. Carlisle, kérem.

– Nagyon sajnálom, egyszerűen *képtelen* vagyok rá! – közölte a hölgy.

– Senki sem vádolja önt. Pusztá formáság az egész.

– Nem, nem és nem!

– De igen!

Mrs. Carlisle megtántorodott. – Nem! – tartotta fenn álláspontját. – Szó sem lehet róla. Egyszerűen hozzá sem tudnék érni. Menten elájulnék! – Homlokához kapott és belevetette magát a székbe. – Elnézést – suttozta. – Csak egy kis szédülés... Igazán olyan csacsi vagyok. Rögtön elmúlik... – Egy pillanatig ült, aztán imbolyogva feltápáskodott, és az útjába eső bútordarabokra támaszkodva kiszédelt a franciaablakon. – Nem, nem – szólt, pedig senki nem mondott semmit. – Ne is próbáljanak visszatartani. Friss levegőre van szükségem!

Cyril zsebre dugta kezét, és utánaszökölt.

– Kérem a következőt – szólt Flush.

Paget beteretle Grossit, aztán elkeskenyedett szájjal megállt az ajtóban, s figyelte, amint Grossi felragadja a széket, a levegőbe dobja, elkapja, egy lábára állítva egyensúlyozza a mellkasán, miközben kiterjeszti karját, és fél lábra áll.

– Kérem, Mr. Grossi – mondta Flush. – Nincs szükségünk artistaműsorra.

Grossi lendületesen a padlóra állította a széket. – Hát mi kéne? – tudakolta dühösen. – Verjek fejbe valakit?

– Gyakran ver fejbe személyeket székekkel?

Grossi kivillantotta ínyét, annak jelzésére, hogy méltányolja a kérdés humorát, aztán félretaszította Pagetet, és kiviharzott.

Paget meg sem fordult; akár az autóvezető a mögötte előzni szándékozó motorbiciklistának, úgy intett. Blackie becsoszogott, kezében gyűrögette a Hobsontól kölcsönzött micisapkát.

– Nagyságos úr, kérem – kezdte, a londoni hatóságok számára fenntartott modorában –, hiszen tudom, hogy énnekem rovott a múltam, de tessék aztat tekinteni, alázattal, hogy odahaza vár az asszony meg a három apró gyermekem...

– Maga nőtlen, és gyerekei sincsenek – emlékeztette Fluah. – Ha volnának, akkor sem számíthatnának szimpátiámra. Szíveskedjék felemelni azt a széket.

Blackie megfogta a szék karfáját, és nekiveselkedett. – Sajnos, uram, hacsak nem segít valaki, ez nem fog menni, alázattal – mondta szánalmasan. – Sose volt énnekem erős oldalam a súlyemelés, kérem...

– Elmehet – mondta Flush.

– Hálásan köszönöm, nagyságos uram – mondta alázatosan Blackie. Hangjában némi csalódottság érződött. Ez volt kedvenc alakítása, és idős anyját még szóba sem hozhatta. – Alázatosan köszönöm, uram. A nagyságos úr jó ember, igazságos ember. Szívemből kívánom, bárcsak úgy fizetne vissza a világ, ahogy meg teccik érdemelni...

Paget Blackie vállára koppintott, és mintegy másfél centire megrándította fejét.

Blackie az ajtó felé csoszogott. – Szegény öreg anyukám, nagyságos uram – motyogta –, mindig azt szokja mondani, megismerszik az igazi úriember, aszongya...

– Kifele – vetette oda a szája sarkából Paget. Blackie az ajtóban szomorúan elmosolyodott. – A jó öreg majd ír a nagyságos úrnak, alázattal... – Forgatta Hobson sapkáját, és kibotladozott.

– Paget – kérdezte Flush –, ez az ember összement?

– Igen, uram – felelte Paget. – Állandóan ezt gyakorolja. Felettébb kellemetlen látvány, uram.

Al masírozott a szobába. Egyik elülső lábánál ragadta meg a széket, és megpörgette. Aztán letette, leporolta kezét, és a franciaablak felé indult. – Naná, majd nem bírom – vetette oda elmenőben. – Megcsavarintja ezt még az angolkóros elemista is. És akkor mi van? – És kinyargalt a teraszra.

– Úgy gondolom, uram – szólalt meg Paget –, Barkert nem óhajtja fogadni.

– Küldje be.

– Nem tanácsolnám, uram.

Barker az ajtóban állt, meghajolt, és hülyén vigyorgott. Ujját ajkára tette, és megrázta fejét. Odasündörgött a székhez, nekirugaszkodott, meg sem bírta mozdítani, aztán a gallérjához kapott, azt markolászta, majd kitámolygott a szobából. A testület hallotta, amint odakint nekimegy a falnak.

– Paget – mondta Mrs. Barratt. – Úgy veszem észre, a személyzet nincs hivatása magaslátán.

– Átmeneti állapot, asszonyom. Mr. Hobson bejöhet, uram?

Hobson lassított vágóban tört be a szobába. – Végül, de nem utoljára, mi? – kérdezte, és röhögött. A székre nézett. – Hát emmeg mi? – Megvetőleg, kisujjával pöccintette levegőbe a széket – Na, nézzenek már... – morgott –, hát nem elgörcsítettem a nyavalyást?

– Mi sem természetesebb – mondta tíz perc múlva Flush –, mint hogy a széket le kell mérni. Vajon nehéz avagy könnyű? – Kibámult az ablakon; nézte, de nem látta, hogy keringenek a domboldal csenevész fenyői fölött a varjak.

– Nos persze, *Hobson*... – kezdte elgondolkodva Mrs. Barratt.

Csikorgó lerántotta arcáról az újságot, és felült. – Azt már nem! – morogta. – Nem is fekszik neki. – Minthogy kedvenc szokása volt felhaborító adalékok közlése, most sem túrtóztette magát. – Épp most van neki kész egy baromi jó új trükkje. Az úgy megy, hogy veszünk egy magnéziumcsíkot meg egy...

– Elég lesz, Csikorgó.

– ... rozsdás bádoggkannát, aztán...

– *Csikorgó!*

Csikorgó dühbe gurult. – Kuss! – üvöltötte. – Ha nektek lehet, nekem mér nem, he? Koszos hordárok! – Újságját a szoba közepébe hajította, felugrott. – Egyszer én is bepapulok, aztán nézhetek! – Szélsébesen kibicegett, útközben belerúgott a szófába. Úgy bevágta az ajtót, hogy a mennyezetről záporzott a vakolat.

Flush nem fordult hátra. – Kövesse, ezredes.

Az ezredes letette poharát. – Egyedül? – Flush nem felelt; az ezredes vonakodva kiment.

Flush leült. – Ha Csikorgóra megint rájött a szokásos roham... – kezdte rosszkedvűen.

– Lehet, hogy ő a felelős az éjszakai históriáért? – Mrs. Barratt kötőtűjével beletúrt ősz hajába.

– Bevallom, nem tudom. Bizonyos megfontolások alapján arra lehet következtetni, hogy az egész... hogy is mondjam... túlságosan kidolgozott. Észrevette a csempén azt a sajátos lábnyomot, amelynek mintha két sarka volna?

Mrs. Barratt bólintott. – És azt a halvány, negyvenöt fokos oldalfordulatot? Mesteri fogás.

– Véletlen volt, Naomi, vagy kitervelt munka? – Flush felállt, dobolt a szófa támláján. – Őrjítő. Szakemberrel van dolgunk, vagy szerencsés kontárral? Egy illuzionista mesterműve ez, hajszálpontosan megtervezve, egészen az utolsó slamos bűnjelig? Vagy egy balfácán rögtönzése, aki foltot ejt Nyirok hírnevén? – Elővette zsebéből Mrs. Carlisle cigarettatárcáját, keze fejével dühösen rácsapott. – Itt ez az átkozott vacak. Mégis mit akar velem elhitetni? Hogy egy tehetséges tettes értelmes manővere? Vagy egy tébolyult elme

világraszóló baklövése? Egy rosszindulatú műkedvelő elsietett álcázási kísérlete? Melyik? *Melyik???*

Mrs. Barratt egy hosszú percig szótlánul nézte Flusht. – Clifford – törte meg végül a csendet. – Az éjjel megint járkált.

Flush leroskadt. – Hol?

– A folyosón akadtam magára. Szivarozott. – Mrs. Barratt tétovázott. – Kedvesem, az Armitage-eset óta magát kicserélték. Egészen bizonyos benne, hogy nem újult ki a régi betegsége?

Flush szeme villámokat szórt. – És maga, Naomi? Nem lehetséges vajon, hogy esetleg maga próbálkozik azzal a sokat emlegetett új szisztémával?

Mrs. Barratt gyöngyöző kacajt hallatott. – De Clifford! El tudja képzelni, amint én, ősz fejemmel, hálóingben és elcsent férficipőben futkosok pitymallatkor?

Paget a tálalóban a mosogató alá taszította Grossi testőret, és hozzálátott a Martini keveréséhez. Lassan mozgott, páncélöltözetként nehezedett rá a gond és a szégyen. Hogy ilyen alantas eset történhetett Nyirok-Majorban! A lord szolgálatában eltöltött dicső évek során soha, soha a botránynak még csak szellője sem érhetette a házat! Vérontás? Az igen, de csakis sportszerűen. Vérbe fagyott nyulak, csapzott fogolymadarak, az utolsó szarvasbika. De ez itt... képtelenség. Öreg lelkét felkavarta az iszonyat.

A koktélkeverőből kibuggyant a gin, végigfolyt Paget keze fején, be az inge ujjába.

– Az áldóját – mondta egykedvűen. Kinyitotta nedves kezelőjét, meglebegtette karját: talán elpárolog a gin. Miért, ó, miért gyilkoltatta meg magát ez a tolakodó himpellér épp itt a parkban? Hisz ott az ösvény, a sötét és elhagyatott ösvény, a falu felé; a birtok keleti határán a mező, ahol eső után nyílhegyek és régi pénzek bukkannak elő; az ősi és diszkrét sírdombok; északkeletre meg a hosszú szálú fűvel, sűrű boglárkával lepett sziklaszirt... De nem, nem, neki éppen Nyirok-Major parkjára szottyant kedve!

Paget a koktélkeverőbe nézett. Színig volt benne a gin. Sem vermut, sem jég nem fér bele. Nem érdekelte. Kifújta orrát, másik kezével poharakat kapkodott ki a tálalóból, és tálcára vágta. Egyet leejtett – ügyet sem vetett rá. A cserepeken taposva emelte fel a tálcát, azután gyűlölködő pillantást vetett a mosogató alatt heverő holttestre, és vállával betaszította az ajtót.

Amikor a könyvtárszoba ajtaja elé ért, lépteket hallott és megállt. Az ezredes fordult be a sarkon, szeme a koktélkeverőre szegeződött. Bíborlila volt az arca, ősz haja felborzolódott. Füle mögött a csúnya véraláfutás sötéttel, alsó mellénygombja lógott. Egyik metszőfogát tapogatta.

– Rosszul érzi magát, uram? – kérdezte Paget.

– Ó, dehogy. – Az ezredes filozofikus nyugalommal fogadta a sors viharait. Csikorgó nem szereti, ha követik. A régi nóta. – A vendégeknek viszi?

– Egy kevéske alkohol, uram – suttogta Paget –, felpeszdi a vérkeringést, megelőzi a kellemetlen érzékületet.

Az ezredes töltött magának a koktéلكeverőből. – Különben, Paget – mondta, és poharába kacsintott –, úgy döntöttünk: nem értesítjük a rendőrséget. Kényelmetlenség, és a többi. Jó keverék ez. Nem túl édes. Na? Ellenvetés?

Paget az ajtófélfának támaszkodott. Térde furcsán elgyengült. – Nincsen, uram – lehelte.

Az ezredes gyanakodva méregette. – Miért?

– Ólordsága nem szerette a nyilvánosságot, uram.

– Számíthatunk magára? He?

– Igen, uram.

– Minden csoda három napig – mondta kissé tétován az ezredes. – Semmi reklám. Szól Barkernek, helyes?

– Igen, uram.

– Rendben. – Az ezredes felborzolta bajszát, és bement a könyvtárszobába.

Paget, kábán a megkönnyebbüléstől, végigtotyogott a folyosón. A Major becsülete meg van mentve. S a maga helybéli folttalan hírneve – öreg napjainak egyetlen vigasza – helyreállítattott; a jövő eseménytelenül bár, de büszke békeségben tárult ki előtte. No persze, ott van még a holttest, de arról majd a testület gondoskodik. Bőséges tapasztalatuk az eltakarítás terén könnyen megbirkózik ezzel a problémával.

Ahogy átment a hallon, hirtelen az a különös érzése támadt, mintha egy másodperccel ezelőtt még, ott állt volna valaki, ahol ő most. Megtorpant, tétovázott, kényelmetlenül feszengett. Hang más nem hallatszott, csak mögötte, a könyvtárszobából kiszűrődő beszélgetés, és a nagy déli ablaknak verődött egy darázs. A mocskos parkettára fénypászma hullott, békén keveregtek a porszemek az alkonyi napsugárban. Kis pettyenéssel lehullott egy virág a vázában hervadozó delfiniumok közül.

Paget körülhordozta tekintetét. Pillantása a hirdetőablára esett. Gépelt cédulát tűztek ki, mely a Gázok és Használatuk című előadást hirdette; erre valaki nagybetűkkel keresztben ráírta: ELMARAD. Alatta, ugyancsak szép egyenletes gépirással, az aznapra rendelt Elmélkednivaló volt olvasható: “Nyájas barátim, öljünk merészen, de sosem haraggal; Istenek lakomájához méltó pecsenyét tálaljunk, ne koncot, kutyának valót.”

Az utóbbi papírszeletke aljára pecsétviasszal, és szemet sértően ferdén, tépett, vonalas jegyzetlapot biggyesztettek. Rajta szájrúzzsal írott girbegurba nagybetűk adták mindenki tudtára a következőt: FINNYÁS KUTYA is BEÉRI KONCCAL.

Másfél óra múlva, mire a hallgatók beszállingóztak az ebédlőbe vacsorázni, a szégyenletes üzenet már eltűnt a hirdetőtábláról. Levitték a laboratóriumba, és az ezredes megvizsgálta, van-e rajta ujjlenyomat. Volt, három – mind az övé. Más semmi. Jelentette az eredményt Flushnak, aki kedélyesen közölte vele, hogy ezért áristom jár, hahaha. A testület követte a hallgatókat a homályos folyosón, Flush közben megállt, és egy cédulát tett ki a hirdetőtáblára, miszerint vacsora után kötelező előadás lesz, Törvénytudományi Illemtan és Eljárás címmel.

– Úgy csináljuk, mint máskor? – kérdezte Mrs. Barratt. Megpiszkálta a pecsétviasz-göböt, amely a névtelen üzenetet rögzítette volt a táblához. – Clifford, lehetséges, hogy ez itt bűnjel?

– Kit érdekel? – mondta Flush. Megpöccintette a viaszt, az leesett és eltört. Flush felkacagott, és rátiport.

Mrs. Barratt gyanakodva pillantott rá. – Clifford, mitől olyan jókedvű egyszerre?

– Miért ne? – mondta Flush. – Hiszen csak be kell bizonyítanom, hogy ez a két izléstelen büntett összefügg, és maga már nem is gyanakszik rám.

– Hogyhogy?

– Mert azt még maga is kénytelen elismerni, hogy soha, a legvégletesebb körülmények között sem volnék hajlandó vonalas levélpapírt használni!

Mrs. Barratt eltűnődött. – Clifford – szólalt meg lassan. – Tegyük fel, hogy nem maga volt az... *feltétlenül* tudni akarja, hogy ki intézte el azt az embert?

– Őszintén szólva... – kezdte Flush. Aztán elhallgatott és torkát köszörülte. – Csorba esett a tekintélyemen! – jelentette ki.

Mivel Barker gyengélkedett, Paget készített hideg vacsorát. A háziszabályok értelmében a feketekávé felszolgálása előtt tilos volt emberöléssel kapcsolatos bármilyen témát szóba hozni, s minthogy a hallgatók egy emberként úgy érezték, az alkalomhoz más beszéd tárgy nem illik, hát néma csöndben hörgölték fel a hideg konzervlevest.

A testület hangulata nem volt ily nyomott. Flush és Mrs. Barratt azt vitatta, hogyan kell elájulni a vádlottak padján – e kérdésben áthidalhatatlan véleménykülönbség tátongott kettejük között. Mrs. Barratt kitarzott amellet, hogy közvetlen a tárgyalás elnapolása előtt kell elájulni. Flush ezzel szemben konokul ragaszkodott álláspontjához, miszerint az ember várja ki, míg az esküdtek kifelé indulnak, s már csak az utolsó van a teremben. Feléledéskor Flush a klasszikus “Hol vagyok?”-ot tartotta ajánlatosnak, míg Mrs. Barratt a “Hiszen ez csak rossz álom...!” elrebegése mellett kardoskodott. Hogy jobban belemelegedtek a vitába, abban az egyben végül egyetértettek, hogy védőügyvédünknek csupán akkor küldjünk kis cédulát, avagy kérjünk egy

pohár vizet, minekutána Vádlott bizonyos, a Vád szempontjából kedvező kijelentésre ragadtatta magát.

Az ezredes az esküdtekkal való bánásmódról értekezett. Szerinte az a jó, ha az esküdtek kijönnek a béketúrésból, és megutálnak mindent, ami a törvényhozással csak a leghalványabb kapcsolatban is van. Panaszkodjunk, úgymond, állandóan huzatra avagy melegre, aszerint, milyen odakint az idő. Ha az esküdtek szemmel láthatóan fáznak, nyitassuk ki az ablakot. Ha fuldoklanak a hőségtől, csukassuk be.

Manelli emlékeztette Grossit arra az alkalomra, amikor az utóbbi védője nem kérte Manelli egy alárendeltjének eltávolítását az esküdtek sorából, minek következtében Grossira négyhavi börtönt sóztak.

Flush itt jönnek látta közbeszólni: megérdeklődte, vajon melyik hallgató volt a szerzője a hirdetőtáblára kifüggesztett névtelen üzenetnek. Választ nem kapott; biccentett.

Amennyiben, tűnődött, ez az újabb csíny ugyanattól a kéztől származik, mely pimaszul végére járt Grossi testőrének, úgy a gyanúsítottak köre szűkül. A felirat tipikusan brit ihletésű. Cyril fanyar humorától például bőven kitelik ilyesmi. A szájrúzs, amellyel írták, mint kiderült, Mrs. Carlisle dús készletéből való. Figyelemre méltó, hogy ismét az írónőre akarja valaki terelni a gyanút. Vajon a hölgy személye iránti ellenszenv megnyilvánulása ez, avagy csupán irodalmi működését óhajtják imígyen kritika tárgyává tenni?

Kíváncsian jártatta körül tekintetét. A társaság éppen a rágós, hideg libasültre összpontosította energiáit. Van-e vajon az étrendnek szerepe, tűnődött Flush, a gyilkosság megfontolása és a tényleges tett elkövetése közötti nyomott kedélyállapotban? Az energiát szolgáltató szénhidrátok késleltetik-e, vagy éppenséggel ösztökélik a kritikus pillanatot? A kiegyensúlyozott keményítőfogyasztás buzdít avagy lankaszt? A hirtelen kalórianövekedés Dr. Jekyllnek kedvez, avagy Mr. Hyde-ot erősíti?

Paget körbehordozott egy málnalekvárral borított fehér valamit. Nem kért belőle senki. Paget visszahúzódott az árnyékba. Úgy döntött, nem kínál sajtot. Ugyanaz a darab volt. Eddig sem evett belőle senki, ezután sem fog, soha. Türelmesen várt, amíg mindenki távozik. Kettesével, hármásával szállingóztak ki az ebédlőből, halkabbra fogták a hangjukat, de a társalgás tónusa nyájasnak tűnt. A gyilkosság szemmel láthatólag felderítette a közhangulatot.

Pagat tálcára tornyozta a tányérokat, és a dohos folyosón át kivitte a konyhába. Hogy elhaladt a tálaló előtt, lábával betaszította az ajtót, és a mosogató alatt heverő, lepedővel letakart alakra bámult dühösen. Holnap lenne kimenője, és most kénytelen segédkezni egy hulla eltakarításában, akit jóformán nem is ismert.

A konyhában Al Barker fölé hajolt: élesztgetni próbálta. Barker egy fonott székben hevert, fejére mutogatott, majd meg a levegőt csépelte ernyedt karjaival.

– Ez meg itt döglődik – mondta Al. – Próbáltam összekanalazni a főnövért, az meg elázott. Mézbort ajánlgat, nekem! Mézbort! Hát hallottak ilyet? Én vágok egy pofát, erre ő megfogja a poharat, bevágja a tűzbe. Hát most mondják!

Paget letette a tálcát a tálalóra. Mélységes szégyenérzettel töltötte el, hogy bárki, de kivált ezek a modortalan külföldiek tanúi legyenek beosztottjai gyalázatos állapotának. Valamikor régen, a személyzeti fertályon suttogásnál magasabbra hang nem emelkedett, őt magát elbocsátás terhe mellett Míster Pagetnek szólították. Most beosztottjainak száma kettőre apadt; manapság “öregem”-nek, “apu”-nak, “fancsalifeszület”-nek, “búvalcsinált”-nak titulálják. Odavan, hajh, Nyirok dicsősége! S oda az övé is, vele együtt. Kiegyenesítette derekát, meghúzogatta mellényét. Odafenn a főnövér dübörgött fel-alá a szobájában. Barker, hogy tetézzé főnöke nyomorúságát, hosszút, visszhangzót bőfögött.

– Ez a jó – mondta Al. Odasündörgött a tálcához, felcsípett egy libacombot, szájába gyömöszölte. Fel-alá jártak arcán az izmok, ahogy rágódott rajta. Kitépte szájából a lerágott csontot, és meglengette a tálaló felé: – Hát azzal odabe mi lesz?

– Az úr nem óhajtja – mondta Paget –, hogy ez a sajnálatos baleset...

– Baleset az öregapád – motyogta Al.

Paget egy tébolyult pillanatig azon merengett, ne lódítsa-e a falhoz ezt a sehonnai bitang embert. – Nem óhajtjuk Nyirok hírnevét beszennyezni – közölte. – Az úr úgy döntött, nem értesítjük a rendőrséget.

– Egen? – mondta egykedvűen Al. Szemmel láthatólag nem rendítette meg a hír. – Oké. Semmi zsarú.

– A megboldogultnak el kell tűnnie. Aki pedig ezek után a személyzeti fertályon további említést tesz róla, számíthat neheztelésemre.

– Bla, bla, bla – közölte Al, és leszaggatta a liba püspökfalatját.

Paget megremegett. Úgy érezte, megfojtja feltoluló dühe. – Tegye le azt a szárnyast! – kiáltotta. Elfordult, kifújta orrát. – Bizhatom abban, hogy nem jár el a szája?

– Öcsi – mondta Al. – Arra mifelénk az ember egyet nyikkan, és már be is fizethet az osztályon felüli temetésére.

– Nagyon helyes – mondta Paget. – Most elmehet.

Al rámeredt, lassan elnyílt a szája, Egy pillanatig arra gondolt, elkapja az öreget a frakkjánál, és megforgatja a feje fölött, akár a lasszót.

Paget rámosolygott.

– Oké, oké – mondta sietősen Al, és eltakarta szemét. – Már itt se vagyok.

A könyvtárszobában a Törvényszéki Illemtan és Eljárás előadásra gyülekeztek a hallgatók. Grossi szokása szerint fel-alá nyargalászott, mozgékony csípőjének alig látható mozdulatával kerülve el az utolsó pillanatban az útjába eső bútorokat. Manelli hangsúlyos duzzanatot észlelt egykori partnere bal oldali kabátzsebében. Ahogy Grossi közeledett feléje, hirtelen kinyúlt, és megragadta az áruló göböt. Azonnal rájött, hogy egy narancs az. A két gengszter egy pillanatig mélyen egymás szemébe nézett. Mindkettőnek kivillant az ínye.

– Idegeskedünk, Joe? – érdeklődött nyájasan Grossi.

Nyílt az ajtó. Flush jött be, kezében nagy nyaláb papír. A sarkában Dina lépett a szobába. Flush leült az ezredes íróasztala mögé. Dina Bill és Cyril közé telepedett.

Flush a torkát köszörülte. – Mielőtt a tárgyra térnénk – mondotta –, szeretném figyelmeztetni önöket: amennyiben a ma reggeli rendbontás ismétlődik, kénytelen leszek a legszigorúbb fegyelmi eszközökhöz folyamodni. – Kinyitott egy fiókot, szivarosdobozt vett elő. – Hogyha bármelyikük nyomra vezető adattal avagy gyanúval rendelkezik a közöttünk bujkáló tréfás kedvű egyén kilétét illetőleg, szíveskedjék privát fogadószobámban felkeresni, és adatait – melyek közléséből semminemű kára nem származik – rendelkezésemre bocsátani. – Tenyerével sodorgatta a szivart, és azon tűnődött, mitévő lenne, ha valamelyik hallgató rákopogtatna, mondván, kissé mentegetőző modorban: “Igazán nem vádolólok, de az a helyzet, hogy amíg álmában sétált, ma hajnalban...”

Rágyújtott. Hátradólt ujjbegyeit összeillesztette. – Elővettük a füzeteket? Kérem címnek felírni: Illemszabályok a Vádlott részére. – Végignézett a lehajtott fejek során, és arra gondolt: feltéve, hogy nem maga engedett ellenállhatatlan lelki kényszernek, úgy egyik hallgatója máris gyakorlatba ülteti át a most következőket. Vajon érdemes lenne majd beszélni jegyzeteiket és a nagybetű-formálásukat tanulmányozni? Nem valószínű. A táblára tűzött üzenet minden bizonnyal hamisítvány. Észrevette, hogy Cyril ez alkalommal jobb kézzel ír.

Elült a tollak percegése. Grossi kivételével felemelkedtek a fejek. Grossi, fél könyékkal rögzítve jegyzetfüzetét, állt, furcsán csonttalannak ható pózban, és a falon írt. Flush különösebb érdeklődés nélkül azon jártatta elméjét, vajon ülő helyzetből fejbe lehet-e vágni álló személyt. – Mr. Grossi – kérdezte –, ön ízelt-végtagú?

– Nix – mondta Grossi. – Mért?

Flush nem felelt. Felemelte jegyzeteit. – Fő célunk – olvasta diktálási tempóban –, hogy megzavarjuk vádlónkat. Legfontosabb követelmény, hogy azonnal magunkhoz ragadjuk a kezdeményezést. Magatartásunk ezért arra

engedjen következtetni, hogy az illető nem beszél komolyan; szélsőségesebb esetben, hogy elmebeteg. Amennyiben az illető szemmel láthatólag meglehetősen rokonszenvezik velünk, *keltsünk benne bizalmat*. Miért követjük gondolkodás nélkül az ügyvédünk, az orvosunk tanácsát? Eszünkbe jut-e, hogy ellenségünk zsoldjában áll, avagy pusztá ellenszenvből gyógyszer helyett mérget ír elő? Nem. Tekintélyük vitathatatlan. Tanulmányozzuk tehát ügyvédek, orvosok szakmai magatartását, modorát. Törekedjünk bizalomgerjesztésre. Ne feledjük, hogy a mi szakmánk is szakembert igényel.

Flush lapozott. – Tartsuk szem előtt a tényt, hogy a negyven éven aluli átlagrendőr gondolatvilágának középpontjában az előléptetés áll, a negyvenen felüliében a nyugállomány. Ütessük el benne a gondolatot, méghozzá *közvetve* – ezt húzzuk alá, kérem –, hogy akár a téves letartóztatás, akár a rosszindulaton alapuló vádemelés mindkét kilátást kedvezőtlenül befolyásolja.

Várt, míg a tollak percegése utoléri a tollbamondást – Gondoljunk arra, hogy – noha, belátom, ez igen valószínűtlen – a törvény értelmében civil személy is foganatosíthat letartóztatást. Amennyiben az efféle akadémikuskodás hathatós fenyegetést jelent, bizonyos körülmények feljogosíthatnak arra, hogy az illetőt elnémítsuk. *Hogyan tenné meg ezt, Mr. Thurlow?*

Bill megrezzent. – Mármost örökre?

– Természetesen.

– Ott helyben?

– Nyilvánvalóan.

– Hát... – kezdte Bill bizonytalanul –, gondolom, meghívnám egy korsó sörre, és megpróbálnám jobb belátásra bírni.

– És ha nem hajlik a szóra?

– Nem is tudom. Gondolom, megfojtánám.

– Hogyan? A nyakkendőjével?

– Persze ezt így nemigen lehet megmondani. Azt hiszem, felkapnék valamit, ami a kezem ügyébe esik. Egy sálat. Nem tudom.

– Később majd tapasztalják, hogy meg lehet valakit fojtani a tulajdon kabáthajtókájával is. Mr. Manelli, hogyan bána el egy efféle izgága személlyel?

Manelli unottan nézett maga elé. – Felírnám a címét, aztán elküldeném valamelyik fiút.

– *Az éjjel melyiket küldte, Mr. Manelli?*

Manelli ásított. – Ócska lemez – mondta hűvösen.

Flush felemelte jegyzeteit. – Mindig gondoljunk rá – diktálta –, hogy a gyanúsítás hallatára megnyilvánuló spontán reakciónk vádemelés esetén bizonyíték érvényű. *Cyril, ezennel vádolom az éjszaka vagy hajnalban elkövetett gyilkossággal.*

Cyril összerezett. – *Engem?* – kérdezte, – Komolyan beszél?

Flush kutató pillantást vetett rá. – Csinálja még egyszer. – Végignézett a többi hallgatón. – Figyeljék meg, kérem, ez a fogás, noha általában hatásos, minden meggyőző erejét elveszti azáltal, hogy közben ülve maradt.

Cyril letette füzetét a padlóra. – Képném még egyszer a végszót.

– Ezennel vádolólok satöbbi satöbbi.

Cyril lassan felállt. Egy pillanatig mintha szóhoz sem bírna jutni. Aztán kedélyesen felnevetett. – Már azt hittem, komolyan beszél – mondta.

Flush biccentett. – Ügyes. A késleltetett reakciót jól számította ki, és pszichológiailag igen helyes a lassú felállás. A kacaj talán egy árnyalattal hosszabb a kelleténél. Hanem, édes fiam, az istenért, *vegye ki a kezét a zsebéből.* – Grossihoz fordult. – Megkísérelné-e ebben az országban, az említett körülmény esetén, a vesztegetés avagy bármely másfajta korrupció alkalmazását?

– Persze – vágta rá Grossi. – Ebben az országban pláne. Én dollárban fizetek.

– Nagy tévedés.

– Ide figyeljen – mondta Grossi. Zsebébe mélyesztette kezét. Halk zizegés hallatszott. – Ha a pofának kivillan a szeme fehérje, minden oké.

– Angliában nem. – Flush köhintett. – Írjuk fel, kérem. Ne nézzük le a közhelyszerű alibit. Arra mindenképpen ügyeljünk, hogy első pillantásra szánalmasan átlátszó legyen. A valóságban persze támadhatatlan. Részemről azt az alibit kedvelem, amely az időelemen áll vagy bukik. Tegyük fel, hogy a büntett elkövetése ténylegesen húsz percünkbe került. A kérdéses idő *felét* tehát egy megnevezett személy társaságában töltöttük. A fennmaradó időről nem tudunk számot adni. Következésképpen, ha az alibi nem terjed is ki a teljes időre, mégis nyilvánvaló, hogy a tett elkövetésére nem juthatott időnk. Amennyiben az ügy bíróság elé kerül, az ilyenfajta alibi kiváló alkalmat ad védőügyvédünknek a régimódi komédiázókészség csillogtatására, amely mind a mai napig kedvelt csemegéje az esküdtszékeknek. *Mrs. Carlisle, ön az éjjel vag ma reggel megölte azt az embert. Van alibije?*

Mrs. Carlisle fontolóra vette a kérdést, azután elvörösödött dühében. – Nincs! – sikította. – *Nincs!*

– Kitűnő – mondta Flush. Azon tűnődött, vajon ez a nő, kedve szerint, bármikor el tud-e vörösödni. – Feltéve természetesen, hogyha a további kihallgatás folyamán kiderül, hogy a kritikus időben nem volt egyedül.

– Misz-ter Flush – mondotta tagoltan Mrs. Carlisle. – Nekem nincsen alibim. Sem ön, sem más nem fog alibit rám tukmálni. Egész éjszaka egyedül voltam. Bőséges alkalmam volt vízbe fojtani azt az alakot. Bő-sé-ges.

Flush összevonta szemöldökét. – Szokatlan és rafinált – jegyezte meg. – Azonkívül, ha szabad megjegyeznem, amennyiben nem tudja bizonyítani az abszolút indokhiányt, vakmerő. Térjünk át az indokokra! *Mr. Thurlow, ön szerint mi oka lehetett Mr. Grossinak, hogy... ööö... likvidálja a sofőrjét?*

Grossi megdermedt. – *Mosolyogjon*, miközben ezt mondja – parancsolta.

Bill zavartan nézett Grossira. – Talán nem volt vele megelégedve – vélekedett.

Grossi keze ökölbe szorult. – Úgy szerettem azt a hordárt, mint az édesfiamat – mondta hevesen.

– Nagyon jó – mondta Flush. – Akkor talán idegnyugtatóul lesz szíves megindokolni, vajon Mrs. Carlisle miért lóbálta meg a végzetes székét?

Grossi vállat vont. – Honnan tudnám? Talán dilis.

Flush nem nézett fel jegyzeteiből, mégis látta, hogy Mrs. Carlisle megmerevedik. – Szíveskednék ismertetni Cyril indokát? – szegezte tollát az asszonyra.

Mrs. Carlisle bosszúsomja azonnal felülkerekedett haragján. – *Nos* – kezdte –, egyszerűen csak gyakorolt. Amolyan főpróba, mondhatnám. Mert hogy ő egy elbizakodott kisfiú, igaz, anyyalka? *Csak* tökéletesen szeret mindent csinálni. – Belemelegedett a témába. – Például a pingpong. Órákig gyakorol az alagsorban, csak aztán áll ki publikum előtt. Egyébként opportunist is. Jellemző rá, hogy az első keze ügyébe akadó székét ragadja meg.

– Édes Chloe – sóhajtott fel Cyril – Mindig az a regényírói fantázia!... – És gyöngyözően felkacagott.

Flush Billre szegezte tollat. – Az indokát, ha szabadba, Mr. Thurlow.

Bill kényelmetlenül feszengett. Egy darabig latolgatta a dolgot, aztán megrázta fejét. – A világon semmi sem jut az eszembe. Elvből ellenzem a gyilkosságot.

– Ne felejtse el, pajtikám, mi a gyakorlat célja! – nevetett Cyril.

– Vérbosszú nem számít – lépett közbe gyorsan Dina. – Gondolom, véletlen baleset lehetett. Megtörténik, és az ember igazán nem szívesen beszél róla.

Bill ránézett. Most látta csak tisztán maga előtt azt a jelenetet a sziklaszírtén. Dina nem taszította le exvőlegényét a mélybe. Esett előzőleg, és a szerencsétlen megcsúszott a vizes, agyagos talajon. Véletlen baleset volt Persze ha Dina ezt őszintén elmondja Flushnak, nem kaphatta volna meg a dúsan fizetett állást Nyirok-Majorban. Dina nem gyilkos. Bill belenézett a leány sárga szemébe, és a keze után nyúlt – Hát *persze* – mondta, és közben tudta, hogy igazán nem kellene mosolyognia, és megpróbált uralkodni arcvonásain. – Ez lett volna az indokom, ha egyáltalán lett volna – szólt, s ragyogott. – Véletlen baleset. Láttam, hogy a pacák megcsúszik, vagy ilyesmi, és megfogtam a székét, hogy... nem is tudom, miért... és ő is megfogta, meg akart kapaszkodni

benne, azt hiszem, én meg eleresztettem, és a szék megfordult a levegőben és fejbévágta a pókot. Ez igazán nem gyilkosság, egyszerűen átkozott pech. – Megszorította Dina kezét, és forró hangon hozzátette: – Megeshet mindenkivel.

– Ne feledje kérem, hogy az illető azonkívül vízbe fulladt – közölte Flush. Egyáltalán nem nyűgözte le Bill előadása. Mi több, konstataálta rosszkedvűen, Dina megint szerelemre óhajt gyulladni. Felismerte az első tünetet. Dina lángolásai mindig úgy kezdődtek, hogy vonzalma legújabb tárgyával finoman sejtette: álmában sem jutna eszébe valakit akár csak a járdáról is letaszítani. A szerelem általában megülte Dina kedélyét, tettei ilyenkor kiszámíthatatlanok voltak, gyorsírása csapnivaló. – Nos, Mr. Thurlow, beismeri, hogy maga volt a tettes? – kérdezte Flush.

– Nem, dehogys – mondta Bill. – Nem is ismertem azt az embert.

– Rendes vagány volt – bólogatott bánatosan Grossi.

– Egyet mindenesetre a javára írhatunk a boldogult szemétládának – mondta Manelli. – Most az egyszer nem ő volt a tettes.

Flush észrevette Grossi arckifejezését, és gyorsan az asztalra koppintott. – Térjünk át talán a bírókra? – kérdezte udvariasan. – Minthogy legtöbbször a főbenjáró vétségért tartóztatnak le, ez alkalommal csupán a legfelsőbb bíróságra szorítkozunk. Nos, hogy szólítaná a bírót, Mr. Manelli?

– Régebben “bíró”-nak szoktam – mondta Manelli. – Mostanában a keresztnevükön.

– Mr. Grossi?

– Az én ügyeim nem kerülnek bíróság elé – mondta Grossi. – A tanúkat elfújja a szél.

– Mr. Thurlow?

– “Méltóságod”-nak szólítanám.

– Igen, hát ez a protokoll. No de: *ismerjük mi a protokollt?* Az esküdtek valószínűleg nem ismerik. Ezért véleményem szerint a leghelyesebb az “Öméltóságod”, mely feltételezi, hogy én sem vagyok járatos a törvény útvesztőjében. Természetesen kijavítanak majd. Legközelebbi alkalommal hangsúlyozzuk tudatlanságunkat egy zavart és tétova “méltóságos úr, kérem”-mel. Soha, semmilyen körülmények között ne tituláljuk bírónkat “milord”-nak. Ezt a megszólítást csupán az ügyvédek meg az öreg rókák használják. Azonkívül, ne próbáljunk hangzatos címeket kitalálni. Goonatilika úgy óhajtotta érzékeltetni tökéletes járatlanságát az európai szokások terén, hogy a “Méltóságom” megszólításra ragadtatta magát. Ezzel magára haragította az egész bírói testületet, és amikor később megpróbálkozott egy “tilord”-dal, kapott érte egy elmarasztaló bírói összefoglalást.

Az ajtón halkan kopogtak. Paget három lépésnyire bejött a szobába. – Elnézést, uram – suttogta. – Az ezredes úr Poxwell Regisbe készül, és kérdezteti, útközben ne gondoskodják-e a holttest eltakarításáról.

Flush fel sem nézett. – Nem – mondta kurtán. – Ha már ilyen szerencsétlen epizód zavarta meg munkánkat, feltett szándékom, hogy megragadom a kínálókozó lehetőséget, és a hallgatónak alkalmat nyújtok az Eltakarítás gyakorlati megoldására. *Üljön le, Mrs. Carlisle.* Holnap reggelig valamennyien gondolkozzanak a megoldáson. A legalkalmasabb javaslatot holnap délután megvalósítjuk. Elmehet, Paget. – Tollával megkocogtatta az íróasztalt. – Most pedig, kérem, jegyezzék fel és húzzák alá: *Bírósági Ellenvélemény, Bírók Befolyásolása.* Mrs. Carlisle, lenne oly szíves *leülni*?!

12

Cyril halkan kopogott Mrs. Carlisle hálószoaajtáján. Válaszra sem várt, benyitott. Arany haja felborzolódott, s pontosan olyan volt a színe, mint gondosan megválasztott selyemköntöséé.

Mrs. Carlisle toalett-asztalánál ült, sűrű selyempongyolában és rózsaszín hajhálóban. A tükörben figyelte Cyrilt. – Igen? – szólt fagyosan. – Mit óhajtasz? Amennyiben alibit keresel, rossz helyen kopogatsz.

Cyril elvett egy ollót az asztról, leült az ágyra, és manikűrözni kezdett. – Békekövetség – mondta óvatosan. – Semmi alibi, semmi harci bárd, csak egy kis békesség.

– Hova lett a kis ringyó barátnőd?

– Ki tudja? Kit érdekel?

– Ki hazudik? Na, mi kell? Pénz?

Cyril ez egyszer nem sértődött meg. – Mocskos a fantáziád – mondta egykedvűen. – Ezen a holnapi Eltakarítás-cirkuszon spekulálok. Talán csinálhatnánk együtt. Kell egy kis gyakorlat, hogy jól összeszokjunk.

Mrs. Carlisle a feje köré tekert egy csomó rózsaszín tüllt. – Semmi közöm hozzá, nem érdekel az egész. Én nem lőttem le azt a személyt, és nem óhajtom eltemetni.

– Chloe, erőltess meg egy kicsit a memóriádat, Az illető vízbe fulladt és fejbe vágták. – Cyril tetszelegve bámulta frissen manikűrözött körmeit. – Hogy érted azt, hogy *eltemetni*? Mégis, hol gondolod eltemetni?

– Nem érdekel – mondta Mrs. Carlisle. – Ha egy darab kő volna, akkor sem érdekelne kevésbé. Mért, az az öreg sírdomb, az talán nem jó? Ha egyszer a druidáknak megfelelt...

- Azt gondoltam, le kéne hajítani a sziklafokról.
- Mert lusta vagy, De különben sem lehet, Grossi hajtja le.
- Ki mondta?
- Grossi.
- És Manelli mit csinál?
- Ő is hajítana, de Flush nem engedi kettőnek ugyanazt.
- Hát Bill?

Mrs. Carlisle éjszakai krémet maszatolt arcára, nyakára. – Valamit motyogott a kútról. Jellemző, nem? Abszolút semmi fantáziája.

Cyril felkelt, az ablakhoz sétált. A kerek képű hold előtt felhőfoszlány úszott. – Nem nagyon ízlik nekem a temetés-idea – mondta elgondolkodva. – A föld kemény, mint a szikla, és különben is az egész terep csupa csont.

– Hát bánom is én, savak – mondta türelmetlenül Mrs. Carlisle. – Tűz. Oltatlan mész. Ócska ládák a padláson. Vízbe fojtani...

Cyril toporzékkolt. – Az idegeimre mész! Huszonhatszor mondtam már, hogy víz-be *foj-tot-ták!*

– Na, éppen azért – mondta Mrs. Carlisle.

– Hát persze – mondta Cyril. – Édes Chloe, mit csinálnék én nélküled?! – a pusztá gondolat oly lélekemelő volt, hogy egy pillanatig szólni sem bírt. Ahogy visszatért a földre, észrevette, hogy Chloe gyanúsan nyájas mosollyal nézi. – Angyal – kiáltott Cyril, Chloéhoz rohant, és karjába szorította.

– Vigyázz, te örült! – sikított a nő, – Kificamítod a hüvelykujjamat!

A szomszédban Manelli, Grossi, Al és Barker pókerozott. Mindegyiküknek pohár állt a könyöke mellett, és a szobában vágni lehetett a szivarfüstöt.

Grossi egy lapot csúsztatott az asztalra. – Egyet viszek – mondta. – Ide hallgass, Joe, ez a holnapi balhé. Tudod, hogy nem szeretek szinglibe dolgozni. Ideadnád az egyik fiút? – “Igazán méltányos kérdés – mondta Grossi oldalpillantása. – Elvégre kinyírtad a testőrömet.”

Manelli felállt és a whisky felé tartott.

– Lerakok – mondta Al.

Barker felemelte két reszketeg ujját, és besöpört két lapot.

– Ötös – közölte Grossi. – Hús-rúpiával jöttök.

– Hazudol. Ide harminc– morgott Al.

– Joe – mondta Grossi, – Egyezzünk ki. Viszed a bankot, viszek egy fiút.

– Oké. Viszed Blackie-t.

– Nix. Alt viszem.

– Blackie-t.

Barker bőfögött. Az üres ötödik székre mutatott. Aztán két ujját végigsétáltatta az asztalon, nyugat felé intett, két kézzel nyolcast írt a levegőbe,

bal kézzel hullámvonalat rajzolt, majd a szőnyegre bökött, és állkapcsával rágó mozdulatokat imitált.

– Azt mondja – tolmácsolta Al –, hogy Blackie bement Poxwell Regisbe a Barker nőjével. Kiviszi a sírdombokra, és Blackie holnap másra se lesz jó, csak szőnyeget rágni.

– Oké, oké – mondta Manelli. – Vidd Alt. De a szikla az enyém.

Grossi sóhajtott. – A sziklát már lefoglaltam, Joe. Te majd a kocsiból dobod ki. Krunte Abbasnál van egy jó kis hajtúkanyar.

– Nyavalya, töri még egyszer a nyakát azon a római szemétrakáson – jelentette ki Al. – Részemről szikla.

– Telihold – állapította meg Dina. – Nem isteni?

Bill a mohos macskaköveken térdelt, feszítővassal próbálta megmozdítani az öreg kút fedelét. – Csodás – morogta. A súlyos, kerek kőlap két centit mozdult. Bill leült a sarkára. Forgott vele a világ.

Dina a mohos öreg téglafalnak vetette hátát. Hívogatólag veregette maga mellett a füvet. – Hagyd már azt a buta öreg kutat – mondta kicsit ingerülten.

Bill zakója beakadt a kőlap és a káva közé. Egy percig némán viaskodott vele, aztán feladta. Kikecmergett zakójából, és letelepedett a lány mellé. Magában óvatos hadműveletet tervezett: karját előbb lassan lecsúsztatja a tégláról, és centiről centire Dina válla köré keríti, miközben észrevétlenül közelebb s közelebb húzódik, igen vigyázva, hogy meg ne riassa szegénykét. Mielőtt azonban megmozdulhatott volna, Dina egyszer csak ott ült az ölében, és úgy a nyakába csimspaszkodott, hogy Bill lélegzethez sem jutott.

– Na, végre – mondta elégedetten a lány.

A roskatag vén házban sorra aludtak ki a fények. Lassan kúszott fel az égre a hold, óriás árnyakat vetett a tornyok, bástyafokok közén. Az ősi tölgyek lombjában bőregér csapongott. A domb gyér fenyői közt elbóbiskoltak a varjak, de a zombékos réten annál éberebbek voltak a békák.

Amint a dagály elérte a vörös szirtek tövét, a Holtember Kondérja néven ismeretes sziklamélyedésben felbugyborékkolt a víz. Hosszú órák elteltével, a pirkadatot megelőző néma félórában, kihunyt a lámpa a bóján, amely a legtávolabbi víz alatti sziklát jelezte.

Fél nyolckor már jó ideje világos volt. A kőfejtőre néző szobácskájában Paget végigtapogatta magát, hogy él-e még. Aztán kievickélt az ágyból, felöltözött, és keservesen levánszorgott a földszintre, hogy megtapasztalja, Barker megfelelő állapotban van-e a kora reggeli tea elkészítéséhez.

Ahogy elment Grossi szobája előtt, nyögést hallott odabentről. Újabb gyilkosság? Vagy csak enyhe macskajaj? Oly mindegy. Paget továbbcsoszogott.

Amikor Mrs. Carlisle szobájához közeledett, az ajtó halkán kinyílt. Cyril lopakodott ki a folyosóra, mezítláb, papucsát kezében vitte. Paget megállt, mozdulatlanul. Fél percre telt, míg Cyril hangtalanul becsukta az ajtót. Aztán nyújtózkodott, megdörzsölte szemét, és akkorát ásított, hogy egész testében beleremegett. Lábujjhegyen megindult a folyosón a szobája felé, azután megállt. Hátranézett, és pillantása találkozott Paget halszemének merev tekintetével.

– Jó reggelt – mondta Cyril némi hallgatás után.

– Jó reggelt, uram – viszonzta udvariasan Paget.

– Hát igen – mondta Cyril. Bólintott, és bement a szobájába.

Paget továbbhaladt a folyosón, és megindult lefelé. Alig ért le a hallba, odafentről rekedt suttogás érte utol.

– Hé, öreg szivar! – sziszegett Csikorgó. – Kész a kaja? Tojást akarok. Sokat!

Paget nem vett róla tudomást. Átment a hallon, befordult a sötét folyosóra, belépett a konyhába.

Barker a fonott karosszékből horkolt, tetőtől talpig felöltözve. Üres gyömbérsörös üveget szorongatott. A szájába egy citromot tett valaki.

Paget az ajkába harapott, és feltette a teavizet. Kikészítette a csészéket, azután végiggondolta a reggeli étrendet. Barker persze használhatatlan. Tehát ő maga, akinek valaha óriási személyzet leste a parancsát, aki királyi fenséggel léptetett el a glédában álló meleg előételek sorfala előtt – ő, Miszter Paget főzön reggelit kilenc gyilkosnak és négy gyilkostanhallgatónak...

Kifújta orrát. Szóval Csikorgónak tojás kéne, mi?

Paget zord félmosollyal belépett az éléskamrába, és gondosan kiválasztott tizenhárom sós heringet.

Másfél óra múlva is megülte a konyhát a halszag. Paget mosogatott. Barker most is ott hevert a fonott székben. Szájából kiesett a citrom, és már nem hortyogott. Odafent a főnövér dübörgött fel-alá, beágyazott, és közben az *Arok szélén, part alatt* kezdetű románcot dalolta.

Grossi lépett a helyiségbe, és hanyagul a falra könyökölt. – Hé, Paget – szólt. – Segít nekem? Ez az eltakarítás-cécó ma délelőtt. Alt kölcsönkaptam, de még nem tért magához. Az én fejem is elég kótyagos. – Nyájasan mosolygott, és zsebre dugott kezével zizegő hangot idézett elő.

Paget megtörölgetett egy tányérral, aztán Grossira nézett. – Úgy értesültem, uram, hogy ön a szirtet óhajtja igénybe venni.

– Mhm – mondta Grossi. – Csakhogy út és elég komisz a terep. Van valami ötlete?

Paget nem felelt. Harminckilenc burgonyát számolt bele egyenként egy fazékba, aztán mélyet sóhajtott, és távozott.

Grossi odalézengett Barkerhoz, és visszadugta szájába a citromot. Tíz perc múlva még mindig azon tűnődött, dobja-e a szirtet, és használja helyette a hajtúkanyart, amikor Paget újból megjelent.

– Erre szíveskedjék, uram – mondta.

Grossi kiment utána a hátsó ajtón. Nagy fekete ló állt az udvarban, lógatta a fejét. Vén jószág volt, Felnézett, lemondóan Grossira bámult. Hátán tömött, de furán alakatlan zsák lógott

– Ebbe ki van? – kérdezte élesen Grossi.

– Mindig a megfelelő súlyú homokot használjuk, uram – magyarázta Paget. Aztán türelmesen hozzátette: – A Kiszemeltet nem hajíthatjuk le ugyanis a szirtről, uram. Rá a többieknek is szükségük van. – Megfogta a kantárt, és lassan vezette a lovat a veteményes felé. – Szíveskedjék követni, uram.

Flush a felső gyeptábla közepén találkozott a kised processzióval. – Gondolom, a szikla – biccentett – A Kondér?

– Úgy gondoltam, a szirtető, uram – mondotta Paget.

– Hánykor tetőzik a dagály?

– Tizenegy óra kettő perckor, uram.

Flush elfordult, azután pillanatnyi ihlet hatására megint vissza. – Hány zsák homok került már a vízbe azon a ponton, Paget?

– Meglehetősen jelentékeny mennyiség, uram. Apálykor valóságos kis homokpartot alkot, uram. Samuel White gyermekei...

Flush összevonta szemöldökét, és nagy léptekkel a ház felé tartott.

Ahogy a ló patkója végigcsattogott az istállóudvaron, a garázsból az ezredes bukkant elő. – Lemászálva? – tudakolta kurtán.

– Uram – hajtott fejet Paget.

– Derék.

Paget meg sem állt. Ő is, a ló is egyenletes tempóban ügetett, mindketten a lábuk elé néztek. Egyikük sem vett tudomást Csikorgóról, aki kibukkant a kerti házból és megkérdezte: – Maga vitte el a kalapácsomat? – Paget sosem szólt még Csikorgóhoz, és nem is fog, soha.

A ló betaszította a veteményes ajtaját, balra fordult, aztán megindult a későn érő földieper között. Átvágott a trágyadombon, letiport egy tojástököt, majd betaszított egy másik ajtót. Távobabb a fényes égre rajzolódott az odon sírdombok vonulata. Az utolsó egy mér földnyire is lehetett a szirt alatt.

Paget és Grossi szótlánul folytatta útját. Időnként belekeveredtek a kúszó aljnövényzetbe, a hosszú szálú perzselt fűbe. Szirti fogoly rebbent fel előttük. Grossi összerezsent. Undorodott minden szárnyastól.

– Oda nézzen – bökött fejével a távoli szirt felé. – Messze még az. Mért nem állunk itt el?

– Természetvédelem – közölte hűvösen Paget. Kis idő elteltével a vén fekete ló felhorkant és megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. Hátáról lecsúszott a zsák, végighemperedett egy kis lankán, és megpihent egy hornyolt lábú római oszlop tövében.

Félmérföldnyire, a szirttetőn, Bill magához vonta Dinát. Két perc múlva megszólalt: – Dina, neked nem itt a helyed.

A lány félreértette. – Meg kell mutatnom Grossinak a szirt-akciót – suttopta.

– De hiszen fogalmad sincs a szirt-akcióról – emlékeztette Bill. – Igaz?

Dina felsóhajtott és Billhez simult. – Nekem senki sem hisz – mondta mély szomorúsággal.

– Én hiszek neked.

– Olyan drága vagy, Bill.

Bill nagyot nyelt. – Dina – kezdte.

– Igen?

Bill mélyet lélegzett. – Dina! – mondta. – Szeretlek!

Négy perc elteltével a lány így suttozott: – Képzeld, mi lett volna, ha nem találkozunk. Pedig csak azon múlt... hiszen tudod... az a...

Bill félbeszakította. – Ezentúl minden más lesz – mondta, és ragyogott.

Dina mocorgott a karjában. – Grossi késik – suttopta.

– Akarod, hogy elmenjek?

– Nem. Illetve, igen.

– De én itt szeretnék maradni.

– Bill, igazán. Nem akarom, hogy lásd... amikor... tudod...

Bill kelletlenül felállt. Lenézett a szikla tövébe; alatt, harminc méter mélységben, zajosan ostromolta a sziklát a tenger. Szula zuhant a hullámok közé, aztán felbukkant; apró halat tartott a csőrében. A tenger egy pillanatra visszahúzódott, fehérén sistergett a fekete sziklafok körül a tajték, míg az új hullám erőt gyűjtött a támadásra. Bill önkéntelenül hátralépett.

– Most mire gondoltál? – kérdezte Dina. Hangjában kimondatlan szemrehányás csendült.

– Olyan szörnyűek az emberek – mondta Bill. – Hogy rólad feltételezik... hiszen csak rád kell nézni!

– Bizony – sóhajtott a lány. – Rémesek.

– Isten áldjon, Dina. Vigyázz nagyon. Nehogy elszédülj, vagy valami.

– Te meg jól nézz körül, mikor átmész a sírdombok között.

Bill határozott léptekkel tartott a ház felé. Mosolygott, míg átgázolt a zombékon, észre sem vette, hogy kiszáradt málnabokrok közé keveredik. Felemelt egy botot, csapkodta a boglárkákat. Életútja sugárözönben tárult fel előtte, dicsteljes fényben. Ha majd összeházasodnak, és kettesben éldegélnek Dinával egy aranyos kis házban a...

Megtorpant. Elejtette a botot. De hiszen ő leendő gyilkos, neki egyáltalán nincs is joga házasodni! Dina úgyszemint lesz hajlandó hozzámenni. Na és a gyerekek? Fél tucat kis gyilkospalántát fog nemzeni? És Dina nyugodtan ül odahaza, míg fiacskája iskolába megy, s ő tudván tudja, hogy a zsenge gyermek az első szekundára lemészárolja oktatóit? Felrémlt előtte a fél tucat, gödröcskés arcocska, amint édes mosollyal szemlélik megcsonkított ellenfeleiket, szörnyethalt tanítóikat, vértócsában heverő osztályfőnököket...

Lassan továbbindult, alig vonszolta magát gondolatai súlya alatt. Egy kis völgyben Grossiba ütközött, Paget és egy nagy fekete ló társaságában. A ló elmélázva legelte az aszott füvet Grossi rásandított cigarettafüstjén át. – Ért a lóhoz? – tudakolta. – Ez a dög itt jól érzi magát, és nem mozdul.

– Harapjon a fülébe – ajánlotta Bill. Aztán szórakozottan hozzátette, mert saját problémája annyira lekötötte, hogy még a kellő tapintatról is megfeledkezett: – Kérje meg Pagetet, mosolyogjon rá.

Paget egy pillanatig döbbenetben nézett. Aztán eltorzultak a vonásai. Oldalához kapott, kétrét görnyedt, reszketeg lábával kettőt-hármatot dobbantott. Bensejéből furcsa, magas, metsző visongás tört elő. Bill rémülten futásnak eredt.

– Nyugi – szólt utána reszketeg hangon Grossi. – Csak nevet.

Bill azonban megrendülten tovaszáguldott. Tíz perc múlva betaszította a veteményeskert ajtaját Amint elhaladt a kerti ház előtt, Csikorgó lépett ki, s kiöntött egy vödörből valami folyadékot, ami nyomban elpárolgott, mielőtt még földet ért volna.

– Haláli kis trükköt gyártottam – mondta, és mülábát vakargatta. – Megkuksizzuk?

– Nem – vágta rá Bill. – Köszönöm, nem.

– Gyöjjön csak. Ilyet még nem pipált.

– Köszönöm, inkább nem.

Bill hátrált. Csikorgó visszatért a kerti házba. Bill hallotta, amint odabent számon kéri Hobsontól a fele zacskó cukrozott mandulát. Hobson harsányan röhögött. Bill gyorsan megkerülte a sövényt Nem, köszöni, nem kíváncsi Csikorgó viceire.

A szomorúfűz árnyékában Mrs. Carlisle-be botlott. A hölgy térdén egyensúlyozta írógépét, körülötte fehérlett a fű az elszórt papíroktól.

– Eltakarította már? – kérdezte.

– Még nem. És kegyed?

– Én sem. Mi Manelli után jövünk. Isteni ötletem támadt. Újrafullasztjuk.

– Na és az, hogy fejbe vágják...?

– Hát az igazi gyilkost eddig még nem leplezték le, úgyhogy mi pontosan ugyanúgy megismételjük az egészet.

– Honnan tudja, hogy pontosan ugyanúgy? – kérdezte gyanakodva Bill.

– Ide hallgasson – mondta a nő. – Ha most nekem maga kezd okos lenni, én sikítok. – Elfordult, vadul tekerte az írógépszalagot. Bill elmélázva ment tovább. Még hallotta, amint az írónő új papírt fűz a gépbe, és vadul rákezd a kopogtatást.

Átvágott az udvaron az öreg kút irányába, és megpillantotta Manellit a garázsban. A koros gengszter óriás fekete Studebakerjében ült, járatta a motort, és közben szivarozott. – Hé – szólt Bill után, és kihajolt a kocsi ablakán. – Nem látta Tonyt? Késik. Már el kellett volna kezdenem. – Lassan kifarolt a Studebakerrel az udvarra.

– Mit akar csinálni?

– Semmi különös. Bevágni a kocsiba, útközben kihajítani, átmenni rajta, megpucolni, kész. Régi, de mindig beválik.

– *Nekem* új – mondta hűvösen Bill.

– Á, mit vacakol – mondta Manelli. – Tessék, gyűjtson rá.

– Köszönöm, nem kérek. Segítene a kútnál?

Manelli kiszállt a kocsiból. Átmentek az udvaron, át a rózsalugas alatt. Bill zakója még most is ott lógott, ujjánál beakadva, a kút káváján.

Manelli megdörzsölte az anyagot. – Harris tweed – állapította meg. – Békebeli. Magáé?

– Igen.

Manelli megmarkolta a nagy, kerek kőlapot, megvetette lábát, és nekirugaszkodott. A kőlap a kút túloldalán lecsúszott a föbe.

Bill ámult. – Atyaúristen, magának aztán van ereje!

Manelli zsebkendőjébe törölte kezét. – Nem is tudom – vont vállat. – Néha. – Felszedett egy kavicsot, a kút nyílása fölé tartotta, aztán beleejtette.

Mind a ketten mozdulatlanul várták a csobbanást. Tíz másodperc elteltével Manelli újabb kavicsot dobott az első után. Hallgatózott. – Ez kút – mondta elismerőleg.

– Jó mély... – rebegte bizonytalanul Bill.

– Feneketlen.

– Na, várjunk. Hallott valamit?

– Én nem. Maga?

– Semmit.

Visszamentek a rózsalugas alatt. Manelli tépett egy rózsát, leszedegette a tüskéket, a virágot gomblyukába tűzte.

– Mr. Manelli – szólalt meg Bill. – Volt maga nő?

– Persze.

– És...

– Nem klappolt. Az asszony nem állhatta a fiúkat.

– És azt nem bánta, hogy... szóval, nem kifogásolta a maga mesterségét?

Manelli felhúzta vállát, s olyan mozdulatot tett, mintha nagy medicinlabdát tartana. – Hosszú a munkaidő – mondta. – Aztán, mondjuk, hirtelen el kell tűnni. Mondjuk, a góré hívat. Mondjuk, a pofa, akit ki akarok nyírni, nincs sehol. Mondjuk, az ember késik két napot. Mondjuk, nem is kerül elő, csak a hullaházban. Akkor mi van? Azt mondja, elnézést, mucus, feltartottak? Hát ezt nem bírják lenyelni. Hosszú a munkaidő.

– És ha mondjuk az ember nem csinálja rendszeresen?

– Mármint csak egyszer?

– Igen. Akkor mi van?

– Nem. – Manelli lassan megrázta fejét. – Itt vagyok például én. Kinyírok egy szál pasast, az asszony válik. Nem. Azt nemigen veszik be. Legalábbis én azt tapasztaltam.

– Még ha... hogy is mondjam... jó ügy érdekében történt...?

– Nix – mondta határozottan Manelli. – Erre háklicsak.

– Köszönöm – mondta Bill. Sarkon fordult és a ház felé sietett.

Manelli ott állt a rózsalugasban, és utánabámult. Aztán vállat vont, és sziklakertből kiválasztott egy jó kis kézhez álló követ, és visszament a kúthoz.

A testület négy belfagya a könyvtárszobában ült. Flush dolgozatokat javított. Mrs. Barratt a másnapki étrendet állította össze. Az ezredes vadászpuskáját olajozta. Csikorgó a szófán hevert, banánt evett és regényt olvasott. A könyv borítóján egy férfi oly hevesen mártotta öklét egy másik férfi képébe, hogy az ember attól tartott, ki sem bírja húzni többé.

– Megint leveshús – motyogott Mrs. Barratt. – És talán szágómártás. Biztos, hogy mindenki utálja a szágót?

– A reggeli hering nem volt friss – közölte szemrehányón az ezredes.

– Igazán sajnálom – mondta Mrs. Barratt. – Beszélek majd a halasasszonnyal.

– Cyril dolgozata egészen kitűnő – mondta Flush. – Kiemelkedő. A kemping-balesete egyenesen zseniális.

– Praktikus? – kérdezte az ezredes.

– Igen. És ördögien egyszerű. A többiek mind felültek a pányva-trükknek. Csalódnom kellett Mr. Manelliben; a spirituszfőző-gyakorlatot ajánlja. Ő is, Mr. Grossi is hajlanak az egyszerű megoldásokra.

– Mrs. Carlisle?

– Reménytelen.

– Cyril lesz az osztályelső?

– Minden bizonnyal. – Flush szivarért nyúlt. – Ha megvolna a szükséges előképzettsége, kísértést éreznék, hogy státuszt ajánljak neki a testületben.

– Szeptember negyedikén megszerzi, ha minden jól megy – vetette közbe az ezredes.

Harsány kopogás hallatszott. Bill rontott a szobába, aztán hirtelen megállt.

– Mr. Flush – szólt eltökélt modorban. – Beszélhetnék önnel négy szemközt?

Flush felvonta szemöldökét. – Új módszer? – érdeklődött. – Nagyon visszataszító?

– Nem, dehogyis. Egészen másról van szó.

– Úgy kollégáim is hallhatják. Talán az Eltakarításba csúszott hiba?

– Nem. – Bill tétovázott. Zsebre dugta kezét, aztán kivette megint. – Meggondoltam magam – jelentette ki. – Úgy határoztam, hogy mégsem ölöm meg.

– Csakugyan? Kit?

– A Kiszemeltet.

Flushnak arcizma sem rezdült, de láthatóan megmerevedett ültében. – Ejnye, Mr. Thurlow – mondta fagyosan. – Úgy látom, feliizgatta magát.

– Dehogyis – mondta Bill. Aztán dacosan hozzátette : – Nem csinálom, és kész. Nem kényszeríthetnek rá.

– Nem kedvelem a dezertőroket, Mr. Thurlow.

– Tudom. – Bill zsebre dugta kezét. – Számoltam azzal, hogy valószínűleg nem kerülök ki innen... úgy értem, tudom, hogy mindannyian megutáltak. – Keze ökölbe szorult. Egy tébolyult pillanatig látta magát, amint a vállába golyó fűrődik, és Dina csíkokra szaggatja kombinéját, hogy bekötözze a sebet. Aztán erőt vett magán. Dina nem is visel kombinét. – Igazán sajnálom – mondta zavartan. – Tudom, hogy disznóság, de egyszerűen képtelen vagyok rá. Valami közbejött. És az egész szituáció megváltozott.

– Valóban? Véleményem szerint ön félrebeszél, Mr. Thurlow.

– Dehogyis – mondta konokul Bill. – Végtelenül sajnálom.

Flush hátat fordított, és kibámult az ablakon. – Úgy döntött tehát, hogy élni hagyja azt az elvetemült szörnyeteget?

– Hát... – mondta védekezőn Bill –, az is lehet, hogy elgázolják.

– De az is lehet, hogy nem.

– Különben is, már elég öreg. Én meg még csak huszonhat vagyok.

– Gyáva kukac – motyogta az ezredes.
– Puszta önzés – vélekedett Mrs. Barratt.
– Elmehet, Mr. Thurlow. – Flush kivágta szivarját a teraszra. – Ajánlom is, amíg türtöztetem magam.

Bill némán bólintott, és gyorsan kiment. Az ajtó becsukódott mögötte. Csikorgó szamárfület csinált a lapon, és becsukta a könyvet. – Kapjam el? – kérdezte.

– Nem. Ül le, kérlek.

– Clifford – mondta Mrs. Barratt. – Nem hajlandó végre elmondani, hogy tulajdonképpen mit követett el Thurlow Kiszemeltje?

– De igen – felelt Flush. Homlokát a hús ablaküvegnek támasztotta, és elmondta.

Mrs. Barratt elfojtott egy sikolyt. – *Nem!* – kiáltott aztán.

– Egek! – mondta az ezredes. – Jóságos egek!

– Ehüm! – mondta szent borzalommal Csikorgó.

– Persze el kell tűnnie – mondta ernyedten Mrs. Barratt.

– Magától értetődik – biccentett Flush.

– Na majd én megmutatom neki... – kezdte reménykedve Csikorgó.

Mrs. Barratt felállt. – Öregasszony vagyok – mondta –, sok-sok éve csendes visszavonultságban élek...

– Kutyakorbács, az kell a nyomorultnak – mondta az ezredes. – Magam megyek.

– Nana! – szólt fenyegetően Csikorgó. – Ki jelentkezett először, he?

– Én megyek – közölte Mrs. Barratt. – Egy öregasszonyt senki sem vesz észre.

Az ezredes motyogott valamit maga elé hindosztáni nyelven, és hüvelykujjával mellét böködte.

– Már itt se vagyok – jelentette Csikorgó. – Azt lássam, hogy valaki az utamba áll!

– Menjünk mindannyian – ajánlotta Mrs. Barratt. – Aki későn jön, csontot kap.

– Hát jó – mondta Flush. Odanyargalt a hamutartóhoz, elnyomta szivarját. – Tizenkettő nulla-kettőkor megy a legközelebbi vonat. *Én* rajta leszek.

– Mi buszon megyünk Hobsonnal – mondta Csikorgó.

Az ezredes Mrs. Barratra nézett. – Kocsi készen – közölte. – Elvihetem, asszonyom?

– Köszönöm – bólintott Mrs. Barratt. – Hozom a köpenyemet. – Megérintette Flush karját. – Egészen izgatott lettem – vallotta be. – Úgy emlékeztet a régi szép időkre!

– Szívből remélem – mondta komoran Flush –, hogy egyikünknek sem ártott meg a hosszú tétlenség... – Az ajtóban sarkon fordult. – Csak a legegyszerűbb rutinmunka – figyelmeztetett mindenkit. – Baleset lesz, kérem.

Öt perc múlva átment az udvaron.

Manelli Studebakerje hágsóján ült, üdvözlésül felemelte ujját, és érdeklődött, Flush nem látta-e Grossit.

Flush nem felelt. A testületi kisautó ülésére hajtott egy aktatáskát, beszállt, kifarolt az udvarra, és elszárguldott a Hóhérdomb felé.

Manelli újabb szivarra gyújtott, sóhajtott, hátradőlt és lehunyta szemét. Az ezredes Bugattijának örült bögése riasztotta fel. Mrs. Barratt, törekény eleganciával, piciny, virágos kalappal, fekete selyemköpenyben feltűnő fűrgeséggel mászott be az első ülésre. Az ezredes, sárga mellényben, a kormánykerék fölé görnyedt. Mrs. Barratt még el sem rendezte szoknyáját, a Bugatti kilőtt az udvarról, és elsüvített a kocsifelhajtón.

Manelli összevonta szemöldökét. Nem tetszett neki a dolog. Felállt, nyújtózott, aztán eltökélt léptekkel megindult a ház felé. A teraszon Csikorgóba és Hobsonba botlott. Csikorgó éppen kölcsönkért Cyriltől egy selyemsálat, Hobson ormótlan sapkát húzott a fejére. Csikorgó félretolta Manellit.

– Pályaaa! – ordított. – Dolgunk van.

Bicegése ellenére iszonyú gyorsan járt. Hobson futott mellette, közben fel-felhajigálta, elkapdosta sapkáját. Cyril felhúzta szemöldökét. – Nyírd-Ki-Akció? – kérdezte, és bement házba.

Manelli fejét csóválta és visszafordult a garázs felé. Ahogy átballagott a rózsalugas alatt, meglátta, hogy Grossi megérkezett az Eltakarításból. Az ifjabb gengszter egy felfordított esővizes hordón üldögélt, tenyerébe támasztotta állát, lábát a homokzsákon nyugtatta. – Szentséges Szűzanyám! – sóhajtott egy szívrepesztőt.

– Késtél, Tony – közölte Manelli. – Nem szeretem az ilyet.

Grossi felemelte véreres szemét. – Joe – mondta halkán. – Én azt a lovat kinyírom.

Manelli részvétlenül nézte. – És még kit?

Grossi homlokát törölgette. – Az a Paget, az a numero kettő. Hátrébb csúsztal a sorban, Joe.

Manelli megragadta a zsákot, és megpróbálta felemelni. – Az oltáron bicikliző hétszentségit, de nehéz! – lihegte.

– Ühüm – bólított keservesen Grossi. – Nekem ne mondd. Most hozom a sírdomboktól.

Manelli megdöbrent. – Hiszen ez baromi, Tony.

– A hátamon.

– A krisztusát – mondta Manelli. – És az a Paget nem segített?

– Dehogynem. Hozta a cigarettatárcámat, – Grossi két tenyerébe fogta fejét, úgy ingatta.

Manelli megfogta jól a zsákot, az udvar felé húzta, és belódította Studebakerje hátsó ülésére. Aztán beült a volán mögé és beindította a motort. – A hajtűkanyarnál fogom eltakarítani – mondta. – Közben alighanem beugrok a Víg Zarándokba egy krigli mézborra, vagy háromra.

Grossi fontolóra vette a burkolt formában elhangzott meghívást. Nemigen akarózott szívességet elfogadnia Manellitól, az igaz, de a jéghideg ital gondolata vonzotta, és különben is meglehetősen ingatag volt a lelki egyensúlya. Odavánszorgott a Studebakerhez, és bezuhant egykori társa mellé, az első ülésre.

Manelli óvatosan vezette a kocsit az, elburjázott bokrok között a kocsifelhajtóra, vigyázva kimanőverezett a kapun, és kifordult az ösvényre. Meglepetésszerűen bukkantak elő a sziklák a domb gyér fenyői mögül. A nap rézsútos sugarai már feleúton jártak a szemközti dűlő oldalán. Alant némán feküdt az árnyékos falu.

Mindkét gengszter mereven az útra szegezte tekintetét. Enyhén zavarban voltak. Ama történelmi jelentőségű eset kivételével, amikor egymáshoz bilincselve szállította őket a rabomobil, tizenkilenc éve nem ültek egy kocsiban.

– Tisztára mint régen – szólalt meg Manelli.

– Ühüm.

– Ha Waxey ezt látná!

– Felkötné magát.

– Nem siratná senki.

Manelli óvatosan kormányozta a kocsit a hepehupás ösvényen. Elvadult turbolyabokrok súrolták az autó oldalát.

– Jó kis tragacs – állapította meg Grossi. – Golyóálló?

– Hát. Tiéd?

– Ühüm.

Nyúl ugrott meg előttük, eltűnt az árokban. A domb tövében Manelli jobbra kanyarodott, ki a kátrányos útra, átvágott az országúton, és megállt a Víg Zarándok előtt. Odébb az úton Csikorgó és Hobson autóbuszra várt. Lábuknál hatalmas, letakart kosár állt. Csikorgónak keménykalap volt a fején.

– Hát az a két tag hova megy? – kérdezte Grossi.

– Valakit kinyírni.

A két amerikai bement a kocsmába. Grossi lezökkent a székbe ahol Cromwell pihent meg Corfe-ba menet. Mr. White, az ingatlanügynök, felállt egy sötét zugból, és elébük imbolygott. – Legyenek üdvözölve, uraim, e méltatlan bodegában – mondotta. – Mert zarándokok vagyunk mindannyian e világban. Meginvitálhatom önöket egy messzely mézborra?

Másfél óra múlva Manelli és Grossi visszafelé furikázott a domboldalon. Nagy mennyiségű mézbornak néztek a fenekére, s ha nem is simult el közöttük minden régi félreértés, azért mindkettejük agyát megjárta a gondolat, hogy talán mégsem kellene feltétlenül lepuffantani a másikat.

- Omaha – mondta Grossi. – Ott fizettél nekem utoljára egy rundot.
- Pittsburg.
- Buffalo.
- Aha. Buffalo.

Végefelé jártak az ebédnek. Mrs. Carlisle, Bill és Dina a távollevő testület üres helyei közt ültek, elszórtan. Paget – a délelőtti sikertelen kirándulás porával még cipőjén – körbekinálta a tejsodót.

Mindenki láthatta, hogy Mrs. Carlisle közel jár a hisztériához. Felemelkedett ültében. – Hol voltak? – kérdezte élesen. – Cyrilnek meg nekem 11.45-kor kellett volna eltakarítanunk. Hova lett mindenki? Hol van *Cyril*? Hol az a nyomorult homokzsák?

Manelli leült. Egy pillanatig összenézett Grossival. Nem szívesen vallotta be még magának sem, hogy amíg a Víg Zarándokban iddögáltak Mr. White-tal, ismeretlen tettes kilopta a zsákot a Studebakerből.

Mrs. Carlisle nem várt feleletre. *Miért*, kérdezte dúltan, nem tudja senki, hová lett a testület? *Hova* mentek? *Mit* csinálnak? *Miért* nem közölnek semmit az emberrel? Ezért fizeti az ember az egetverő tandíjat Nyirok-Majorban? Ronda szobát, ehetetlen kosztot bármelyik jobb angol szállodában is talál. És *hol van Cyril?! Elrabolta tán a testület? Végül mégiscsak kitért rajtuk a veszettség, és... igen, igen, biztosan megcsonkították?! Hiába vág otromba pofákat Mr. Manelli, nem az ő bűntársa tűnt el, méghozzá ilyen kétes társaságban. Igen, még annak a minősíthetetlen Hobsonnak is nyoma veszett. Mit lehet tudni, mit csinál Hobson akár *most is, épp ebben a pillanatban?! Hát maga Flush? Igenis a saját szemével látta, amint Flush kilép a fegyvertárból, hangtompítót szerel egy 45-ös Coltra, és mindezt kalappal a fején!**

Paget Manellihez ért a tejsodóval.

Mrs. Carlisle foszlányokra tépdeste zsemléjét, és közölte az egész társasággal, hogy egyáltalán nem hisztériázik, ó, dehogya, csupán egy kissé ideges, mint ahogy isten látja lelkét, erre meg is van minden oka! Nem akar személyeskedni, de hát végtére, mi tagadás, Manelli és Grossi mindent összevéve legalább egy választókerületre való polgárt tett el láb alól. A maga részéről mindkettejüket igen szimpatikusnak találja, de hát igazán nem lehet tőle rossz néven venni, ha kissé neheztel a testületre, amiért itthagyták egyedül kettejükkel! Mr. Grossi hiába vigyorog, akarja fakutya, ő talán olyan biztonságosan érezné magát saját magával kettesben?

Grossi nem kért a tejsodóból, és szólt Pagetnek, hogy behozhatja a sajtot.

Mrs. Carlisle két öklével kalapált az asztalon. Távol álljon tőle, hogy botrányt csapjon, de honnan tudhatja, nem hever-e Cyril valahol *vérbe fagyva?! Nála jobban aztán senki sem ismeri Cyril hibáit, Isten a tudója, van neki szép számmal, de mégiscsak ő az egyetlen büntársa, és pillanatnyilag mozdulni sem tud nélküle. Ha netalán valaki nem fogná fel, ezennel közli, hogy ő pedig egyedül el nem takarít, tisztelteti a tanfolyamot, tisztelteti Flusht, aki egyébként tehet neki egy szívességet. Köszöni, ennyit akart csak mondani. *Ő nem ta-karít el.**

Paget megköszörülte torkát, és előbbre lépett. – Tartok tőle, asszonyom, hogy nem is lesz rá szükség. A megboldogultat ugyanis ellopták...

Manelli sóhajtott. – Oké, oké. Hát ellopták, amíg bent voltunk a kocsmába.

Paget gyászosan rázta fejét. – Nem a zsákra céloztam, uram. Engem is mulasztás terhel, uram. Én ugyanis a... tüzetesebb megjelölés hiányában ezt kell mondanom: *az eredeti darabról* beszélek, uram.

13

– Ki vitte el? – Grossi felugrott. – A hulla az enyém!

– Mikor? – tudakolta Manelli.

– Ejnye, Paget, micsoda hanyagság – mondta Dina.

Paget csak tartotta a tejsodós tálat. – A tálalóban hagytam, kisasszony – mondta boldogtalanul. – Amikor visszatértem Mr. Grossival a sírdombokhoz tett kirándulásunkról, kénytelen voltam a rendes körülmények között a főnövére háruló házi munkával foglalkozni. A főnövér ugyanis már megint nincs a helyzet magaslatán. Egyszerre nem tudok két helyen lenni, kisasszony. Csak akkor fedeztem fel a kínos esetet, amikor már elhangzott az első gongoszó. Visszatértem a tálalóba, azzal a feltett szándékkal, hogy megtisztítom az ecet-olajtartó állványt, és ahogy beléptem, azonnal hiányérzetem támadt.

– Miért nem jelentette nekem? – kérdezte Dina.

Paget lesütötte szemét. – A kisasszony a teraszon volt. Öltözéke arra engedett következtetni, nem óhajtja, hogy megzavarják magányában.

– A testület elment?

– Igen, kisasszony. Akkor láttam utoljára az elhunytat. Mr. Flush a jelenlétemben vizsgálta meg, milyen stádiumban van a hullamerevség.

– Talán ő vitte el?

– Nem – mondta Manelli. – A testületből senki. Láttam elmenni őket. Flushnál csak egy szál aktatáska volt.

Mrs. Carlisle vadul hátralökte székét. – Én tudom, ki vitte el – mondta hangosan.

– Ki?! – Grossi keze kifehéredett, ahogy megmarkolta széke támláját.

– Az, akinek már az elején útban volt – közölte Mrs. Carlisle. – Valaki el akarta távolítani... – Hangosan nyelt. – Tudom, hogy hárman maguk közül profik. Igyekszem ezt is úgy tekinteni, mint bármilyen más mesterséget. Igazán nem vagyok szüklátóköri, tudom, hogy valamiből meg kell élni. Ha odajönnek hozzám, és azt mondják: “Chloe, megöltem három-négy embert”, hát rendben van, legfeljebb azt remélem, hogy majd az isteni igazságszolgáltatás... Na de elrabolni egy szerencsétlen, magatehetetlen hullát... hát nem, ez már sok. Én most megyek, és bezárkózom a szobámba, míg azok a gyilkosok meg nem jönnek, és megint viszonylag biztonságban érezhetem magam! – Azzal kivonult a teremből, át a hallon és fel a lépcsőn.

Félúton megállt; gyanította, hogy esetleg megjegyzésekkel kísérik távozását. De azért továbbra is lépegetett egy helyben a falépcsőn, csak arra vigyázott, hogy minden lépésnél halkabban kopogjon a sarka. És közben hegyezte a fülét.

Grossi szólalt meg elsőnek. – Elment? – kérdezte.

– Nem – mondta Dina. – Látom a lábát. Valamiféle táncot jár.

Erre Mrs. Carlisle ajkába harapott és felrohant. Bement a szobájába, magára zárta az ajtót, és körülnézett: mit lehetne odavágni. Reszketett dühében, és úgy döntött: migrénje lesz.

– Mit várhat az ember egy farka gyilkostól? – kérdezte fennhangon. – Semmit. Hát persze. Miért is volna másképp? Kész örület. – Körbenyargalt a szobában, összeszedte kellékeit. – Haha! – kiáltott, és felragadott egy tubus aszpirint. Letépte ruháját, felragadta szürke selyempongyoláját. Magára rántotta, vadul babrált az apró gombokkal, aztán leroskadt a tükör elé. – Atyaisten, a fejem! – mondta tükörképének, és már hitte is a fájdalmat. Még gyorsan emlékeztette magát, hogy a harag árt az arcbőrnek, hogy könnyelműség veszélyeztetni a külsejét, amikor oly hamarosan özvegyi sorba jut. – Nyavalyás bűnözők! – morogta, és bemászott az ágyba.

Félóra múlva hangokat hallott a kertből. Felkelt, az ablakhoz tipegett. Manelli a bokrok közt állt, és Billnek integetett, a teraszra.

– Megtalálta? – kiáltott Bill.

– Nem. – Manelli szivarra gyújtott. – Maga?

– Akkor nem kérdeztem volna.

– A hullát keresi?

– Persze. Miért, maga nem?

– Gondoltam, talán a szépfiút.

– A kit?

– A stricit, a stricit – mondta Manelli türelmetlenül.
– Ja, a selyemfiút?
– A micsodát?
– Cyrilt.
– Hiszen mondom. Őt keresi?
– Én nem. Maga?
– Nix. – Manelli sarkon fordult és bement a bokrok közé.
Tíz perc múlva Grossi ügetett elő a cédrusok árnyékából. – Semmi? –
kiáltott.
– Semmi. – Bill leült a lépcsőre. – Magánál?
– Itt se.
– Próbálta a trágyadombot?
– Ühüm. Tiszta trágya.
– A fásszint...?
– Megyek. – Grossi elvágta.
Mrs. Carlisle kihajolt az ablakon. – Hol van Cyril? – kiabálta.
Bill felnézett. – Nem tudom.
– Keresse meg!
– Keresse maga.
– *Miért* nem akarja megkeresni?
– Nem szimpatikus.
Paget lépett ki a franciaablakon. – Sikerrel jártunk, uram?
– Nem – mondta Bill.
– Megvizsgáltam a szénapadlást, az alagsort, a kazánházat, uram.
– Próbálja az istállót.
Paget fejet hajtott és visszavonult.
– *Cyrilt* keresse! – kiáltott utána Mrs. Carlisle.
Dina bukkant elő a gyümölcsösből; átfutott a gyepen. – Bill! – kiáltotta. –
Találtam egy kis római rézpénzt!
– Mást nem?
– A világon semmit.
– Próbáld tovább.
– *Cyrilt* keressék! – üvöltött Mrs. Carlisle.
A ház sarkánál Al fordult be, kerékpáron. Átkarikázott a gyepen, át a
veteményesen, ki a lengőajtón, ott megcsúszott és beleesett a magas szálú fűbe.
Manelli baktatott elő a bokrok közül, át a gyepen. Leült a lépcsőre, Bill
mellé. – Semmi, csak egy rakás falevél – mondta.
– Átkutatta a pajtát?
– Én nem. Maga?
– Én át.

- Ki a fene hallott ilyen: hullát *keresni*?
- Nem lehet ezt. Rendesen kell eltakarítani.
- Úgy veszem észre, már megtörtént.
- Meg kell róla győződnünk.
- Tudja, mi jár az én eszembe?
- Mi?
- Az a kút. Az a feneketlen kút.

Bill rámeredt. – Atyaúristen – mondta. – Hát persze. *Gyerünk!*

Manelli ásított. – Minek? Ha egyszer ott van, akár Ausztráliában kereshetjük.

– Hol van *Cyрил*? – üvöltött Mrs. Carlisle.

Bill már csörtetett is át a rózsagyászokon. Kifutott az udvarra, át a rózsalugason, végig a keskeny, köves ösvényen. Egy méterre a vén kúttól megtorpant és rábámult. Felszedett egy kavicsot, és bedobta. Teljesen reménytelenül várta a csobbanást. Semmi. Közelebb lépett, behajolt a kútba. Vagy tíz méternyire lelátott – azon túl néma sötétség. Mélyet lélegzett. – CYRIL! – ordította. Még csak nem is visszhangzott.

A kutatóexpedíció egy óra múlva a teraszon találkozott. Mrs. Carlisle ott ült a fejük fölött az ablakban, és mint válságos pillanataiban mindig, vadul, szürrealista magafeledtséggel kente körmére a lakkot. – Szegény fiú! – mondta reszkető hangon. – Lehet, hogy ott hever *holtan!*

– Hol hever holtan? – érdeklődött idegesen Grossi. – Kicsit gondolkozzon talán.

– Már mindenhol kerestük – mondta Dina. – Nincs meg. Egyik sem.

– Szóval mind a kettő meghalt, igaz? – sikoltott Mrs. Carlisle. – Gyilkosok!!!

– Lenne olyan kedves befogni a száját? – érdeklődött udvariasan Manelli.

Mrs. Carlisle bíborhegyű ujját Grossira szegezte. – Az ott – mondta –, az az emberszabású. Kössenek rá egy kötelet, és eresszék le a kútba.

– Kössön *magára* egy kötelet, naccsád – ajánlotta Grossi.

– Remélem, Cliffordnak nincs semmi baja – mondta aggodalmasan Dina. – Ilyen kánikulában, isten bizony, minden kitelik tőle.

– Egye meg a fene Flusht! – sikított Mrs. Carlisle. – *Hol van Cyril?*

Dina felállt. – Ha még egyszer elmondja, én... hát szóval kijövök a béketúrésból.

– Maga! – horkant fel Mrs. Carlisle. – Gyilkosság a szirttetőn, mi?!

– Na és maga? – vágta vissza Dina. – Maga kivénhedt vig özvegy!

Bill felkapott egy cserép begóniát, és földhöz vágta. – Nyugalom! – kiabált. – Ne veszítsük el a fejünket!!!

Egy óra múlva Al visszatért biciklin a sírdombokról. Eleresztette a kormányt, kiterjesztette karját, úgy karikázott be az udvarra. – Ide süssenek. Nincs kezem!

– Na, talált valamit? – kérdezte Bill.

– Csontokat – mondta Al. Lábát feltette a kormányra. – Még hozzá *ócska* csontokat. Ide süssenek! Nincs lábam! – A kerékpár hatalmas kört írt le. – Álljak fel a nyeregre?

– Ne – mondta Manelli.

– De igazán, Főnök, megcsinálom. Csak nézd.

– Kuss.

Al nyaktörő sebességgel vágatott végig az ösvényen. Ahogy befordult a ház mögé, fél lábát feltette a nyeregre.

Manelli felállt, nyújtózott, megpogtatta elgémberedett derekát. – Hullamerev – mondta.

– Válogasd meg a szavaidat, Joe – szólt rá Grossi. – Ha nem haragszol.

– Mit csinálunk, ha megjön a testület? – kérdezte Bill. Egy pillanatra eltakarta szemét. – Nem takarítottunk el. Nem írtuk meg az írásbeli dolgozatot. És még a holttestet is elvesztettük.

– Valaki eltakarított – szegezte le Dina. – Még hozzá elsőrangúan.

Félóra múlva Dina megborzongott. – Clifford örjöngeni fog – jósolta.

– Talán írjuk meg a dolgozatokat – ajánlotta kényelmetlenül Bill.

– De hogyan? – kérdezte Manelli. – Csak Tony takarított el.

– Azért én a maguk helyében megírnám – mondta Dina. – Maguk még nem látták, milyen az, ha Clifford dühös. – Aztán hozzátette: – Valószínűleg nem is fogják többször látni, ha egyszer meglátták.

Mrs. Carlisle felkelt, becsukta az ablakot, és leült az írógéphez. Feledve volt a migrén. Két indigót rakott be a gépbe. Három példányban írja meg a dolgozatot. Talán majd egyszer feldolgozza novellának...

“A leány éjfekete fürtjeibe belekapott a szellő mikor az élettelen alakot a vízbe eresztette. Arcán könnycsepp csordult végig, és a...” Mrs. Carlisle cigarettára gyújtott, és elővette a Rokonértelmű Szavak Szótárát. Megkereste a “tisza vízű” szó szinonimáit, aztán tovább gépelt: “... az áttetsző tengerszembe hullott. A víz a perzselő hőségben is jéghideg maradt. Kristálytisza felszínéről visszanezett rá tulajdon képe mása: az óriás szempár, a szellő borzolta arany szőke haj, a liliumfehér arc. Lassan, gyengéden csúsztották a törékeny ujjak a halott férfit a vízbe.”

Mrs. Carlisle felállt és hamutartót keresett. Előszedett egy nyaláb papírt, aztán leült, és istenigazában nekilátott.

A könyvtárszobában Bill kicsavarta töltőtollát. Teljes öt percig bámulta a hófehér papírt. Azután sóhajtott. Isten tudja, miért, a toll úgy állt a kezében, akár a sétatbot.

ELTAKARÍTÁS – írta, és aláhúzta.

Megtöltötte tollát az asztali tintatartóból, majd körülnézett itatóspapír után. Nem talált. Némi büntudattal kihúzott egy fiókot. Félig telt ginesüveget talált benne, egy doboz légpuskatöltényt, meg egy nagyméretű fényképet, amely órnagyi uniformisban ábrázolta az ezredest. Bill becsukta a fiókot.

Elhatározta, hogy rövid és szigorúan a tárgyhoz tartozó dolgot ír. “A terv értelmében akciót 12.15-kor akartam kezdeni. Technikai hiba következtében, mivel az első versenyző, önhibáján kívül...” ezt elnézegette egy darabig, aztán kihúzta. Új papírt vett elő.

ELTAKARÍTÁS, írta. Sóhajtott, tollhegyét beletörölte zsebkendőjébe. “Szándékomban állt nehezekkel ellátni...” megállt. Fogalma sincs, hogy hívták a holttestet. Üresen hagyta a helyet, aztán folytatta: “... és beledobni a régi kútba.” Rágta a tolla végét. “Beledobni” – ez oly szívtelenül hangzik. Kihúzta, odaírta föléje: “beleengedni”. Rögtön ráébredt, hogy ehhez pedig kötelet kell. Flush nyilvánvalóan megkérdezi, mennyi kötelet használt. Persze a kút valószínűleg a föld tüzes gyomrába vezet – ki tudja, milyen mély? Talán Flush. Bill lelki szeme előtt föld alatti folyók kanyarogtak.

Felállt, járkált a szobában. Kinyitotta az ablakot. Visszament az íróasztalhoz, leült. “Azonban” írta. Elegáns vesszőt biggyesztett utána, aztán kihúzta az egészet. A papírt beledobta a papírkosárba, új lapot vett elő.

Átírta az első mondatot. “Mindamellet” – írta, majd kritikusan szemügyre vette. Igen, “mindamellet” sokkal jobb. De, azonban, mindamellet, micsoda? Az előbb még tudta, de most, ha megfeszül, sem emlékszik.

Egyszer csak rádöbrent, hogy amennyiben a holttestet csakugyan megtalálják a kútban, a dolgot tulajdonképpen beismerő vallomással ér fel.

Felugrott. Kétszer is fel-alá járt a szobában, mire visszatért megint az íróasztalhoz. Megragadta a papírt, begyömöszölte a kandallóba, elégette. A hamut gondosan összekotorta, és finom porrá őrölte. Azután elkeseredetten sóhajtott, és elhatározta: ha törik, ha szakad, megtudja, hogy hívták a holttestet.

Manelli a hálósobáját róttá. Al az asztalnál ült, jegyzetfüzet fölé görnyedt. – Na, halljuk – mondta, és készenlétben tartotta ceruzáját.

– Á, nem nekem való az ilyesmi – legyintett Manelli. Aztán a háta mögött összekulcsolta kezét, és a mennyezetre bámult. – “A hullát elhelyezem az automobil hátsó ülésén. Krunte Abbasnál megállok a benzinkútnál, tankolok.” Nem jó, ezt húzd ki. “Krunte Abbasnál kipukkad egyik gumi.”

– “Krunte Abbasnál felcsípek egy csajt” – ajánlotta Al. – Ezt inkább el lehet hinni.

– Oké – bólintott Manelli. – Írd. “Aztán persze megkínálom cigarettával.”

Manelli kifújta a füstöt az ablakon. – Al – mondta –, csináld te. De semmi feltűnőt. – Az ajtóhoz ment. A küszöbön visszafordult. – A csaj legyen úgy jó negyvenes, értem?

A szalonban Grossi megragadott egy darab papírt, és könyökével a falhoz szegezte. Akárcsak Billnek, neki sem volt kenyer a fogalmazás, csak éppen más okból. Zsenge éveiben, amikor az iskolát kellett volna látogatnia, rendszerint mással töltötte idejét. Amikor a többi gyermek a betűk hurkolását tanulta, Grossi gyümölcsöt lopott a piacon. Midőn kevésbé becsvágyó csemeték az aláírásukat cirkalmazgatták, Grossi a bácsikájával csempészwhisky kotyvasztott a pincében.

Megnyalta ceruzája végét, és egész testében megmerevedett. “Nevem Pete Kalder – kaparta a papírra. – Az Egyesült Államok honpolgára vagyok.”

Fél hatkor Mrs. Carlisle befejezte az elmefuttatást, és alája gépelte: VÉGE. Aztán a lap alján, jobboldalt, még odaírta: Krunte Abbas, 1954. Majd új lapot vett elő, középen ráírta: SOHA TÖBBÉ. Írta: Chloe Carlisle. A jobb sarokba pedig irodalmi ügynökének nevét és címét. Gemkapoccsal összefűzte a lapokat, az irományt betette egy nagy borítékba, azután csengetett Pagetnek. Amikor a komornyik megjelent, átadta neki a borítékot. – Megtalálták a jegyesemet? – tudakolta a hölgy.

– Nem, asszonyom.

Mrs. Carlisle belemarkolt a fülönfüggőjébe. – *Hol* lehet?!

– Nem tudnám megmondani, asszonyom. – Paget várt. – Óhajt még valamit, asszonyom?

Mrs. Carlisle egy karosszéke hanyatlott. – Paget – suttogta elfúló hangon. – Én már a legrosszabtból tartok.

– Igenis, asszonyom.

– Maga is azt hiszi...?

– Tartok tőle, asszonyom.

– Hogy meghalt?

Paget fejet hajtott.

Mrs. Carlisle megmarkolta széke karfáját. – Kicsoda?

– Igazán nem tudnám megmondani, asszonyom.

Mrs. Carlisle-t elfutotta a pulykaméreg. – Takarodj, penészes kísértet! – sikított. – Ki innen! El veled!

Öt perc múlva Manelli odarakta Al dolgozatát Mrs. Carlisle terjedelmes műve tetejébe. Bill is megjelent, rövid produktumát letette a ház asztalára. – Cyril? – érdeklődött, és tintás ujját szopogatta.

– Nix – mondta Manelli. – Maga?

– Semmi.

Manelli megkapirgálta kékre beretvált állat. – Van egy tippem – közölte.

– Mégpedig?

– Hát talán ő nyírta ki a Tony srácát. Behajította a kútba, aztán megcsúszott, vagy elvesztette az egyensúlyát. Trükkösek ám ezek az öreg kutak, légüres tér, meg minden. Nagyon behajolt, aztán zutty.

Bill rámeredt. – Rémes... – suttopta.

– Aha – bólított közönyösen Manelli. – Jó kis heccet indított el maga azzal a kúttal.

Dina megállt az alapvonalnál, és feldobott egy labdát. Szerválni akart, de aztán meggondolta magát, és a labda lehullott mögötte. – Mr. Grossi! – kiáltott. – Gondolja, hogy mindkettő a kútban van?

Grossi lábujjhegyen szökdelt, teniszütőjét úgy tartotta, mintha baseball-ütő volna. – Biztos – mondta. – Na, folytassuk. Tizenöt-harminc.

Öt perc múlva Dina megszólalt. – Gondolja, hogy Cyril belökte a maga testőrét, aztán meg őt lökte be valaki?

– Lehet. Harminc-negyven.

Dina felszedett egy labdát. – Szegény Cyril. – Nevetett. – Vices, hogy pont vele történik ilyesmi. Fogadok, hogy a talpára esett!

Cyril a Krunte Abbas felé tartó koszos kis vicinális első osztályú fürkájében ült. – Késik a vonat – állapította meg.

– Mint mindig – mondta Flush. Elmerülten szemlélte cipőjét.

– Chloe marékszám tépdesi már a haját.

– Kétségtelenül.

A vonat egy kis hídon zakatolt át.

Flush az órára nézett. – Most már benne van a hír az esti lapokban.

Cyril kinézett az ablakon; a réten mozdulatlanul legelészett egy fekete csorda. – Ki mondja meg Billnek? – kérdezte. – Annyira elhatározta, hogy ő maga öli meg...

– Meggondolta magát. Úgyhogy nincs jogalapja megsértődni.

– Azt hittem egy pillanatra, hogy az ezredest látom a mozgólépcsőn – mondta Cyril.

Flush leemelt hajtókájáról egy kis dohánytörmelékét, és két ujjal sodorgatta. – Tetszik nekem, ahogy maga dolgozik – mondta átmenet nélkül.

– Dol-go-zom? – húzta fel szemöldökét Cyril.

– Amikor megláttam a peronon, meg kell mondanom, egy pillanatig neheztem. De amikor az események így nem várt fordulatot vettek, gondoltam, szabad kezem engedel.

– De hát csak nem gondolja, hogy én...?

Flush kipöccintette a dohánytörmeléket az ablakon. – Ó, dehogya – mondta udvariasan. – Azon tűnődöm, vajon elfogadna-e egy státuszt a testületben.

– De hát nincs meg a szükséges előképzettségem – mondta Cyril. Előrehajolt, megragadta Flush karját. – Igazán, egy pillanatig sem gondoltam, hogy az az alak...

– Hogyne, hogyne – mondta türelmetlenül Flush. Eltolta Cyril kezét, kinyitotta az esti lapot.

Tíz perc múlva Cyril a Krunte Abbas-i állomás peronján ügetett. – Mr. Flush – mondta izgatottan. – Nagyon kérem, higgyen nekem! Én csak látni akartam magát akció közben!

Flush továbbcsörtetett, aktatáskáját lóbálva. – Ha belép a testületbe, tegezhet – mondta.

Tíz perc múlva, amikor a testületi kocsik bekanyarodott a Major kapuján, Cyril megszólalt: – Nagyon szeretném, ha tisztáznánk a dolgot...

Flush átkapcsolt a negyedik sebességre. – Heti húsz font a fizetésed, teljes ellátás, évi két hónap fizetett szabadság, költségtérítés, külföldi kiküldetés esetén napidíj.

– Kérlek, egy pillanatra – mondta Cyril. – Én szeretnék nyílt kártyákkal játszani, Clifford...

Mrs. Barratt és az ezredes régen megérkezett. Flush a könyvtárszobában találta őket. Mrs. Barratt már felöltötte levendulakék fogadóruháját, és fonalat tekert. – Ó, Clifford, milyen fáradtnak látszik! – mondta. – Egy kis sherryt...?

Flush leült. Haragosan nézett az ezredesre. – Nagyon gyorsan hajt – mondta fagyosan.

– Százötvenet is elértünk az országúton – közölte büszkén Mrs. Barratt.

– Csikorgó megjött?

– Még nem. A Tottenham Court Roadon láttam. Nagyon odavolt. Elvesztette Hobson.

Flush szivarja kettéropant. – Jóságos Isten!

– Igen – bólintott Mrs. Barratt. – De hát erre előbb-utóbb számítani kellett.

– Megmondta valaki már Thurlow-nak? – kérdezte az ezredes. Három ujjnyi gint töltött egy pohárba, és a szobában angosturát fröcskölt szerteszét.

– Ön tudta, hogy az akció sikerrel járt?

– Láttam – mondta nemes egyszerűséggel az ezredes. – Bár a rálátás nem volt tökéletes. Beszorultam egy nagydarab arab mögé.

Cyril megfésülködött, megigazította nyakkendőjét, és aggódó pillantást vetett önmagára a földszinti gardrobszoba tükrében. Azon tűnődött, hogyan közeledjen Chloéhoz. Mikor, úgy hét órával ezelőtt összefutott Csikorgóval a teraszon, és meghallotta az iszonyú történetet, habozás nélkül engedett ösztöneinek, és az első vonattal Londonba sietett, mielőtt még valaki más gondoskodnék a szenzációról az esti lapok részére. Csak a harmadik állomásnál jutott eszébe, hogy szándékáról illetet volna Chloét is értesíteni.

Lassan ment felfelé a lépcsőn, és átkozta magát, amiért nem hozott valami igen drága ajándékot, lecsillapítandó az asszony dühét. A fordulóban Billbe ütközött, és ösztönszerűen hátrált. Vajon tud Bill a történetekről? Lehet, hogy ő is őrjöngeni fog?

Billen tornacipő volt, kezében elemlámpa, vállán hatalmas tekercs kötél. Egy pillanatig Cyrilre bámult. Aztán összevonta szemöldökét és megszólalt: – Szóval élsz.

– Miért ne? – mondta hetykén Cyril. – Kutya bajom.

– Azt hittük, lent vagy a kútban.

– Dehogyan vagyok.

– Látom. Hogy másztál ki?

– Sehogy. Az idejét sem tudom, mióta nem voltam kútban.

– Éppen az életemet akartam kockáztatni, hogy lemászak utánad.

– Köszönöm.

Bill arca elkomorult. Már előre élvezte, hogy leereszkedik a veszedelmes kútba, azután tetőtől talpig moszattal borítva előbukkan, és férfias fájdalommal jelenti az aggódó Dinának, hogy minden hiába. – Igazán tekintettel lehetnél az emberre – mondta dühösen. – Mit csináltál a holttesttel?

Cyril a falnak támaszkodott. – Drága öregem – kezdte –, ha egyszer benned magadban nincs annyi kurázi... – elhallgatott, elővette tárcáját, kiszedett egy cigarettát. – Miféle holttesttel? – kérdezte, és megpróbált füstkarikát fújni.

– Nahát, milyen vicces! – mondta Bill. Dühösen ledobta a kötelet, és lement a lépcsőn.

Ahogy a hallba ért, Flush lépett ki a könyvtárszobából, és kiszegelte a hirdetőtáblára a vizsgaeredményeket. Bill odament, megnézte. Cyril az első, Mrs. Carlisle az utolsó. Manelli és Grossi fej fej mellett. Bill neve nem szerepelt a listán.

– Megbuktam? – kérdezte.

Flush rá sem nézett. – Diszkvalifikáltuk – mondta fagyosan. – A Kiszemeltje ma délután a Warren Streetnél a földalatti alá zuhant. – Lecsípett az

egyik muskátliról egy száraz levelet, a kandallóba dobta, azután visszament a könyvtárszobába.

Bill egy pillanatig úgy állt, mintha földbe gyökerezett volna a lába; tátott szájjal bámult Flush után. Azután megugrott, és kivágta a könyvtárszoba ajtaját. – Ezt a pimaszságot! – kiabálta. Keze ökölbe szorult. – Legszívesebben leütném! Alljon fel! – Talpra rángatta Flusht, és dühödten rázta. – Maga önző disznó! Micsoda helyzetbe hozott most engem! Mindenki azt fogja gondolni, hogy megfutamodtam! *Mit mondok az apámnak?!*

A kerti házban Hobson levette sapkáját, és felakasztotta egy szögre. Leült a lócára, lerúgta a cipőjét, lábát felrakta az asztalra.

Csikorgó a sarokba vágta keménykalapját, és megkocogtatta növendéke vállát. – Ide hallgass, kisfiam – mondta –, bennem bízhatol. Hol voltál?

– Kirakatot néztem – mondta Hobson.

– Na jó – bólintott Csikorgó. – Nem kérdezek mást, kisfiam, csak azt mondd meg: *Hány volt?*

– Hát, egy zöldséges, egy rőfős, aztán egy halas, egy vaskereskedés...

Csikorgó a fogát szívtá. – Ide süss, pajtikám – mondta. – Jobb, ha tőled tudom meg. Hányat nyírtál ki?

Hobson bikanyakát vakargatta. – Kinyírtam? – kérdezte, és összehúzta szemöldökét.

– Aha. Na, hányat?

– Hozzá se nyúltam senkihöz.

– Egy órát elváltál.

– Akkor se.

Csikorgó odahúzott egy ládát, és ráült. Növendéke térdére tette tenyerét. – Hát nem bízol bennem, kisfiam?

– Hoztam neked valamit – mondta mogorván Hobson. Zsebébe nyúlt, kihúzott egy óriási bicskát, kispengével, nagypengével, mindenféle csuda szerkezettel. Hobson életében először adott ajándékot valakinek.

Csikorgó elvette a kést. Felkattintotta a konzervnyitót, hüvelykujjával megpróbálta a hegyét. – Nem is volt lóvéd. Ezt te úgy csórtad.

– Nem a lóvé számít – mondta Hobson. – Hanem a *szív*.

Vacsora előtt, amikor elhangzott az első gongszó, Cyril ott szaladt össze Mrs. Carlisle-le, ahol a legkevésbé akarta: az asszony hálószozája előtt, a sötét folyosón. Abban a pillanatban, hogy meglátta, feléje iramodott, karját kitárta: – Chloe! – kiáltott. – Köpj le! Szörnyeteg vagyok!

Az asszony megtántorodott. Sikításra nyitotta száját, de aztán meggondolta. – Haha! – mondta ördögi gúnnyal. Látszott, hogy csatarendbe szedi tartalékait.

– A tékozló fiú! – Közelebb lépett, Cyril arcába bámult, és felemelte karját, mintha meg akarná ütni.

Cyril megragadta a csuklóját. – Drága! – suttogott. – Aggódtál?

Mrs. Carlisle bokán rúgta. – Ó, *dehogy!* – mondta. – Csak éppen meg voltam győződve, hogy meghaltál, ennyi az egész. Hogy lemészároltak, ennyi az egész. Igazán csak egyszer ájultam el, és mindössze két migrénem volt. A, semmi, szóra sem érdemes. Ne is törődj vele.

– Chloe, te mindig nagystílú voltál. Nézz rám: itt vagyok, visszatértem a túlvilágról!

– Szóval olyan pimasz vagy, hogy még dicsekedsz is vele? – sziszegett a nő.
– Hová tetted?

– Kit? – Cyril még szorosabban markolta az asszony csuklóját. – Te drága!
– mondta szemrehányó hangon. – Hát így fogadsz?

– Ez is túl jó neked! – hördült fel Chloe. – Nézz rám, te önző, te nyavalyás, te istentől elrugaskodott patkány! Nem látod, hogy *gyászban vagyok?!*

– Érettem?

– A fene a dolgodat, most mehetek átöltözni.

– Ó, felesleges. Nagyon jó lesz ez. Volt ugyanis még egy.

– Még egy micsoda?!

– Hát haláleset.

– *Nem!*

– De igen.

– Ki az?!

– Nem mutatkozott be.

– Tőlünk valaki?

– Nem.

– Ki csinálta?

– Baleset volt.

– Azt kérdeztem: ki csinálta?

– A földalatti alá zuhant...

– Ki csi-nál-ta?!

– Mondom, hogy nem tudom.

– Öngyilkosság?

– A tömeg... – csak úgy zúdultak előre – mondta Cyril.

– Szóval egy vadidegenért öltöttem gyászt, igen? – kérdezte dühösen a nő. – Csak arra vagyok kíváncsi: miért nem ismeri soha senki ezeket az átok hullákat?!

A könyvtárszobában a testület hűsítőket szopogatott vacsora előtt. Dina várt, míg újratöltették mindenki poharát, aztán megköszönte a torkát, és fejest

ugrott a balszerencés Eltakarítás történetébe. Mikor a végére ért, súlyos csönd ülte meg a szobát.

– Akkor tűnt el, *miután* mi elmentünk? – kérdezte Mrs. Barratt.

– Igen – bólintott Dina. Aztán gyorsan hozzátette, megnyugtatóan: – Maguk közül senki sem lehetett. Mindannyiuknak van alibijük.

– Nem sejti, ki vitte el? – morgott az ezredes.

– Hát... – mondta szerencsétlenül Dina –, gondolom, csak a tettesnek ért meg annyi fáradságot...

– Pontosan – biccentett Flush.

Dina szorongva nézett rá. Legnagyobb meglepetésére Flush mosolygott. – Clifford... – lehelte a leány. – Azt hittem, örjöngeni fog, ha megtudja...!

– Épp ellenkezőleg – mondta Flush. – Repes a szívem. Hát nem érti, kérem, hogy az a kópé tökéletesen tisztázta a testületet? Egyikünknek sem lehet része az első balesetben, hiszen az Eltakarítás időpontjában éppen valamennyien a második felé rohantunk. – Felállt, felemelte poharát. – Ürítsük poharunkat heves természetű barátunk egészségére. Engem személy szerint ugyancsak lekötelezett. Már nem gyanakszom magamra.

14

A tanfolyam utolsó napja forróbban virradt, mint valaha; reggeli idején még félhomály uralkodott az ebédlőben, mégis fullasztó volt a hőség.

Paget elvitte a megmaradt halpástétomot, majd Flush elővette órarendjét, és kanálával megkocogtatta az asztalt. – Ma délelőtt ki-ki átveszi egyéni hadműveletét instruktorával. Utoljára. Ne feledjük, hölgyeim és uraim, *ez a főpróba*. A következő alkalommal mind e jól ismert mozzanatok már a való életben zajlanak; hogy úgy mondjam: hivatalosan. A délutánjukat szenteljék a végső előkészületeknek. Ma este hat órakor vendégül látjuk a helybeli ingatlanügynököt koktéltre. Önök sorban valamennyien jelezni fogják, milyen módszert óhajtanak alkalmazni – a szabályok értelmében a *hivatalos* változatot ma nem alkalmazhatják.

Mrs. Carlisle kávécsészéje felborult. – Nem vagyok hajlandó meggyilkolni azt az embert! – mondta hangosan. – Még csak nem is ismerem.

Flush megpengette villája fogait. – Mr. White az intézet felavatása óta részt vett minden egyes tanfolyam búcsúestjén. Egyik alkalom sem bizonyult végzetesnek, és egyetlenegyszer sem gyanította, hogy mi történik. Mint

mondtam: önök *jelzik* az akciót, nem végrehajtják. – Felszedett a terítőről egy morzsát, mély figyelemmel szemlélte. – Végtelenül fájlalom, hogy erre a kérdésre egyáltalán szót kell vesztegetnem – mondta lassan –, azonban a jelen tanfolyam során megnyilvánuló rendzavarások arra készítetnek, hogy félreérthetetlenül leszögezzem: több demonstráció nem lesz. – Pillantását körülhordozta a négy hallgatón, akikről még nem hárult el a gyanú. – Mr. White ma innen *élve* távozik.

Két óra múlva a Hóhérdomb árnya elérte az azaleákat. A testület a könyvtárszobában gyülekezett. Flush a nyitott ablaknál ült, és ernyedten legyezte magát Mrs. Carlisle ELTAKARÍTÁS című elmefuttatásával.

– A főpróbák? – kérdezte unottan. – Sikerültek?

– Mrs. Carlisle nem kielégítő – morgott az ezredes. – Akciózáró mozzanata *pukka tamarsha*. Úgy farolt ki a garázsból, mint valami nyomorék riksakuli. Mondtam: “Gázt bele.” Azt mondja: “Mért kell úgy sietni? Csigavér!” Mondom: “Sikítson, asszonyom. Sikítson, hadd szaladjon össze a szomszédság.” Dühbe jön, elülső lökhárítóval beleakad locsolócsöbe, árvíz.

– Rafinált trükk – mondta Flush elgondolkodva. – Esetleg beépítjük az akcióba. És Cyril?

– Príma! – mondta lelkesen az ezredes. – Profimunka. A vízcsappal vágott fejbe a senkiházi! Zseniális újítás!

– Fogás a bőrizmon?

– Osztályon felüli – mondta az ezredes. Nyújtott nyakkal csavargatta a fejét, úgy nézett jobbra-balra. – Semmi nyom.

– Ön? Pillanatnyi ájulás?

– Természetesen.

– Gondolja, Clifford, hogy Cyril vállalja az állást? – kérdezte Dina.

Flush biccentett. – Azt hiszem, igen. Mrs. Carlisle igazán hálás lehet nekünk. Hogyha Cyrilnek nem volna más kilátása, egész bizonyosan öngyásága kerülne sorra legközelebb.

– Nem lehet, hogy Cyril kerül sorra, ha öngyásága megsejti, mit forgat a fejében a fiú? – kérdezte némi aggodalommal az ezredes.

A kérdésre senki sem válaszolt.

– Több ízben... – Mrs. Barratt elhallgatott, mert fel kellett emelnie egy leejtett szemet –... kérdeztem Mr. Manellit is, Mr. Grossit is, vajon Angliában óhajtják-e likvidálni egymást. Mind a mai napig egyöntetűen azt válaszolták, hogy a megyehatárt tiszteletben tartják, és mindketten Wiltshire-t emlegették. Ma azonban tévováltak. Mr. Manelli a fogorvosáról motyogott valamit. Mr. Grossi könnyedén azt felelte, nem különösebben érdekes a dolog, és hogy sok szépet hallott Kentről. Úgy tűnik, a viszonyuk lényegesen jobb, mint kezdetben volt.

– Mr. Grossi végtelenül magabiztos – mondta Dina. – Azt mondta nekem, hogy még idén télen meglátom a Niagarát.

– Clifford – mondta kényelmetlenül Mrs. Barratt. – Nem tudom, teljesen *fair* dolog-e, hogy ez a tanfolyam vendégül lássa ma este Mr. White-ot. Nem olyan ez egy kicsit, mint amikor az ember szándékosan pénzt hagy elő, hogy vajon a személyzet kísértésbe jön-e?

Flush vállat vont. – Véleményem szerint mindössze egy paranoiás van közöttünk – mondta szórakozottan. – A gyanúsítottak száma hétre csökkent. Manelli, Grossi, Mrs. Carlisle, Mr. Thurlow, Paget, a főnövér és Dina. Őket kell csak szemmel tartani.

– *Engem?!* – Dina vérig volt sértve.

– Nincs alibije.

– Hát akkor csináljon nekem! Azért, mert magának az ölébe pottyant az alibi, igazán nem látom be, hogy nekem miért kell egyszerre!

– És Mr. Manelli Torpedói? – vágott közbe gyorsan Mrs. Barratt.

– Paget biztosított afelől, hogy a délelőttöt a Poxwell Regis-i telefonközpontban töltötték.

– Barker?

– A beszámolóból az derül ki, hogy késő estig eszméletlen volt.

– Clifford – mondta a józan rábeszélés hangján Mrs. Barratt. – De őszintén: érdekel bennünket a dolog egyáltalán?

– Engem személy szerint – mondta Flush –, bevallom: nem.

– Ezredes úr?

– Karón varjút – morogta az ezredes.

– Mióta tudom, hogy nem Hobson vót – közölte Csikorgó –, már nem is foglalkozok vele.

– Csak azt szeretném tudni, vajon Bill volt-e – mondta Dina. – Ez ugyanis életbevágóan fontos nekem.

Flush felállt. Mrs. Carlisle elmefuttatását az “Ad Acta” feliratú kosárba dobta. – Talán a mai koktélparty újabb akcióra ösztökéli ismeretlenünket.

– Ejnye, Clifford – csóválta fejét Mrs. Barratt. – *Szegény* Mr. White!

Flush másfél centire felhúzta vállát. – Ebben az esetben, szívből remélem, idejében leleplezzük a csínytevőt, még mielőtt tartósabb kárt tehetne vendégünkben. Mindamellet – tette hozzá szokatlan nyíltsággal – beismerem: a játék nem nélkülöz bizonyos kockázatot.

Amikor az istálló feletti óra elütötte a tizenegyet, Bill úgy érezte, nem halogathatja tovább: fel kell hívnia apját. Felemelte a kagylót, és figyelt. Férfínevetés hallatszott, utána pofon csattant.

– Jaj, hagyja már! – vihogott egy női hang. A vihogás a következő pillanatban görcsös köhögésbe fulladt.

Bill kérte apja londoni számát.

– Távolsági lesz! – mondta szemrehányó hangon a telefonkezelő, majd félre: – Viszi onnan a kezét?! – Folytatta volna, de megint szavát szegte a köhögés. Bill jól hallhatta, amint a nő ugat, zihál, és artikulátlanul üvölt valamit. Azután Al aggódó hangja ütötte meg a fülét: – Hé, te, hozz csak egy pohár vizet!

– Al! – ordított a kagylóba Bill.

– Lassan, anyukám, csak lassan, szürcsölni – mondta Al. Fémes csengés hallatszott, dorombolásféle, azután csend.

Bill helyre tette a kagylót, bement a szalonba, és keresett egy cigarettát. Ahogy rágyújtott, megszólalt a telefon. Kirohant a hallba, felkapta a kagylót.

– Távirat Thurlow névre – mondta rekedten a telefonkezelő.

– Én vagyok az.

– Southampton – fuvolázta egy új hang. – Hall engem, Guildford?

– Központ! – szólt bele Bill. – Kérem, olvassa be a táviratomat. Sürgős.

– Halló! Halló! – bömbölt a vonal túlsó végén Bill apja. Az öregúr szívből és őszintén utálta a telefont, és úgy akart túljárni a fránya szerzet eszén, hogy a süket füléhez tartotta a kagylót.

– Én vagyok az, Apa! Bill! Láttad az újságot?

– Központ! – szólt zordonul Bill apja. – Beléptek a vonalba! Kérem bontani! – aztán még hozzátette: – Buta liba. Kiket raknak manapság kulcspozíciókba!

– Három perc! – vakkantott abban a pillanatban a központ. – Ha folytatni óhajtja a beszélgetést, tessék bedobni két shilling négy pennyt.

– Apa! – kiabált Bill kétségbeesetten.

– Ki az ott? Beszéljen hangosabban, a mindenségít. Nem hallok egy szót sem!

A vonal elnémult. Bill letette a kagylót, jól oldalba vágta a készüléket, aztán megint beleszólt: – Központ, kérem – kezdte a tőle telhető önfegyelemmel.

– Nyomd le a fejit – mondta Al hangja. – Na, majd én, hagy csak.

– Magához tér – mondta Blackie. – Nyisd ki az ablakot.

– *Blackie!* – üvöltött Bill.

– Viszi onnan a kezét?! – hangzott a telefonkezelő rekedt suttogása.

Aztán újabb ugatás, majd megszólalt: – Poxwell Regis, Mi tetszik?

– Én vagyok – mondta Bill.

– A címzett...?

– Igen!

– Ja. Hát akkor olvasom: NAGYON BOLDOG ÖNGYILKOSSÁG STOP DERÉK FIÚ STOP aláírás: THURLOW. Ön az, aki az előbb véletlenül szétkapcsolódott? Kér újabb kapcsolást?

– Nem – mondta Bill. – Előbb gondolkodnom kell. – Alighogy letette a kagylót, megint csengett a telefon.

– London keresi a számot – köhögte a központ. – Thurlow kéri Thurlow-t.

– Lépjen ki, maga szerencsétlen! – üvöltötte Bill apja. – Halló! Bill!

– Itt vagyok, Apa.

– Hát akkor keresse meg!

– *Én vagyok, Apa!*

– Aha. Nem mondta, hogy mikor lesz otthon?

– Apa! Bill azt üzeni, hogy megnősül! – Csak akkor jutott eszébe, hogy még nem is kérte meg Dina kezét.

– Egy szót se hallok, a nyavalya ebbe a masinába! – kiabált Bill apja. – Mondja meg neki, hogy holnap várjuk. Fehér ruhás leányok! Ő már fogja tudni, miről van szó.

– Jó.

– Micsoda? Beszéljen hangosabban! *Betűzze!*

Manelli, Grossi és Mr. White a sötét kandallózugban ült a Tivornya Bárban. Mr. White épp Nyirokba szóló aznap esti meghívásáról elmélkedett. – Ahányszor odamegyek, mindig számítok rá, hogy ez lesz az utolsó alkalom – mondta, és fejét ingatta.

Manelli egy pillanatra összenézett Grossival. – Miért?

– Mert bármikor összeomolhat – mondta Mr. White – Elkerülhetetlen. Már tizenöt esztendeje várom – Felhajtotta italát, finoman böfögött. – Kítűnő a fehér portóijuk, de nem hiszem, hogy ma bontanak belőle. Pedig kár, mert hamarosan kikezdi a penész a parafadugókat. – Felállt, összeszedte az üres poharakat. Az egyiket meglengette a falon lógó sötét arckép irányában. – Denzil Holles – közölte. – Bírói talárban. Pedig felkötötték.

A két gengszter nézte Mr. White-ot, amint a sötét felé imbolyog.

– Tiszta diliház – mondta Grossi.

– Angol – vont vállat Manelli. – Hogy nyírod ki este?

– Történelmi tippem van – mondta Grossi. A túlzott mézborfogyasztás serkentőleg hatott az agysejtjeire. – Valami könyvben olvastam, megtetszett. A tizenhetedik században volt egy Max Gate nevezetű ürge. Ráesett egy szilfa, itt valahol a környéken. Láttad te azt a szilfát a melegháznál?

– Max Gate egy város – mondta Manelli.

Mr. White megjelent a söntés irányából, kezében két irdatlan pohár. – A ház specialitása – jelentette büszkén. – Ezt itta John White is, a puritán atya. A Massachusetts-beli Dorchester alapítója. – Azzal visszatért a maga poharáért.

– Joe – szólalt meg Grossi. – Én sose dolgoztam egyedül. Ideadod Alt?

– Nix.

– Oké. Viszem Blackie-t.

Manelli ránézett. – Én megyek veled, Tony.

Grossi csinos arca megrándult. – *Te?*

– Csakis. Mint a régi szép időkben, Tony.

– Rendes tőled, Joe – mondta Grossi kényelmetlenül.

Mr. White megjelent, hatalmas öklében valósággal elveszett a pohara. Lezöttyent a szüette hatszögű fatönkre, amelyről annak idején állítólag Sweyn király pattant nyeregbe. Belekóstolt mézborába. – Kiváló márc – csettintett. – 1702-es évjárat. – Felemelte poharát: – Éljen John White!

– Éljen John White! – visszhangozta Grossi.

– Éljen Max Gate! – emelte poharát Manelli.

Cyril a kertben kószált; az izzó eget, a kiaszott gyepet faggatta, hogyan oldhatná meg problémáját. Lépjen be a területbe, ami azzal a kétes elégtétellel járna, hogy életében először maga keresné meg a kenyerét? Vagy maradjon Chloéval, nyírják ki Nedet, vegye el a nőt, aztán tisztes időköz elteltével legyen belőle gazdag özvegyember? Kézenfekvő volna a válasz, ha nem kellene arra gondolni, hogy egy teljes család kiirtása és vagyonának öröklése feltétlenül kellemetlen megjegyzéseket váltana ki a társadalom legszélesebb rétegeiben, és ő nem szereti a feltűnést. Ha mégoly makulátlanul tiszta munkát végez, akkor is órcátlan feltételezések céltáblája lenne, óhatatlanul...

A kerek tónál, amelyen egy szál vízililiom kornyadozott, Dinára bukkant. A lány hason feküdt egy nagy, zöld törülközőn. Úszott az imént, a fürdőruhát helyettesítő féltényérnyi selyemdarabkák vizesen tapadtak barna bőrére.

Cyril melléje telepedett és rágyújtott. – Egy barátomnak elvi problémája van – kezdte.

Dina karjára fektette arcát, és Cyrilre sandított. – Kár – jegyezte meg.

– Pedig szerfelett figyelemreméltó ember az illető – mondta Cyril. Kérdő pillantást vetett a lányra. – Nem gondolja?

Dina pillantása végigsiklott a fiún. – Még nem tudom.

Cyril leheveredett a kiégett fübe, lerúgta szandálját. – Maga mit csinálna a helyében?

Dina kisujjával megbirizgálta a tó színén a békalencsét. – Azt gondolom, állásba kéne mennie. De hallom, azt meséli mindenkinek, hogy nincs meg a kellő szakképzettsége.

Cyril takaros füstkarikát fűjt. Nem szólt semmit.

Dina felült, helyrerángatta a selyemfecniket. – A barátnőm addig nem tud válaszolni, amíg nem tudja, hogy mi a helyzet a maga barátjának a szakképzettségével.

– A maga barátnőjének van szakképzettsége?

– A barátnőm kérdezte először.

– A maga barátnője egy édes cica – mondta Cyril. – A barátom szeretné sokkal, de sokkal közelebről megismerni. – Belenézett a tó vizébe. A két arc tükörképe visszamosolygott rá a békalencse finom mívű keretében.

Amikor Paget első ízben szólaltatta meg az ebédre hívó gongot, Bill jelent meg az emeleti lépcsőfordulóban, kezében pizsamakabáttal. – Az előbb még itt volt a kötél – mondta. – Ki vitte el?

– Nem tudnám megmondani, uram. – Paget még egyet ütött a gongra, és visszatért a folyosóra.

A fegyvertárból Mrs. Carlisle lépett ki. Mielőtt az ajtó becsukódott, Bill egy pillanatra látta odabent az ezredest, ócska zsávolyzubbonyban, nyakán sárga selyemsállal. Mrs. Carlisle apró automata revolvert tartott a kezében. Rálehelt, csipkés zsebkendőjével fényesítette.

– Ezt kinek szánja? – kérdezte Bill fentről.

Mrs. Carlisle felnézett. Összevonta szemöldökét.

– Annak az esti pasasnak – mondta kurtán. – De az a tökkelütött obsitos nem ad *hosszá* töltényt. – Megindult felfelé.

– Hát nem ölhetjük meg – mondta Bill.

– Jaj, szűnjön már meg! – vakkantott a hölgy.

– Chloe! – mondta szemrehányóan Bill. Megragadta az asszony csuklóját, amikor odaért melléje. – Maga mást akar lelőni!

A nő ránézett, beharapta ajkát. Aztán magával húzta a fiút a lépcsőforduló ablakához. A revolverrel Cyril és Dina irányába mutatott; ott heverték egymás mellett, messze, még a tulipánfákon is túl, a kis kerek tó partján.

Bill homlokát ráncolta. – A lábába lőjön a fiúnak – ajánlotta.

– Hogyhogy a *fiúnak*?! – Mrs. Carlisle felemelte a pisztolyt, belekémlelt a csöbe. – De hát ez a vacak úgy sincs töltve.

Mikor Paget körülkínálta a betegesen fénylő faggyúpudingot, Flush atyailag mosolygott hallgatóira. Holnap ilyenkorra már nem lesznek itt, és magukkal viszik gusztustalan kis ügyeiket-bajaikat, apró-cseprő vérbosszúikat. A testület háromnapos jól megérdemelt pihenőjét élvezheti a következő csoport megérkezéséig. Holnap ilyenkor, gondolta megkönnyebbült lélekkel,

tisztességes ebédet esznek, és márkás bordóit isznak hozzá. Ez az idegesítő csoport meg a névtelen holttest addigra jóformán feledésbe merül.

Intett Pagetnek, hogy továbbviheti a sajtot. Annak ellenére, hogy a hallgatók egyike megbocsáthatatlan félrelépésre ragadtatta magát, közalgó távozásuk reménye hirtelen jóindulatra fakasztotta irántuk. – Elhatározták már, hölgyeim és uraim, milyen módszerrel élnek az esti gyakorlat alkalmával? – kérdezte, és mosolygott.

– Ez a fehér bor lesz? – tudakolta Manelli.

– Kell nekem egy fűrés – közölte Grossi.

– Nekem meg egy büntárs – mondta Mrs. Carlisle.

– Gondolom, én nem vagyok meghíva – mondta Bill.

– És valaki megint elcsórta a kötelemet – panaszolta Grossi.

– Az enyémet is! – mondta Bill. – Mr. Grossi, maga vitte el a kötelemet?

– Minek nekem a maga kötele? Megvan nekem a magamé, klassz, erős kötél.

– De nekem négy méter volt!

– Öcsi, nekem negyven. Sőt. *Kétszer* negyven.

– Ezek szerint – érdeklődött Flush – az önök közt megbúvó tréfás kedvű személy nyolcvannégy méter kötelet tulajdonított el? – Kurtán felkacagott és felállt. – Erre már mindannyiunkat felköthetnének, hölgyeim és uraim.

Egy óra múlva az ezredes Pagettel Mrs. Carlisle-t hívatta a fegyvertárba. Amikor a hölgy megjelent, az ezredes félretette ösereg mordályát, és a hölgy esti tervei felől érdeklődött. – Úgy hallom, le akarja löni a fickót? Alibi?

– Még nincs – mondta Mrs. Carlisle. Senki sem szólt neki, hogy az is kell.

– Lőtávol?

– Attól függ – mondta Mrs. Carlisle óvatosan.

– Fegyver ellenőrizve?

Mrs. Carlisle-nak fogalma sem volt a lőfegyverekről, és az is elkerülte volna a figyelmét, ha történetesen hiányzik a tölténytár. – Majd később – közölte határozottan.

Az ezredes hindosztáni nyelven motyogott valamit. Aztán beszívta ajkát, majd felsóhajtott. – Jelentkezés itt, tizenhat óra nulla perckor. Szép kis haditerv – tette még hozzá baljóslatúan.

Mrs. Carlisle felment, és bekopogott Bill ajtaján. Az az ágyán ült, körülötte szétszórt ruhaholmi. – Csomagolunk? – érdeklődött nyájasan a hölgy.

Bill bevágott egy zoknit a nyitott bőröndbe. A kérdésre nem felelt.

Mrs. Carlisle odatartotta elébe a cigarettatárcáját. – Chloénak alibi kell – jegyezte meg közben. Bill mintha meg sem hallotta volna. A nő letelepedett melléje az ágyra. – Na, nem akar az alibim lenni?

– Nem. Különben én már nem is számítok. Amióta kinyírták a Kiszemeltemet, kegyvesztett vagyok. – Bill kivett egy cigarettát – Nem értem – mondta komoran. – Azt hittem, egész jól kedvelnek. Most meg egyszerre gyűlöl az egész banda.

– Hát csináljon valami férfiasat. Mondjuk, legyen az alibim.

– Maga szerint az elég férfias?

Chloe megpaskolta Bill kezét. – Na, hát mi maga, férfi vagy kiséger? Mért nem öl meg valakit gyorsan?

Bill a hamut leverte egy cipőbe, aztán hanyatt dőlt az ágyon, és a mennyezetre bámult. – Ahhoz nekem irtózatosan komoly indok kéne. Sajnos.

Chloe nem tanúsított különösebb érdeklődést. – Biztos, hogy nem akar az alibim lenni?

– Holtbiztos.

– Igazán, Bill!

– Nem.

Mrs. Carlisle felállt, félrerúgott egy útjába kerülő túracipőt, kicsörtetett a folyosóra, aztán lement megkeresni Cyrilt.

A melegház mellett bukkant rá. Egy felfordított taligán üldögélt, úgy figyelte Grossit, aki éppen létrát támasztott a szilfának. – Irtó ostoba ötlet – közölte Cyril. – Mi lesz, ha nem öli meg? A pofa perre viszi a dolgot.

Grossi dobbantott. – Ide hallgasson. *Maga* tudja, hogy szemét egy tipp. *Én* tudom, hogy szemét egy tipp. Mindenki tudja, hogy szemét egy tipp. Ezt tisztáztuk, igen? Hát akkor legyen szíves, eredjen a francba.

– *Órákig* fog tartani.

Grossi ráveregetett Cyril vállára. – Ide figyeljen, apukám. Antonio Grossi elkezd valamit, Antonio Grossi be is fejezi. Értem? Én belevágtam a fejszémek ebbe a fába, és ez a fa le fog zuhanni ma este úgy fél hét körül. Mert különben... – Amikor először nézte meg alaposabban a fát, mindjárt tudta, hogy a terv nem csupán képtelenség, de ugyanakkor kimondhatatlanul strapás is. Magában elátkozta a Tivornya Bár történelmi mézborát, mint az eszeveszett ötlet szülőjét. Már éppen azon volt, hogy hagyja a fenébe az egészet, és a Herring Magna-i hajtókanyart veszi igénybe, de Cyril gúnyos megjegyzéseitől megbokrosodott. Nem, Antonio Grossi ezt nem nyeli le senkitől. Elbánik ezzel a fával, ha az életébe kerül is. Ami, gondolta dühösen, nagyon valószínű. Cigarettaját elnyomta egy harkályfészekben, fogta a fűrész, felmászott a létrára, és szemügyre vette a kinyúló, karvastagságú ágat.

– Ne azt – tanácsolta Cyril. – Az ránőtt a másikra, nem tudja szétszedni.

Grossi szó nélkül fűrészelni kezdett.

– Na és a fűrészpor? – érdeklődött Cyril. – Azzal mi a szándéka?

Mrs. Carlisle letelepedett melléje a felfordított taligára. Felrémlett előtte, amint Cyril ott hever a vízililiomos tó partján Dinával, és alig bírta megállni, hogy jól meg ne tépje a fülét. – Angyalka – mondta. – Beszéljünk az alibiról.

Cyril ránézett. Azon tűnődött, vajon mikor pillantja meg ezt a lefegyverző csábmosolyt, szürke másolatban, az esti lapok harsány főcímei alatt. Felködlött előtte az első kihallgatás megannyi drámai jelenete, körmöknek rágása, hisztérikus könnyözön. Láta maga előtt a gyász hosszú heteit, az elviselhetetlen találkákat a British Museumban, Chloe fehér kalapját a polgári esküvőn... Hatalmas, megkönnyebbült sóhaj tört elő belőle. Döntött. Ned Carlisle-t a halálnál is rosszabb sorsára hagyja; ő meg belép a testületbe, és évi ezer fontért megszabadul Choletól. – Alibiról? – ismételte udvariasan. – Nekem van, köszönöm.

– De nekem nincs.

– Kellemetlen.

Mrs. Carlisle-nek ökölbe szorult a keze. – Nem vagy egy kicsikét aljas, angyalka?

Cyril felkelt, aztán leült megint, háttal az asszonynak. – Púderozd be az orrod – mondta. – Persze ha mindenáron úgy akarsz kinézni, mint Rembrandt anyja, akkor a világért se.

Mrs. Carlisle Cyril füle felé nyúlt. De aztán erőszakkal visszaparancsolta kezét, – Édes – mondta. – Legyél okos!

– Az vagyok – mondta fagyosan Cyril. Fentről recsegés-ropogás hallatszott.

– *Vigyázz!* – ordított Grossi. Géppuskatűzre emlékeztető pattogás közepette meghajolt a szilfaág, és lassan lekonyult. Vége a földet súrolta; zizegtek a levelek. A másik végét a fakéreg keskeny szalagja rögzítette csupán a fához.

Grossi káromkodott. Aztán két fokkal feljebb mászott a létrán, és vadul nekiesett egy másik ágnek.

– Bizonyára korhadt az egész – mondta Cyril. – Az ilyen öreg fa általában odvas.

– Mr. Grossi – mondta Mrs. Carlisle. – Nem akar velem alibit cserélni?

– Kuss – mondta Grossi.

– Az az ág korhadt – közölte Cyril. – Egy szál levél sincs rajta. Különben is az üvegházra fog zuhanni.

Grossi három fokot mászott feljebb a létrán, és egy magasabb ágat kezdett fűrészelni. Lentről már nem látszott, jelenlétére csupán a néha megismétlődő levél- és gallyzapor utalt.

– Fel kéne kötözni azt az ágat – mondta Cyril. – Különben szétesik az egész vacak.

Grossi hátrálva leászott a létrán. Fenyegetőleg tartott Cyril felé, fejét leszegette, és csak akkor torpant meg, amikor az orra alig két centire volt Cyrilétől. – Befogja a száját?! – kérdezte.

A garázs irányából közeledő motorberregés hallatszott. A Studebaker elsuhant a rododendronsövény nyílása előtt. Mrs. Carlisle eszeveszetten keresgélte a púderdobozát, aztán vadul magára pacsmagolt egy adag púdert, és az udvar felé indult.

A nagy fekete autó villogott a napon. Manelli behajolt a hátsó ajtón, egy hatalmas tekercs kötéllel bajlódott. Nagy nehezen kiemelte és vállára kanyarította. Mrs. Carlisle elgondolkodva szemlélte Manellit. Szemmel láthatólag átkozott rossz hangulatban van, de hát ő az utolsó mentsvára ha alibit akar. Meglátta, hogy Manelli válláról éppen le akar tekeredni a kötél. Odasietett, de már későn. Mire odaért, az exgengszter vállán már csak félméternyi lógott, a többi a lába köré omlott a földre.

Manelli tenyerébe fogta arcát és megnyomogatta. Görcsös vállrándítással lerázta magáról a maradék kötelet, kilépett a kusza tömkelegből, és a rózsalugas felé indult. Mrs. Carlisle átnyomult egy rózságyáson, hogy utolérje.

– Mr. Manelli – szólította meg. – Nekem alibi kell.

Manelli nem felelt.

– Ma estére – mondta a nő. – Mindössze tíz perc.

– Nincs hangulatom – mondta Manelli.

– Csak tíz perc.

– Sajnálom.

– *Őt* perc – mondta elkeseredetten a nő.

– Nem.

– *Nagyon* kérem!

– Ide hallgasson, nagysád. Azt mondtam: nem. Mindenáron azt akarja, hogy beleverjem a fejébe?

Cyril a szilfa alatt állt, tartotta a törött ágat. Grossi megpróbálta felemelni, valahogyan hozzáilleszteni a fölötte levőhöz.

– Helytelen a megközelítési mód – mondta éppen Cyril. – Maga alatt vágja a fát ugyanis. Nem képes megérteni, hogy az egész vacak alig áll a lábán?

– Hé, Joe! – kiabált Grossi. – A kötelet! Gyorsan.

– Majd én hozom – ajánlkozott Mrs. Carlisle. Még mindig nem tett le róla, hogy megnyerheti Manelli beleegyezését, úgyhogy nekiiramodott, s amit hosszú évek óta nem tett: szaladt. Ha majd Manelli elé áll, s pihegve, sápadtan átnyújtja a kötelet, akkor bizonyára megenyhül, és hajlandó lesz neki alibit igazolni! De amikor odaért a rózsalugashoz, mindjárt látta, hogy a kötél eltűnt.

Bill jó darabig kísérletezett a dugig tömött bőrönd lezárásával, aztán feladta. Számtalanszor csengetett, de teljesen hiába, úgyhogy kiment a lépcsőfordulóhoz, hátha elcsíp valakit, s az majd segít. A lépcsőn Dinával találkozott. A lány most is a kis selyemdarabkákat viselte, és körtét evett.

Bill megragadta. Dina háta még forró volt a nap melegétől. – Dina – mondta a fiú. – Azt hittem, hogy szándékosan kerülsz.

– Igen?

– Jól hittem?

– Meglehetősen.

– De miért?

– Clifford megtiltotta a testületnek, hogy szóba álljunk veled.

– Azért, mert én nem...

– Azért.

– De hiszen én a te kedvedért csináltam, Dina!

– Az én kedvemért?!

– Mindenre képes vagyok érted.

– De erre mégsem voltál képes!

– Most már te is haragszol?

A lány nem felelt. Kidobta a körtecsutkát az ablakon, és azt mondta: – Bill, megmondanál nekem valamit egészen őszintén?

Bill átölelte. – Hát persze – mondta komolyan. – Mindent.

– Bill, te tetted el láb alól a múltkor azt az alakot?

– Ugyan, dehogy.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Becsületszó?

– Becsületszó.

– Nekem ez nagyon fontos.

– Hát hogyne volna. – Két kezébe fogta Dina arcát, mélyen a szemébe nézett. – Dina, ünnepélyesen esküszöm, hogy soha nem nyírtam ki senkit, és nem is fogok soha.

– Soha?

– Soha!

– Nem tudhatod. Hátha utadban lesz valaki.

– Akkor sem. Köztünk legyen mondva, azt hiszem, még a Kiszemeltemet se tudtam volna elintézni. Egyszerűen nem vagyok az a fajta. – Közelebb húzta magához a lányt. – Dina, hozzám jössz feleségül?

– Nem.

Bill rémülten megmarkolta a vállát. – Miért?

– Mert – mondta Dina, mint aki ezzel mindent megmagyarázott.

Bill karja lehullt. – Azért, mert én nem...? Dina, az Istenért, csak nem azért, mert én nem...?

A lány elfordult.

– Dina! Te azt akartad, hogy megöljem!

– Jaj, hagyd már abba – mondta a lány.

– Felelj: azt akartad?

Dina dühbe jött. – Nem bírom ezt a nyaggatást! – kiabált. – Hát nem érted, te szerencsétlen, hogy neked ragyogó jövőd van, nekem meg másom sincs, csak múltam?!

Mikor az istálló fölötti óra elütötte a hármát, Mrs. Carlisle jelentkezett a fegyvertárban. Az ezredes óriási íróasztalánál bóbiskolt az óvatosan szövegezett oklevelek fölött, amelyek a tanfolyam végeztével kiosztásra kerülnek. Felnézett, megcibálta bajszát. – Minden rendben? – kérdezte kurtán.

– Igen – felelt Mrs. Carlisle. – Nem kell alibi. Önvédelemből fogom lelőni.

Az ezredes jól tudta, hogy ebbe nem volna szabad beleegyeznie. Nem egy hallgató akarta már önvédelemből lelőni Mr. White-ot, hanem az ingatlanügynök békés ember volt, és ha biztosítva volt számára a folyamatos alkoholellátás, a legvaskosabb sértéseket is elengedte a füle mellett. Egyébként a testület arra a következtetésre jutott, hogy Mrs. Carlisle született balfácán, és akármit tervez estére, biztos, hogy látványos kudarc lesz belőle. – Rendben – bólintott kedvetlenül. – Végeztem.

Mrs. Carlisle-t bosszantotta, hogy az ezredest egyáltalán nem érdekli a dolog. – Stratégiám a következő – hadarta –: éktelenül goromba leszek. Először is, felborítom a poharát...

Az ezredes oda sem hallgatott. Az itatóspapírra rajzolt egy tizenhat hüvelykes tengerészágyút, és gondosan satírozta. Amikor elkészült a mű, de a nő még mindig mondta a magáét, rajzolt egy halom ágyúgolyót is, és odaírta: B-U-M-M!!! – No persze – bólintott. – Hogyne.

– És akkor... – mondta Mrs. Carlisle. Mélyet lélegzett.

Az ezredes rajzolt egy üveget, melléje poharat. Mindegyiken gondosan meghúzta a felszingörbületet, derékmagasságban, és az üvegre nyomtatott betűkkel ráírta: WHISKY.

– És azután elájulok – fejezte be a nő.

– Nem – mondta az ezredes. – Nem.

– Miért?

– Ájulás nincs.

– Nem bánom. Kérek egypár golyót.

Az ezredes sóhajtott, és azon tűnődött, vajon nyugodtan rábízhajta-e az ilyen alkalmakra rendszeresített, speciális módon preparált vaktöltényeket. Súlyos kétségek közepette végül átnyújtott egyet.

– Még – csettintgetett türelmetlenül a nő. – Hátha elhibázom.

– *Kötelező* elhibázni, asszonyom – mondta mérgesen az ezredes. – Lesz szíves nem elfelejteni.

Fél ötkor Mrs. Barratt feltett egy széles karimájú kalapot, és kiment a kertbe megszemlélni Grossi szilfáját.

Grossi fél könyékre támaszkodva hevert a fűvön. Lustán tépegette egy százszorszép szirmait. Manelli fekvőszékben pihent és szivarozott. Egy bizonyos nebraskai bank riasztóberendezéséről beszélgettek, aminek valamikor régen túljártak az eszén. A szilfa szemre olyan volt, mintha mi sem történt volna.

Mrs. Barratt feltette szemüvegét és összeráncolta homlokát. Nem volt híve a fa-trükköknek, és általában annak sem, hogy bármit bárkire ejtsenek. Ilyenkor mindig túlságosan nagy szerep jut a véletlennek, az egyéni fantázia háttérbe szorul. Felpillantott a levelek közé. A napfény megvillant két kifeszített nyilonszálon. – Nagyon kockázatos – vélte rosszállólag.

Grossi felült; szeme összeszűkülte. Megutálta ezt a fát. De ha már egyszer beleugrátták ebbe a dologba, nem hagyja abba. A fa beválik, még hozzá szenzációsán. És nem tűri, hogy gyalázzák. – Akarja, hogy magára essen? – kérdezte dühösen.

Mrs. Barratt egy percig némán nézte. Azután megvonta törékeny vállát, és visszafordult a ház felé. – Hát csak vigyázzon – mondta kétkedő hangon. – Még a végén *magára* esik.

Csikorgó öt órakor a kerti ház előtt találta Hobson; a lócán sűtkézett. Sort volt rajta, és trikó, homlokára mocskos zsebkendőt csomózott. Egy szál drótot pödörgetett. Felnézett mesterére, hunyorgott a napfényben. – Gondolkozok – közölte tömören.

Csikorgó a szokott sajátos táncmozdulattal meglendítette mülábát és leült a lócára. Már bánta, hogy elmondta Hobsonnak, miféle gyakorlatra készülnek. Egy önfeledt pillanatában ragadtatta magát erre az indiszkrécióra, mert azt hitte, Hobsonra csillapítótag hatott az egyórás szabadság a Tottenham Court Roadon. Gondolta, majd kettesben jókat röhögnek a többi hallgató nyamvadt kis módszerein, aztán elfelejtik az egészet. De nem, Hobson egyáltalán nincs jó hangulatban. Lógatja túlméretezett fejét, duzzog, rugdalja a virágokat. Csikorgó gyorsan megnyugtatta; egyáltalán nem személyes sértés, hogy nem

vehet részt a gyakorlaton – dehogy. A szabályzat szerint Csikorgó növendékei sohasem szerepelnek a végső akcióban.

– Bírlak, apus – mondta Hobson. – Hiányozni fogsz.

– Ide hallgass, haverom – mondta Csikorgó. – Ma este veszteg maradsz, érted? – Nyugtalanul arra gondolt, hogy még ha bezárná is Hobsont a szobájába, az ötletes fickó abban a pillanatban rohanvást lekúszna a ház falát borító glicínián.

Hobson idomtalan lábával gyengéden birizgálta a drótot. – Hát köpjünk a szabályzatra, apus – morogta. – Ha rendes tag vagy, megteszed.

– Nem lehet kisfiam. Szabály az szabály.

Hobsont elfutotta a méreg. Szótlatlanul felugrott, elkapta a lóca végét, ledobta róla Csikorgót a földre, aztán térdére fektette a lócát, és kettéroppintotta. A darabokat a háta mögé hajította a veteményesbe, berontott a kerti házba, és magára vágta az ajtót.

Öt óra után tíz perccel Paget belépett a tálalóba, és ott Manellira bukkant. Az amerikai az állát simogatta, mintha azt vizsgálgatná, meg kell-e beretválnoznia. Közben az estéli koktéelhoz tálcára készített poharakat tanulmányozta.

Paget megköszöörülte a torkát. – Mérget óhajt alkalmazni, uram? – kérdezte. Manelli bólíntott. Szörös ujjaival dobolt a tálcán. – Ezt a fehér portóit hozza be?

– Igen, uram. Mr. White módfelett kedveli.

– Más is issza?

Paget felhúzta orrát. – A napnak ebben a szakában semmi esetre sem, uram.

– Na jó, szóval hozza.

– Kötelességemnek tartom figyelmeztetni, uram, hogy az italnak különleges bukéja van, és nem volna ajánlatos azt befolyásolni. – Követte Manelli tekintetének irányát. – Mr. White nem híve az angosturának, uram.

Manelli felvett egy zöld üvegvázát, ránézett, visszatette a polcra. – Sose dolgoztam méreggel – jegyezte meg. – Nem áll rá a kezem. Hogy kéne ezt megfirkálni, Paget?

– Ha bátorkodhatom javasolni valamit, uram... – mondta lassan Paget. – Mr. White-nak az alkoholtartalmú italféleségek iránti előszeretete közismert. Amennyiben az egyik pohár egy kissé nagyobb volna a többinél, uram...

– Fogja, öregem – nyújtott át egy szivart Manelli.

– Köszönöm, uram. Általában szódabikarbónát használunk a... khm... a valódi anyag helyett, uram.

Manelli az agg vállra tette kezét. – Gondoskodjon róla, jó?

Paget fejét hajtott: – Uram.

Manelli elballagott. – Maga engem nem látott – mondta elmenőben. – Itt se voltam.

Paget nem fordult hátra, egy mozdulata sem utalt arra, hogy rajta kívül még valaki van a helyiségben. Csöndesen füttyörészett, miközben leemelt a polcról egy öblös kristályserleget, és hetyke mozdulattal a tálcára helyezte.

Öt perc múlva Cyril besietett a könyvtárszobába, és még mielőtt meggondolhatta volna magát, szabályszerűen közölte Flushsal, hogy elfogadja ajánlatát. Lenyűgözően új gondolat volt számára, hogy kenyeret fog keresni. Persze, vigasztalta magát, ha túlságosan fárasztó lesz a munka, még mindig felmondhat. Chloék mindig lesznek, márpedig ő mestere, virtuóza a Chloéknak...

Flush megrázta Cyril kezét. – Nem kétséges, hogy sokan fogják bánni elhatározásodat – mondta mosolyogva. – Minden bizalmam a tiéd.

– Derék – mondta az ezredes. – Felesketés holnap.

– Beköltözhetsz a toronyszobába – mondta Mrs. Barratt. – A ruhát pénteken küldjük mosodába.

– Majd én megmutatom a huzaltrükkömet – ajánlotta Csikorgó.

Dina nem mondott semmit, csak Cyrilre mosolygott titokban.

Flush leült az ablakülésre. – Közölted már elhatározásodat Mrs. Carlisle-lel?

Cyril végigszántott haján. – Még nem.

– Oltári cirkusz, mi? – mondta Csikorgó.

Cyril idegesen nevetett. – Ha csak cirkusz lenne, boldog volnék. Szívből remélem, hogy nem fog... igen. Szóval, hogy nem csinál valami számárságot.

– Gondolja...? – kérdezte Mrs. Barratt.

– Nem tudom – mondta Cyril. – Nem tudom...

Flush a térdén dobolt. – Óhajtasz részt venni a ma esti gyakorlaton?

– Mindenképpen – mondta Cyril élénken. – Megengeded, hogy egy meglehetősen merész kísérletet hajtsak végre?

Az istálló fölötti óra elütötte a felet.

Manelli és Grossi jelent meg elsőnek. Mindketten mosolyogtak. Leültek egymás mellé a szófára, és Grossi átnyújtott Manellinek egy hamutartót.

Mrs. Carlisle Bill karján érkezett. Cyrilre nézett, lebiggyesztette ajkát, aztán a Cyriltől legtávolabb álló székre telepedett. Flush kibámult az ablakon.

– Valaki itt felesleges – közölte.

Bill Dinára nézett. A lány kerülte a pillantását. – Jól van, jól van – mondta dühösen. – Megyek már. – Kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Flush visszafordult. – Úgy gondolom, valamennyien felkészültek az utolsó gyakorlatra?

– Persze – mondta Manelli. – Azt se fogja tudni a pasas, mitől menekült meg.

– Minden rendben – jelentette Grossi. “Amíg a szél meg nem fordul” – gondolta, és megpökdöste a hüvelykujját, nehogy elpechelje.

– Én csak egyetlen golyót kaptam – mondta Mrs. Carlisle. – Ha elvétem, nem az én hibám lesz.

– Nem játszhatna Hobson is? – kérdezte Csikorgó. – Olyan szorgalmas az a gyerek.

– Nem. – Flush végigpillantott hallgatóin. – Most már csak a jelmondatokat kell közölnöm önökkel. Amikor akcióra készen állnak, megjegyzik: “Milyen *kellemes este!*” A hadművelet sikeres végrehajtása után pedig kijelentik: “Tartok tőle, hogy *aszály* lesz. Tönkremegy a termés.” Ha valami késleltetné vagy akadályozná önöket az akcióban, és kénytelenek felhagyni a haditervvel, *huzatra* panaszkodnak, mely esetben újabb kísérletre jogosultak. Világos? – Körülnézett. – Mindannyian – tette hozzá lassan, kimértén, és némi fenyegető éllel – mindannyian azon fogunk igyekezni, hogy Mr. White kellemes estét töltsön körünkben.

15

Mr. White zöldre kopott szmokingjában rosszkedvűen könyökölt a Tivornya Bár söntéspultján, míg Amos White, a csapos, mézlikőrrel töltötte meg zsebflaskáját. Nyirok-Majorban tett látogatásai alkalmával sosem feledkezett meg róla, hogy titkos tartalékkal szerelje fel magát.

– Majmég bajra megy eccer oda – figyelmeztette Amos. – Nem istentül valók azok a népek odafe Nyirokba'.

Mr. White ügyet sem vetett a jóslatra. Ő ahhoz az irányzathoz tartozott, amely a Hóhérdomb új lakóit lélekbúvároknak tartotta, olykor pedig arra a feltevésre hajlott, hogy talán a Külügy keze van a dologban. Eltette a flaskát, lötyögő zsebébe söpörte a visszajáró pénzt, búcsúzóul felemelte ujját, és kiimbolygott a napsütésbe.

A hosszú kaptatón félúton megállt, és némi frissítőt vett magához. Végighordozta tekintetét a kiégett földeken, jóízűen elcsámcsogott az esetleges mezőgazdasági katasztrófa lehetőségén. A dombtetőn megint megállt, szemügyre vette a Major kapuját, a málló címerállatokat. Felszedett egy ágat,

megbőkdöste a hasadozó cementet, míg egy téglá ki nem esett. Akkor megcsóválta fejét, és nekivágott a kocsi felhajtónak.

Az ajtóban csengetett, azután nekidőlt a nyitott zsalunak és a felhólyagzott festéket vakargatta.

Mintegy öt perc elteltével Paget ajtót nyitott. Mérföldnyire utálta Mr. White-ot, és régi szokásához híven most is körülnézett, aztán keresztül a vendégen, mint aki azt akarja érzékelteni, hogy a küszöbön nem áll senki. Ezek után ugyancsak ősi szokás szentesítette módon, kissé színpadiasan összerezett, amikor, úgymond, észrevette a ház vendégét. Kinyújtotta kezét a kalapért, amit Mr. White sosem hordott, azután azt mormogta: – Ó, persze, kalap nincs. Szíveskednék erre fáradni, uram?

Bevezette az ingatlanügynököt a borús hallba, végig a folyosón, majd kitárta a szalonajtót, és jelentette: – A White-nemzettség egyik tagja, uram. – Azután odaplántálta magát az ajtókeretbe, úgyhogy Mr. White alig tudott mellette beprézelődni a szalonba. Ezek után Paget meghajolt és visszavonult.

Flush felállt, kinyújtott kézzel közeledett vendége felé. – Isten hozta, kedves barátom! – mondta. Ki nem állhatta Mr. White-ot.

Az ingatlanügynök meghajtotta fél térdét, és kissé leengedte bal vállát – erről az idegesítő üdvözlési módról képtelen volt leszokni. Flush karonfogta vendégét, a szoba túlsó végébe vezette és bemutatta Mrs. Carlisle-nek.

– Á! A híres író! – mondta Mr. White. Mrs. Carlisle-nek számos könyvét vette volt ki a Krunte Newton-i kölcsönkönyvtárból, szorgalmasan javítgatta a margójukon a központozás hibáit, s efféle kommentárokkal látta el a műveket: “Tévedés!” “Na ne mondja!”, a könyv utolsó lapján pedig: “Ilyen marhaságot még nem olvastam!”

Mrs. Carlisle jóleső melegséget érzett a szíve táján. Imádta az olvasóit, még az olyanokat is, akik levélben levett ruhaholmit kunyeráltak tőle. Csakhogy ma esti programja megkövetelte, hogy vérig sértse Mr. White-ot, következképpen felmordult: – Na és akkor mi van?!

Flush összevonta szemöldökét és továbbterelte Mr. White-ot.

– Jó estét – mondta Mrs. Barratt.

– Helló – mondta Dina.

– Rég láttam – motyogta az ezredes.

– Hogy ízlik a kánikula? – kérdezte Csikorgó,

– 'Stét – mondta Grossi.

Manelli meghajolt.

– Rengeteget hallottam már önről – mondta Cyril elbűvölő mosollyal.

Bill egy sarokban ült, és nem mutatták be.

Paget megjelent, jegesvödröt hozott, és szalvétába burkolt üveget. Észrevette, hogy Flush kérdően felvonja szemöldökét, kisujjával megkocogtatta hát az üveget, és fejével Mr. White irányába intett.

Flush ajkába harapott és elfordult. Vendégének szentelte figyelmét, aki épp arról mesélt, hogy az éjjel megint hallották – sőt látták is – a helybeliek a Bindon és a Királydomb közt húzódó úton vonuló római légiókat.

Paget Mrs. Carlisle-hez lépett, és odatartotta a tálcát. A hölgy ránézett, és mivel tudta, hogy az előre elszánt szándékkal elkövetett huzamos undokság erősen igénybe veszi a szervezetet, úgy határozott, hogy a legnagyobb pohár után nyúl. Ahogy ujjai összezárultak körülötte, látta, hogy Paget vértelen hüvelykje keményen a serleg talpára plántálódik. Paget megrázta fejét, és állát felemelte Manelli irányában. Mrs. Carlisle bólintott, elvett egy normális méretű poharat, aztán gyorsan lehunyta szemét, mert tudta, hogy Paget rögtön rámosolyog. Paget odébb csoszogott, és Mr. White könyöke táján állapodott meg a tálcával.

–... Ezerháromszáznyolcvannégyben – mondta éppen az ingatlanügynök – egy karmelita barát fejetlen csontváza. Igen. – Valamely hatodik érzéke megsúgta, hogy alkohol van a közelben. Hirtelen megperdült, tekintete végigpásztázta a tálcát.

– A fehér portóiból tölthetek, uram? – suttopta Paget.

– Próbálja inkább a sert – ajánlotta az ezredes. – Az a jó ilyenkor nyáron.

– A portóiból, uram? – kérdezte Paget. Helytelenítő pillantást vetett az ezredesre.

– Milyen kellemes este! – állapította meg Manelli.

– Sert – döntött Mr. White. Tudta, hogy ilyen kérdésekben vakon követheti az ezredest. Keze hálásan kulcsolódott a jókora kristály serleg köré.

– Huzat van – morgott Manelli. Vadul meredt az ezredesre.

Flush ingerülten csettintett. Megvetésével sújtotta azokat a hallgatókat, akik méreghez folyamodtak. Az ambiciózusabb növendékek utolsó este általában igyekeztek kitenni magukért, Manelli viszont nemcsak hogy szemmel láthatólag unja az egész műveletet, de ráadásul nyilvánvaló, hogy a stratagéma Paget fejéből pattant ki. Nem utolsósorban pedig tönkretettek egy üveg pótolhatatlan, értékes fehér portóit.

Manelli vállat vont, és elvonult elméleti büntette színhelyéről. Leült, és megpróbált cigarettával a foga között ásítani. Paget odasettenkedett. – A tett halála, uram – jegyezte meg halkan és filozofikusa –, az okoskodás.

Mr. White most azt az elgondolását fejtegette, hogy a Major nyugati szárnyát Inigo Jones viccből építette. A tartógerendákban, mondta, alkalmasint újkorokban is nyüzsgött a szű. Most már persze olyan a halmazállapotuk, akár a lekvár. Mr. White szomorúan ingatta fejét, és megjegyezte, hogy a

tartógerendák szuállománya alighanem csillagászati számra rúg. Milliószámbra szaporodnak, elterjednek minden irányban, útjukat halál jelzi és pusztulás.

Paget újratöltötte a poharakat.

– Most jövök én – jelentette Mrs. Carlisle. – *Milyen kellemes este!* – Elnyomta cigarettáját, kiitta poharát, és odalépett Mr. White-hoz. Esetlenül nekiment, és feldöntötte a poharát.

Az ingatlanügynök rábámult. – Elnézést – mondta udvariasan és kissé tétován.

– Haha! – hördült fel gúnyosan a hölgy, és azon tűnődött, toporzékoljon-e.

Mr. White úgy döntött, a hölgy becsípett, tehát nem szabad ingerelni. Ő, nálánál jobban aztán senki sem tudja, mire képes az alkohol! – Hát hogyne – mondta. – Mi sem természetesebb.

– Nem értem magát. Bolond maga?

Mr. White szétterjesztette óriási kezét. – Ki nem az, drága hölgyem? – szólt, és felsóhajtott érzelmesen.

Mrs. Carlisle eltátotta száját, úgy bámult rá. Érezte, hogy hamarabb fog kijönni a béketűrésből, mint az ingatlanügynök.

– Asszonyom – szólalt meg Flush. Szeme résnyre szűkült. – Volna olyan szíves helyet foglalni?

Mrs. Carlisle hátralépett. – Még nem vagyok kész – mozgatta némán a száját Mr. White háta mögött.

– Kérem, *foglaljon* helyet!

Mrs. Carlisle dicstelenül retirált. – Hát persze, ha az embert folyton zavarják... – mondta, és elviharzott.

Mr. White, aki maga sem volt ment az efféle botlásoktól, részvétteljes mosolyt küldött a hölgy után. Tapintatosan új témába fogott: ezúttal arról értekezett, mily különös módon csúszik a Hóhérdomb nyugati lejtőjének altalaja, évente huszonhárom centiméterrel, a tenger felé. Moigne Herring-nél a Harmat-tó már most is olyan szögben helyezkedik el, hogy esőzések alkalmával rendszeresen elárasztja a parti házakat.

Mrs. Carlisle leült Bill mellé. – Nem engedtek dolgozni – panasolta. – Esküszöm, még öt perc, és es pofon vág.

Bill eltépte tekintetét Dina barna lábáról. Nagy nehezen felrázta magát kimondhatatlan keserűségéből. Tudta, hogy ha férfi módra helytáll családjá becsületéért, Dina minden valószínűség szerint igent mondott volna. Egyetlen tisztességes pillanat tönkretette egész életét, gondolta reménytelenül. És amellet még hátravan az, hogy apjának is meg kell magyarázni: a család problémáját egy vadidegen oldotta meg; szégyen, gyalázat az egész vonalon. – Hát löje le – mondta vadul Mrs. Carlisle-nek. – Lője le az egész bandát. Adja ide azt a revolvert. Majd én elintézem őket.

– Ne vicceljen, nagyon jól tudja, hogy nincs megtöltve! – mondta az asszony. – Maga csaló!

Paget fölébük hajolt, újratöltötte a hölgy poharát. – Balszerencse, asszonyom – lehelte. – Ajánlhatom esetleg, hogy próbálkozzék Véletlen Emberöléssel? – Felegyenesedett és tovasuhant.

Mr. White jelentőségteljesen lóbálta üres poharát; száránál fogta, akár a krokettütőt. Paget ügyesen elkapta, függőleges helyzetbe igazította és újratöltötte, ezúttal a fehér portóiból. Manelli felé nézett, de a gengszter komoly beszélgetésbe mélyedt Grossival. – Milyen kellemes *este*, uram – sziszegte Paget.

Mr. White hatalmasat kortyolt a serlegből, azután egy pillanatig tétovázott. Még egy kortyot ivott, fejét madár módra félrebillentette. – Aha! – mondta aztán. – Mióta félek ettől. Kikezdte a dugót. – Aztán gyászosan hozzátette: – Nos, azért a bukéja így is... elgondolkoztató.

Az ezredes, kinek kötelmei közé tartozott a pince kezelése is, megmerevedett. Töltött magának a portóiból és megízlelte.

Mr. White figyelte, míg iszik. – Moslék?

Az ezredes egyetértőleg bólintott – Moslék.

Flush mintegy véletlenül odasodródott Manellihez, és halkán közölte: – Természetesen tudja, hogy ha a gyakorlat valóságos, egyúttal megmérgezte volna az ezredest is?

Mr. White belefogott a Major-beli kopogó dongaatka ismertetésébe. Amit a szű leront, az atka feldagasztja. Gore Crichelben ugyanez a két átok fészkelte be magát az új paplak falai közé – és hol van ma az új paplak? Sehol. Amire az ezredes viszonzásul hosszú és unalmas történetet adott elő egy riksakuli szelleméről, aki a teljes lucknowi szálláskörletet kísértette.

– Milyen kellemes *este!* – fuvolázta Cyril.

Flush odafordult, és nagy érdeklődéssel vette szemügyre. A testület új tagjától valamely galád zsenialításra valló huncutságot remélt. Cyril rágyújtott, hátradőlt, a mennyezetre bámult.

Mrs. Barratot idegesítette az új kolléga önelégült mosolya, letette kötését, és megszólalt: – Maga valamit forral. Látom az orrán.

– Ó, igazán semmiség – mondta Cyril.

Egy darázs szállt a szobába. Flush szemmel tartotta, aztán Cyrilhez fordult: – Ez az?

– Ó, dehogy.

Az ezredes újratöltötte Mr. White poharát, és nekigyürkőzött dédapja legendás történetének, amint az assaye-i csatában egymaga megfutamított egy század ellenséges dzsidadát. Viszonzásul Mr. White elmesélte, hogyan öklelte

fel a White család egyik ősének szelídített szarvasa az idetévedt John of Gauntot.

Az ajtó hirtelen felpattant. Mindenki arra fordult. Öt centire kinyílt, aztán úgy maradt.

Flush felhúzta szemöldökét, és Cyrilre nézett.

Cyрил nemet intett, és talányosan mosolygott.

Flush megnyomorgatta fülcimpáját. – Úgy hallottam, mintha azt mondtad volna: kellemes esténk van.

– Valóban.

– Komolyan gondoltad?

– Természetesen.

– Nem zavar a huzat?

– Ó, köszönöm, egyáltalán nem.

– Jó a közérzeted?

– Isteni.

Flush szemrevételezte a szobát. Minden rendben, láthatólag. Körmével megkocogtatta fogát, és Cyrilre sandított. – És most milyenek találsz az időjárást?

– Kitűnő.

Flush szivarra gyújtott. A gyufa lángján át Cyrilre nézett. – És *most*? Még mindig megfelel a klíma?

– Nem is lehetne jobb.

Flush ajkába harapott, majd feledve minden óvatosságot, vándorútra indult a szobában, alaposan megnézett minden egyes mozgatható darabot, összeráncolta homlokát, amikor újra Cyrilhez fordult. – Esetleg tréfálkozunk? – kérdezte.

Cyрил szélesen mosolygott. – Forradalmi újítás – közölte. – Az időzítés kérdése elég kényes, egyébiránt szájalmasan egyszerű.

– Nem hiszek neked. Büszkeségedben nem vagy hajlandó elismerni, hogy zavar a huzat.

– Épp ellenkezőleg, szakad rólam a víz.

– Gáz? – találgatott Flush.

– Nem.

– Holmi mérgezett tuskéféle csacskaság?

– Kérlek, ne sértegezz.

– Méreg?

– Ó, dehogya.

– Elektromosság?

– Nem.

– Gravitáció?

– Nos, egyfajta értelemben.
– Felfelé vagy lefelé hat?
– Tulajdonképpen sem így, sem úgy.
– Késleltetett hatás?
– Bizonyos szempontból.
– Véleményem szerint az elgondolás meghiúsul, amennyiben Mr. White öt centivel eltávolodik bal felé,

– ... Tetszik? – kérdezte Mr. White.
– Ó, semmi – mondta Flush. Közelebb lépett Cyrilhez, suttogóra fogta hangját. – Nos? Igazam van?

– Szó sincs róla. Ami azt illeti, a kisujjamat sem kellene mozdítanom, és sorban leszedhetnék valamennyiőtöket.

Flush kifújta a füstöt. – Valóban? – kérdezte hűvösen.

– Bizony. Nem felvágás.

– És azt mondod, hogy tartasz az aszálytól?

– Azt. Már jóformán el is ért ide.

– Az ám – bólintott Mr. White. Kilötyintett egy kis bort, aztán csatlakozott a beszélgetőkhöz. – Az én kis földcském is sanyarú állapotban van. Amit a kolorádóbogár megkezdett, azt bevégzi az aszály.

Bill hirtelen felállt a sarokban. Eltökélten Dinához lépett, leült mellé, és megragadta mindkét kezét. – Dina – suttogta végső elkeseredéssel –, ha azt mondom, hogy én tettem el láb alól az első pasast, az változtat a helyzeten?

– Nem – mondta a lány. – Hagyd már abba.

– És ha megígérem, hogy a közeljövőben megölök valakit?

– Kit?

– Hát azt így kapásból nem tudom.

– Akkor sem.

– Dina, de tényleg, hidd el – mondta tébolyultan a fiú. – Bárkit! Mondj egy nevet!

– Mikiegér – mondta a lány. Kiszabadította kezét, felállt és arrébb ment.

A hideg kandalló előtt Mrs. Carlisle szemügyre vette magát púderdoboz tükrében, letette retiküljét a székre, és felállt. – *Milyen* kellemes este – mondta derűsen. Helyrerángatta ruháját, és elindult Mr. White felé.

Az ingatlanügynök arról tartott éppen előadást Mrs. Barrattnak, hogy a régi házaknál több évszázadig is eltart, míg “megülepszének”. A Major, kivált a nyugati szárny, már réges-régen megüledett. A rejtelmes nyögések, csikorgások, ajtóknak titokzatos nyílása-csukódása, a mosókonyha vízcsapjának öntevékeny megeredése nem kísértetek műve, nem – az csak egyszerűen a rothadás. Mrs. Barratot idegesítette ez a fejtegetés. Megszerette

új otthonát, Mr. White-ot viszont sosem állhatta. Szerinte az imént, igenis, azért nyílt ki az ajtó, mert szél támadt odakint.

Grossi hirtelen felnézett, cigarettája félúton megállt a levegőben. – Szél? –kérdezte. – Joe, hallod?

Manelli már fel is állt. – Mennünk kell.

– Elnézését kérjük – mondta Grossi Mr. White-nak. Kiszaladt a franciaablakon.

Manelli utánasietett. Átvágott a gyepen, nézte, amint egykori cégtársa megkerül egy virágágyat, becsusszan a virágház mögé, és a szilfától tiszteletteljes távolságban megállapodik. Egy perc múlva Manelli is ott volt mellette. Felnéztek a fára. A levelek zizegtek a könnyű szélben. – Mire vársz, Tony?

– Joe, én nem bírok ebbe a fába.

– Én se.

– Azt mondom, ejtsük most le.

– Oké. A te boltod.

– Berezeltél?

– De még hogy. Te?

– Naná. No gyere, csináljuk. – Grossi a szilfa alá lépett, és a gyökerek között fél térdre ereszkedett.

– Kellemes este – jegyezte meg Manelli.

– Á, hagyd a fenébe – mondta kényelmetlenül Grossi. – A fának árt a huzat.

– Reméled te.

– Remélem én.

Mahelli előrelépett és letérdelt. Megfogta az egyik nylonzsinórt, és szorongva felpillantott a feje fölött ingadozó súlyos ágra. Eszébe jutott, hogy ha az ág most zuhan le, ő is, Grossi is térden állva hal meg, aminek hallatára széles Amerika valamennyi gengsztere felfordul a röhögéstől.

– Ha kinyúlok – mondta tompa hangon Grossi –, Fernandez veszi át a boltot.

– Elég baj – mondta Manelli. Fernandez nehéz ember volt. – Nálam Cantril.

– Ed?

– Sam. Az unokaöccse.

– Az a lepra alak?

Óvatosan húzták a nylonzsinórt. Minden mozdulatuk tökéletesen egybehangolódott. Manelli agyán átfutott a gondolat, hogy talán fel kéne újítani a társas viszonyt... hátha éppolyan sikeres lenne, mint a múltban. Tisztázni kellene a frontokat, a jövedelmezőbb pozíciókat megosztani; az ő esze és összeköttetései, Grossi fellépése és iszonyú hírneve...

– Joe – mondta Grossi. – Míg odaát tisztázódik a helyzet, én maradok. Arccal keletnek.

– Dettó – bólintott Manelli.

Grossi habozott. – Talán megállapodhatnánk.

– Talán.

– Csak az az egy, hogy Fernandez nem bírja Cantrilt.

– Tony – mondta Manelli. – Tedd a kezed a szívedre. Cantrilt általában leprának tartják?

– Hajaj.

Manelli gondolatokba mélyedt. – Fernandez – mondta aztán – köztudomásúlag egy hordár.

– Egen? – Kis szünet után Grossi hozzátette: – Fernandeznek az utóbbi időben nagyon megnőtt az önbizalma. Ha Fernandezzel valami történik, Gig Ferrari az utód.

– Cantrilé meg Alex Gotha.

– Gig bírja Alexet.

– Egen. Tudom.

A fa felnyögött.

– Odanézz – mondta Manelli.

– Na, Joe? Hát mit mondasz?

– Nem szeretem a rámenős módszereket, Tony. Kinöttem az ilyesimből.

– Én is. Mi lenne, mondjuk, ha neked jutna Franciaország, nekem Olaszország? Nekem Anglia, neked Afrika?

– *Neked* Afrika – helyesbített Manelli. – Anglia az enyém. Évente több millió fontsterling megy, pocsékba csak a vasutakon.

– Kezdők – mondta Grossi.

– Hát. A góréjuknak abszolút semmi rutinja. Mert például nézz csak meg engem. Mit csináltam én a textilszakmába?

– Egen. Csakhogy ki köpött be azzal a sztrájjal? – Grossi előrehajolt és megkocogtatta Manelli térdét. – Joe. Álljunk össze. Szépen leülünk valami rendes kis nyugodt helyen, beosztjuk Európát. Szolid üzleti alapon.

Manelli játékosan állon bokszoalta Grossit. – A kis okos Tony – mondta. – Ki se bújtál a tojásból, már felvetett a lángész.

– Na, Joe? Áll az alku?

– Áll.

– Kezet rá.

– Kezet rá.

Kezet ráztak. Manelli abban a pillanatban, hogy eleresztette a nylonzsinórt, már látta, mi történik rögtön. Felugrott. Vadul megtaszította Grossit, hogy az két méterrel odébb penderedett, ő meg hasra vetette magát.

Hatalmas robajjal zuhant le a lefűrészelt ág. Vaskos töve tíz centivel Manelli mellett ért földet. Külső ágai Grossi bokájához csapódtak.

Egy másodpercig mindkét gengszter mintha kővé meredt volna. Feküdtek mozdulatlanul, arccal a fűben, karjukat fejükre kulcsolták védekezésül.

Grossi tért magához elsőnek. Felült, beletúrt hajába. – Szentséges Szűzanyám! – suttogta. – Ez rázós volt. – Felállt, leporolta magát. Lehajolt, kezét nyújtotta Manellinek, hogy felsegítse, de aztán a mozdulat félúton megállt, és Grossi lassan felegyenesedett. – Joe – mondta töprengve –, te engem ki akartál nyírni.

Manelli hanyatt hemperedett, megkereste szivarját. – Te megőrültél – mondta elcsukló hangon.

– Ez könnyelműség volt, Joe.

Manelli feltápáskodott, és kiköpött egy kis gallyat. – Ide hallgass. Egyszerűen megmentettem az életedet, és kész.

Grossi rábámult. – I-igen? – kérdezte udvariasan. Hosszan elnyújtotta a szót, hangja közben egy oktávnyit lecsúszott. – Azt mondd?!

Manelli homlokát törölgette. – Ugyan, semmiség.

– És majd a tévében is elmeséled, Joe? Mert azt én nem nagyon szeretném. – Grossi jól emlékezett, mi lett a sorsa Tiggy Sierrának. Miután a nagybátyja, Salvadore, megmentette Tiggy életét, az az élet már egy hajítófát sem ért. Tiggyt azontúl már csak Pubi néven emlegették, és hosszú, szegényben töltött esztendőik után végül egy harmadosztályú öreg gengszter nyírta ki.

Manelli lefújta szivarjáról a hamut. Hirtelen előntötte a düh; eszébe jutott, hogy ez a história neki sem tiszta haszon. Nem felejtette el, mi történt “Nehéz” Nick Calderával, mikor majd odafulladt, miközben Willy Spinnert akarta kihúzni a vízből a Morgan-dokknál. Ezen röhögött minden huligán három évig, úgyhogy a végén Nick nem állhatta tovább, és eltépett Mexikóba. Állítólag azóta is ott ül a parton, és várja, hogy mikor mossa el végre egy kegyes hullám.

– Nem szeretem a hősokeket, Joe – mondta komoran Grossi. Keze ökölbe szorult. Sarkon fordult, és határozott léptekkel elindult a ház felé.

Manelli állt és nézte. Tudta, hogy most már, amíg vagy ő, vagy Grossi nem hever cementeshordóba ágyazva a La Manche-csatorna fenekén, addig kénytelenek lesznek állandóan egymás sarkában maradni. Szűk már a világ kettejüknek. Eldobta a szivarját, és futásnak iramodott.

A teraszon kis híján beleütközött Hobsonba és Csikorgóba. Csikorgó a lépcsőn ült, és halkán, indulatosan magyarázott valamit növendékének. Hobson ingujjban volt, sortban, tornacipőben. – De hát miért, apuskám? – motyogta. – Én igazán nem bántom!

– Eredj be, kisfiam – unszolta Csikorgó. – Menj csak, éhesek a görények.

– Forduljanak föl – morgott Hobson. Nyújtózott egyet. – Eressz.

Manelli a franciaablakon bement a szalonba, és körülnézett.

Mrs. Carlisle Mr. White vállára borult, egy kis automata revolvert mutogatott neki, és felszólította: nézze meg jól. Grossi, mint azt Manelli sejtette, egy sarokban Flushhoz beszélt. Manelli odasietett hozzájuk.

– Zuhanást hallottam – mondta halkán Flush. – Netán ez azt jelenti, hogy önt bántja a huzat, Mr. Grossi?

– Megyek – közölte Grossi. – Kérem a holmim a puskatárból.

– Szintén – mondta Manelli.

– Most? – kérdezte Flush.

– Ehe.

– Aha.

Flush félig lehuntya szemét. – *Együtt távoznak?*

– Egen – mondta Grossi. – Pillanatnyilag.

Flush belekortyolt italába. – Értem – biccentett. Némi érdeklődéssel nézett a két gengszterre. – Nem is várják meg az oklevelüket?

– Nix.

– Nyet.

– Van bizonyos ... khm ... elképzelésük...?

Manelli vállat vont. – Gyors az ürge – ismerte be. – De hamar elveszti a fejét. Nekem jobb az állóképességem, csak kint vagyok a tréningből.

– Nyomás – vakkantott Grossi. – Hol az a kulcs?

Flush végigmérte őket. Megnyugtatta magát, hogy ennyi tapasztalt szemtanú jelenlétében nem fogják kinyírni egymást. – Remélem, uraim, nem feledik: a megye területén tilos minden akció. Bízvást mindegyikük udvariasabb annál, hogyses nézeteltéréseiket az intézet falai közt óhajtanák tisztázni?

– Mire várunk?

Flush letette poharát, elnézést kért Mr. White-tól, aki buzgón vizsgálta Mrs. Carlisle revolverén a biztonsági závárt, és két hallgatója kíséretében kilépett a folyosóra.

– Creech Minster község postahivatala jelzi a megyehatárt – mondta Flush előzékenyen. – Két mérfölddel tovább balra egy elágazás a római amfiteátrum romjaihoz vezet, mely kétségtelenül nem egy hajdani gladiátorviadal színhelyéül szolgált. – Megállt a fegyvertár ajtajánál, elővette a kulcsot, beillesztette a zárba.

Grossi beszánguldott mellette a szobába. Ujját végighúzta a rekeszeken, míg meg nem találta a maga nevét. Kinyitotta, előszedte lefűrészelt csövű vadászpuskáját, nagy kaliberű automata pisztolyát, és a hosszú csövű Colt Woodsman 22-est. Zsebrevágta a pisztolyt, a vadászpuskát hóna alá vágta, a Coltra felszerelte a zajtompítót. Manellire sandított: vajon milyen fegyvert visel

az öreg. Manelli épp kipróbálta Thompson-féle géppisztolya závarzatát, bal karja alatt pedig áruló duzzanat mutatkozott, amit időnként idegesen megpróbált elegyengetni. Évek óta nem viselt revolvert.

Paget három lépésnyire belépett a fegyvertárba. Pillantása egyik gengszterről a másikra vándorolt. Végigszemlélte a szilfa alatt zajló jelenetet, és minden jó komornyik csalhatatlan ösztönével pontosan felmérte, mit jelent. – Bátorkodtam a kocsikba helyezni a poggyászt, uraim – jelentette.

– Hol vannak a fiúk? – kérdezte Manelli. – Küldje őket.

– Még nem tértek vissza Poxwell Regisből, uram.

– Szóval te meg én, Joe – vigyorgott Grossi.

– Te *vagy* én, Pete.

Paget hátrált. Az ajtóban Cyrilbe ütközött. – Ügyeljen, uram! – horkant fel. Dühösen meghúzgálta mellényét és távozott.

Cyril besietett a szobába. – Clifford! Hobson megveszett. Kissé melegnek ítélik a szituációt.

Kijelentését mintegy igazolandó, a szalonból fojtott sikoly hallatszott. Közvetlenül ezután pedig káromkodás, majd üvegcsörömpölés.

Flush összevonta szemöldökét. Felemelt egy Steyr automata pisztolyt, zsebre vágta, és kiment.

Cyril tekintete végigpásztázta a pisztolytálcát. Kiválasztott egy apró, gyöngyház markolatú svájci modellt, és elsietett.

Grossi és Manelli maguk maradtak. Nem vettek tudomást egymásról. Grossi kinyitott egy fiókot, kiszedett négy doboz nagy teljesítményű 22-es töltényt. Manelli egy másik fiókból marékszám kotorta ki és vágta zsebre a géppisztoly-lövedéket. Grossi elrohant mellette, kinyitott egy kis fiókos szekrényt, és előszámlált tizenkét nagy kaliberű töltényt. Manelli tölténytárat erősített automata revolverére, még hármat beleprécselt a mellényzsebébe, azután leemelt a polcra egy kézigránátot, és szemügyre vette. Ezüst talapzaton állt – papírnehéz volt.

A kőpadlós folyosón egyetlen lövés visszhangja gördült végig. Mrs. Carlisle hangja hisztérikusan felsikoltott: – Magától sült el! Hozzá se nyúltam!

A lövés visszhangja még el sem halt, Manelli automatája már kézben volt. Merőben reflexszerűen. Grossi mutatójára ugyanúgy a zsebében lapuló pisztolyra feszült. Önkéntelenül tüzelt, a szöveten át.

A golyó messze elkerülte Manellit. Végigszántotta az asztalt, azután befürödött egy börszékre. De az idősebbik gengszternek több sem kellett. Hosszú esztendők teltek el, amióta utoljára hallott zárt helyiségben puskaropogást, és most elfogta a pánik. Leadott egy sorozatot Grossira, kitört a szobából, és az ajtó mögött a falhoz lapult.

Grossi ösztönszerűleg az ezredes masszív íróasztala mögött keresett fedezéket; most óvatosan kimászott elől, az íróasztal nyílásán, és két lövést adott le a folyosó irányába.

A golyók lepattantak a kőfalról. Az egyik az afrikai pajzsnak ütközött, pontosan Manelli feje fölött. Manelli gyorsan körülnézett. Paget a folyosó végén állt, kezében tálca poharakkal, és bámult.

Flush kilépett a szalonból. – Ne zajongjanak, kérem – mondta ingerülten.

A fegyvertárból újabb lövés dördült. Manelli mögül zulu lándzsák záporoztak a falról. Manelli kétszer belőtt a nyitott ajtón, zsebre vágta revolverét, sarkon fordult, és Thompsonját szorongatva felrohant a lépcsőn.

Grossi villámgyorsan kirohant a fegyvertárból, átvágott a hallon, és a lépcsőfeljártnál bevágódott a súlyos rézgong mögé. Felemelte ismétlődő vadászpuskáját, és négyszer tüzelt az emeleti lépcsőforduló irányába.

A géppisztoly-sorozat pengve pattant le a gongról.

Az ezredes végigcsörtetett a folyosón, bement a fegyvertárba, és jó vadászpuskájával bukkant elő. Kiment a hall közepébe. Fentről egy golyó épp a füle mellett zúgott el. – Gyáva cenk! – üvöltötte Az ezredes. Arca bíborlila lett a dühtől. Leeresztette puskáját, célzott.

Grossi megragadta az alkalmat és felszáguldozott a lépcsőn, megbotlott, és akár a béka, elterült a cédrusfa láda mögött, amelyben Mrs. Barratt az ágyneműt tartotta.

Az ezredes mérgében belelőtt egyszer a ládába, egyszer csak úgy vaktában a felső lépcsőfordulóra. Fentről csaknem egyszerre válaszolt két lövés. Az egyik éppen a lába előtt szaggatott szilánkokra egy parkettakockát. A másik, balra tőle, egy rózsával telt vázát tört össze. Az ezredes jobbnak látta, ha rugalmasan visszavonul.

Flush, Cyril, Paget és Bill a folyosón állt. Flush óvatosan bekémlelt a hallba. Egy golyó levitte szivarja végét, azután a falnak vágódott. Flush arca elkomorult. – Mozgósítsa a testületet, ezredes – mordult fel. – El kell hallgattatni ezeket az örülteket.

Cyril felvonta szemöldökét. – Élve fogjuk el őket? – érdeklődött.

Flush lenézett szétroncsolt szivarjára. – Nem feltétlenül – mondta aztán.

Bill végigrohant a folyosón, be a szalonba. Mrs. Carlisle körbetántorgott, és kezét tördelte. – Csak úgy magától elsült! Senki sem mondta nekem, hogy mire való a biztonsági závar. Egyszerűen elsült! – Dina a teraszon próbálta jobb belátásra bírni Hobsont és Csikorgót. Mrs. Barratt a szófán ült, és zavartalanul kötött. És Mr. White ott hevert a padlón, fél lába kitekeredett, keze még most is a kristályserleget markolta.

– Atyaúristen! – mondta Bill. – Ezt ki csinálta?

Mrs. Barratt megfordította kötését, és új sort kezdett. – Elájult – közölte. Okosabbat nem is tehetett volna.

– Lelőttem...! – motyogott Mrs. Carlisle. – Gyilkos vagyok!

– Ó, édesem, üljön már le – mondta idegesen Mrs. Barratt. – Nagyon jól tudja, hogy vaktöltény volt. Csak a nyakkendőjét perzselte meg egy kicsit.

– Dina – kiáltott Bill. – Az ezredes mozgósítja a testületet! – Dina elfutott mellette. Bill kiszaladt a teraszra. Csikorgó és Hobson a kövön vonaglott, összefonódva; iszonyú, vadállati dühvel tépték egymást. Bill otthagya őket. Átrohant a szalonon, vissza a folyosóra.

– Legyen szíves, csukja be az ajtót – szólt utána Mrs. Barratt. – Borzasztó huzat van.

Bill becsukta, aztán végigszáguldozott a folyosón. A fegyvertárból Dina lépett ki, kezében jókora tölténydoboz.

Bill megragadta a karját. – Mi ez?

– Könnygáz – mondta a lány. – Engedj el. Az ezredes sürgősen kéri.

– Hol vannak a többiek?

– Manelli kitört. Mindenki felrohant. Hallasz valamit?

– Most nem.

– Azt hiszem, mindenki beássa magát.

– Dina – mondta Bill. – Ha most... ha én... egészen véletlenül, úgy értem...

– Nem – mondta eltökélten a lány, és a lépcső felé fordult. – Hozd, légy szíves, a gázpuskát.

A fordulóban Dina Pagetet pillantotta meg. Épp porolta magáról a fáltörmeléket. Félreállt, utat engedett a lánynak. – Az arcvonala pillanatnyilag a toronyban van, kisasszony – jelentette. – Az úr felszólított, hogy másszam fel a tetőre, és végezzek elterelő hadmozdulatokat a front mögött.

Dina döbbenet rábámult. – Maga?! Képtelenség! Hiszen maga nem tud még...

– *Parancsot* kaptam, kisasszony.

Fentről több lövés dördült. Dina megragadta a könnygáz-töltényeket, és felrohant. A harmadik emeleten majdnem keresztülesett Cyrilen. A fiú a padlón ült, mellette géppuska. Jobb karját szorongatta, és fogával próbált letépni egy darabot az ingéből.

– Mindjárt elvérzem – közölte önelégülten. – Az ezredes szerint a torony van olyan komisz, mint a Khyber-szoros volt, a daliás időkben.

A lépcsőházablak szétreccsent. Tompán puffant egy golyó a falon lógó kitömött antilopfejen. Cyril és Dina hasra vágódtak.

– Ez Manelli – mondta Dina. – A toronyból tökéletes kilövése van. Látom, amint ugrál az oromzat mögött.

Bill rohanvást érkezett a gázpuskával. – Majd meglátod – szólt oda Dinának, míg elszárguldott mellette. – Csak figyelj!

Odafent Flushra bukkant; karosszékekben ült, ismétlőkarabélyába új tárat tett. Szemközt az ezredes egy lőrésen kidugta vadászfegyverét, és a toronyra lődözött. A padlót sűrűn borította a kilőtt töltényhüvely. A csigalépcső aljában egy oldalára fordított nehéz heverő állt, barikádul. Míg Bill nézte, három golyó is csapódott belé, óriási port verve. Egy másik golyó a lépcsőt súrolta, azután lepattant a körbefutó kőfalról.

Bill beugrott a heverő mögé. – Grossi! – ordított. – Jöjjön le, vagy kifüstölöm!

Válaszul két golyó vágódott a heverőnek. – Gyere fel, öcsi! – kiabált Grossi. – Kapsz finom nyalókát!

Flush ismétlőpuskája tusával megbökte Billt. – Mr. Thurlow – mondta fagyosan. – Máris elfelejtette a Tizenkettedik Leckét? Hol a gázálarca, maga tökfej?

Grossi ajkát rágta a kis kerek toronyszobában. Azonnal felismerte, hogy ha a testület könnygázt vet be, az ő helyzete csakhamar tarthatatlanná válik. Két irányban menekülhet: vagy fel, vagy le. Egyik lehetőség sem mondható vonzónak. Grossi nagyon jól tudta, hogy sem Manelli, sem Flush nem engedné ki élve a markából. Felfelé tehát, Manellihez, akinek az ázsióját nagyban emelné, hogyha Grossi szégyenteljes halált halna a kezétől? Avagy lefelé, Flushhoz, aki merő rossz hangulatában nemcsak hogy lelövi, de még el is gázosítja?

– Térjen észre, Mr. Grossi – szólt fel Flush. – Jöjjön le, mielőtt még elfeledkezném magamról.

– Gyere, gyere, Tonyka – ordított odafentről Manelli. – Unatkozok!

A szalonban Mr. White megmozdult. Felnyögött, keze tétován feje felé tapogatózott. Szemhéja megrebbent.

Mrs. Barratt letette kötését, előrehajolt, és cipősarkával szakszerű csapást mért a szegycsontnyúlványra.

Paget, aki felfelé tartott, hogy elterelő hadmozdulatokat végezzen a front mögött, Mrs. Carlisle-be ütközött, amint az első lépcsőfordulón lapult és haját tépdeste.

– A fejem! – sikított a hölgy, – Ez a lárma!

– Igen, asszonyom – mondta Paget. El akart menni Mrs. Carlisle mellett, de az megragadta a karját, és alaposan megrázta.

– Hol van Cyril? – kiabált. – Feleljen, maga zsugorított hulla!

Paget végigmérte a hölgyet. Sosem állhatta. Csúnyán beszél, ujjá foltos a nikotintól. Leplezetlen élvezettel útjára bocsátotta hát az időzített lövedéket: –

Úgy értesültem, asszonyom, hogy Mr. Cyril belépett a testületbe. – A közlést megtette legderűsebb mosolyával, majd mint aki dolgát jól végezte, folytatta útját.

Odafent a torony tetején Manelli agyában kergették egymást a gondolatok. Hallotta Bill fenyegetését, tudta, hogy gázra számíthat, és életében először azt kívánta, bárcsak rendőrt hívhatna. Tudta, hogy Grossit előbb-utóbb felszorítják; azt is tudta, mire számíthat, ha egykori cégtársa megjelenik: mindig könnyelműen bánt a lőfegyverrel.

Manelli kinézett az oromzat mögül. Öt méterrel alatta lapos tető húzódott, túske módra meredező kémény erdővel. Ha lejut oda, esetleg megmenekülhet. Beereszthet egy jókora adag ólmot Grossi lőrésén, később talán behatolhat a házba, és hátba támadhatja a testületet. Gyomra felkavarodott az ötméteres ugrás pusztá gondolatára; és még ha megcsinálja, akkor is, míg fedezéket nem talál, Grossi játszi könnyedséggel puszkavégre kaphatja...

Bill felfelé csörtetett a gázálcokkal. A harmadik emelet ablakában Dinát pillantotta meg, mellette gépfegyver állt, falnak támasztva, és a lány éppen összecsatolta a tartóhevedert. Távolabb, a torony tetején, Manelli most emelte fel a géppisztolyt.

Bill lebukott, esetlen vetődéssel Dinát is magával rántotta. A golyó lepattintott egy darabot az ablakpárkányból. Bill megragadta a gépfegyvert.

Dina feltérdelt mellette. – Ez az! – mondta. – Na most! Itt az alkalom! *Rajta!*

Bill ránézett. – Dina – mondta –, ha most...

– Hát... talán – mondta a lány. – Jaj, nézd csak! Isteni kilövés! Na! Mire vársz!

Bill meghúzta a ravaszt. Kattanás, azután csend. – Az isten verje meg! – üvöltötte. – Nincs megtöltve ez az átkozott vacak!

A padlásra vezető hágsó dereka táján Paget megállt és ajkába harapott. Lépésről lépésre cudarabbul gyötörte a lumbágója. Konokul tovább kényszerítette magát. Önkéntelen nyögés tört elő belőle, míg a csapóajtóval viaskodott. Az ajtó nagy robajjal hátraesett. Porfelleg szállt fel, Pagetet egy pillanatra elvakította. Megtörölte szemét, felmászott még egy fokot. Ahogy a por lassan leülepedett, Paget a homályból kinézett a tetőre nyíló csorba padlásablakon. Távolból puskaropogás hallatszott...

Odalent Mrs. Carlisle befutott a fegyvertárba. Szóval Cyril belépett a testületbe, igen? Szóval őt ejtették, igen? Szóval őrá ujjal fognak mutogatni, igen?! Na, majd ő megmutatja.

– Haha! – mondta eltökélten.

Kihúzgálta a fiókokat, kereste a létező legnagyobb, leggyilkosabb golyót.

Az oromzat alatt a kis kerek szobában Grossi dupla csomóra kötötte cipőmadzagját, megtöltötte az ismétlőpuskát, és előrekúszott, míg meg nem hallotta az alatta levő fordulóból a hangokat.

– Itt vannak — lihegte Bill.

– Aha – mondta Flush. – A gázmaszkok. Köszönöm.

– Egyik a tiéd, másik az enyém – mondta Cyril.

– Mr. Grossi! – kiáltott fel Flush. – Mindenáron folytatni óhajtja ezt a krajcáros komédiát?

– Nyald ki a fületem! – ordított Grossi. Lapult, hallgatózott.

– Az ott, a zöld dobozban, az az enyém – mondta Flush.

Grossi hallotta, amint leesik egy kartondoboz, aztán még egy.

Kis szünet következett.

– Bobbibibábu? – kérdezte egy fojtott hang érthetetlenül.

– Bebbabobuu – felelt a másik.

– Bi?

– Bebbebabobuu.

– Sorakozz! – vezényelt az ezredes. Aztán minden valószínűség szerint ő is feltette a gázálarcot, mert hozzátette: – Bábbá?

– Bi?

– Boo?

Újabb szünet. Grossi felállt. Hallotta, amint odalent elmozdítanak egy súlyos bútordarabot.

– Búz! – üvöltött az ezredes.

A könnygázlövedék tompa puffanással robbant fel a csigalépcsőn. Három másodperc múlva Grossi könnyezni kezdett.

– Joe! – ordította. – Megyek!

Centizve haladt felfelé a kikopott kőlépcsőn, és közben szüntelenül tüzelt. A torony visszhangozta a lövéseket. Fűlsiketítő volt a zaj. Az utolsó kanyarban Grossi felnézett. Kék eget, köröző sirályokat látott. Négy lépcső volt még előtte, amikor ráébredt, hogy odafent elhallgatott a tűz. Egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán kinyitotta megint, és csípőből tüzelt. Rögtön látta, hogy a torony tetején senki sincs. Azután golyózápor hullott az oromzatra. Grossi arcra vetette magát. Négy másodperc elteltével óvatosan felemelkedett és átkémlelt a mellvéden. Alatta ott volt a tető, a padlásablak, a kéményerdő, és két ciradás kéménydísz közül rátátotta gonosz torkát a Thompson-féle géppisztoly...

– Gyere szépen, Tonyka – hívogatta Manelli.

– Mr. Grossi! – kiáltott fel Flush. – Megyek!

A padláson Paget odébb vonszolt egy nehéz ládát és az ablaknyílás alá tolt. Az erőfeszítésbe beleszedült; egy pillanatra megállt, megtántorodott. Azután leporolta magát, és felmászott a ládára. Nyögött, míg feltolta a nehéz ablaktáblát. Lélegzetviasszafojtva felegyenesedett, míg szeme egy vonalba nem került a tetővel.

Vagy hat méterrel odébb Manelli egy kémény mögött kuporgott. A toronyból záporozó golyók vadul doboltak körülötte a tetőn.

– Pssst, uram! – sziszegett Paget. Manelli hirtelen hátranézett. Leesett az álla.

– Fegyvertelen vagyok, uram – közölte Paget. – Lenne szíves erre fáradni?

Manelli csak egy szempillantásig habozott. Fele tőlténytárát kilőtte a torony irányába, azután hátrálni kezdett, kéménytől kéményig. A lőrésben egy gázmaszkos fej bukkant fel egy pillanatra. Az alkonyi nap megvillant a gázpuskán.

– Erre, uram – kongta Paget bátorítóan. – Két lépés keletnek, uram... Egyenesen hátrafelé, uram... Az oromzatnál vigyázzunk, uram, a kövezet hiányos... óvatosan, uram... Most javasolhatnék egy kis futólépést, uram?

Manelli a padlásablakra vetődött, átzuhant rajta, lebillent a ládáról, nekivágódott egy rakás ócska bőröndnek, azután elterült egy halom ütött-kopott nyereg tetején.

Három teljes percig mozdulatlanul feküdt, és azon tűnődött, él-e vagy meghalt. Azután megrázta fejét, megforgatta csuklóját, hanyatt hengeredett, és felült. – Köszönöm, Paget – rebegette elhaló hangon. – Fogja, itt egy szivar.

Paget keservesen lemászott a ládáról. – Köszönöm, uram. – Elvette a szivart, mellényzsebébe tette. Azután három lépést előrelépett, azt mondta: – Bocsánat, uram –, felragadta a géppisztolyt, és a boldogabbik végével ügyesen fejbe kólintotta Manellit.

A fegyvertárban Mrs. Carlisle végre talált egy megfelelőnek látszó lövedéket; megmarkolta, és a hozzá való lőfegyver keresésére indult. Tíz percnyi kutatás után egy ósdi, vontesövű alkalmatosságra lelt, amely szemmel láthatólag újburgonya nagyságú lövedékek kibocsátására szolgált. Belepróbálta a tőltényt, és kimondhatatlan öröme úgy találta, hogy éppen beleillik. Begyömöszölte a závarzatba, azután kicsörtetett a hallba, és nekiindult a lépcsőnek.

Az oromzat mögötti kis kerek szobában Bill szemtanúja volt Manelli hajmeresztő menekülésének, és rádöbrent: most már csak egyetlen lehetősége maradt, hogy a jó ügy érdekében lepuffantson valakit. Felkapta az ezredes vadászfegyverét, feltette gázálcát, és rohant a toronyba, Grossi után.

– Bibábat! Boffi! – kiabálta. – Bubaddabébebee!

De Grossi nem volt ott. Lent hasalt a tetőn, ismétlőpuskáját a Bill alatti lőrésnek irányította.

Ahogy Bill felemelte a vadászpuskát, egyszerre meglátta Pagetet, aki szemmel láthatólag dacolva a veszéllyel, kidugta fejét a padlásablakon és körülkémlt. – Erre szíveskedjék, uram – szólt hangosan.

Grossi hátranézett. Elbámult. – Hát maga meg mit akar?

Ebben a pillanatban az ezredes a lőrésből elsütötte a gázpuskát. A töltény a tetőn robbant. Akár a köd, emelkedett fel a könnygáz.

Bill megtámaszkodott az oromzaton, és vigyázva célzott, Grossi homlokának kellős közepére. Mélyet lélegzett, szilárdan tartotta a fegyvert. Ujja lassan ráfeszült a ravaszra. Kicsit lenyomta, azután tétovázott. Jó öt másodpercig célzott Grossira. Azután áthajította a puskát a mellvéden, és tenyerébe temette arcát, Nem; nem tudja megtenni. És nem is lesz rá képes, soha, amíg él, ezt most már világosan tudta; nem tud lelőni olyan embert, akitől valaha is elfogadott egy cigarettát. Megpróbálta, és kudarcot vallott. Bill Thurlow nem férfi, hanem kiséger. És Dina sosem lesz egy kiséger felesége. Nincs többé remény, vége mindennek.

Fásultan nézte, amint Grossi összekuporodik, majd rakétaként kilövi magát a padlásablak irányába. Közönyösen figyelte, ahogy félkörívben záporoznak a golyók a tetőn, egy centire a gengszter eltűnő lába körül. Leküzdhetetlen mélabúba süppedt, amikor meghallotta, hogy odalent az ezredes elordítja parancsát:

– BÜZET BÜNTESS!

Mrs. Carlisle felfele törtetett, kezében az idomtalan pisztollyal, amikor rádöbbsent, hogy hirtelen csönd lett. Megtorpant és hallgatózott. Csak a lépeső nyikorgott alatta, ahányszor lélegzetet vett – különben egyetlen hang sem hallatszott a házban.

Egy eszelős pillanatig arra gondolt, hogy mindenki meghalt, ő az egyetlen élő ebben a szörnyű házban, a szű meg a kopogó atka társaságában. Nagy nehezen leküzdötte hisztériáját, lehunyta szemét, bal kezével orra nyergét nyomogatta. Azután zajt hallott odafentről, kinyitotta szemét, és meglengette a pisztolyt.

Fent Flush jelent meg a lépcsőfordulóban. Összevonta szemöldökét, hüvelykujja körmével kapargatott egy apró perzselt foltot bársonyzakója zsebén. Lassan lépkedett a folyosón. A túlsó végén megállt, a padlásra vezető hágszó tövében. – Paget – szólt fel. – Él még?

Paget szürke képe felbukkant a nyílásban. – Igen, uram. Köszönöm, uram.

– És azok a... vendégeink?

– Eszméletlenek, uram. – nyilván érezte, hogy a magyarázat nem kielégítő, úgyhogy mentegetőzve hozzátette: – Ha nem vesz erőt rajtam a lumbágó, uram...

Mrs. Carlisle felszaladt az utolsó fordulón. Erős löporszag terjengett. A csigalépcső alján megtorpant.

Felborított heverő feküdt ott, négy lába égnek meredt. A nyútt szőnyeg közepén egy halom fegyver, és egy cigarettákkal, csikkel teli hamutartó. Az ezredes ősz haja felborzolódott, rágta bajsza végét, és kibámult a lőrésen. Bill, gázálarcban, egy poros karosszékben lógatta a fejét. Cyrilnek letépték vállból az inge ujját; felsőkarján szemlélt egy hevenyészett kötést, látható büszkeséggel.

Mrs. Carlisle úgy érezte, menten megfullad dühében. Szétvetette lábát, két marokra fogta az irdatlan pisztolyt, és felemelte.

Flush, aki a folyosó végén éppen a hágsót fogta, míg Paget leereszkedik a padlásról, most válla fölött hátrapillantott. Abban a másodpercben ráébredt, hogy Mrs. Carlisle lényegesen nagyobb veszedelem a testületre nézve, mint az imént lezajlott egész kalamajka. Otthagyta a hágsót, és előreugrott.

A lépcsőnél Dinába ütközött. A lány tálcát vitt, rajta kávé, szendvicsek és muníció. Ahogy felmérte a szörnyű helyzetet, elejtette a tálcát. – Clifford! – susogta halálra válva. – Csináljon valamit!

Amint Flush a bokájához kapott, mert a friss kávé leforrázta, Paget bukkant elő mögüle.

– Engedelmeivel, uram – suttogta. – Már kezdem kitanulni a fortélyát. – Felemelte a súlyos ezüstitálcát, előrecsoszogott, és hatalmasan fejbe vágta Mrs. Carlisle-t.

A hölgy összecsucódott, és a társaság hallgatott.

Paget felnézett. Tekintete gazdájának elgondolkozó pillantásával találkozott. Beesett orcájára halovány pír lopózott. – Parancs volt, uram – mondta védekezően. – Ön utasított, hogy végezzek elterelő hadmozdulatokat a front mögött. Mi, Pagetek, a Stuartok óta teljesítjük a parancsokat.

Egy óra múlva ellátták a sebesülteket. Paget három áldozatáé volt az elsőbbség. Manelli és Grossi mindvégig nem nyerte vissza öntudatát, míg bekötözték a fejüket, és lefektették őket az ágyukba, hogy magukhoz térjenek. Mrs. Carlisle is kötést viselt a fején; őt a teraszon helyezték el egy fekvőszékben. Cyril a házban lappangott, igyekezett Choét elkerülni, és felkötve hordta jobb karját.

Az ezredes és Paget nyugtatót kaptak. Csikorgó és Hobson zúzódásait sebolajjal kezelték. Flush őrjöngött a dühtől, míg bal nadrágszárát térdig felgyúrték, és leforrázott lábszárát és bokáját bekenték bíborszín gyógykenőccsel.

Főnővér, akiben majd túlcserült a szegfűbor, némán látta el a sebesülteket. Dolga végeztével, mikor kilépett a betegszobából, mindössze ennyit jegyzett meg, morogva: – Hát igen.

Mrs. Carlisle zihálva lélegzett a fekvőszékben, és konyakot kért. Mr. White az eszmélés halvány jeleit mutatta, hát odarakták egy padra Mrs. Carlisle mellé. Bill a lépcsőn ült, és mogorván bámulta a lábát. Dina Mr. White fölé hajolt, és aggódva figyelte.

– Lehet, hogy parancs volt – mondta Mrs. Carlisle –, de akkor nem kellett volna neki szót fogadni. És ha megöl, akkor mi van? Tudom, tudom, bocsánatot kért. De azt is tudom, hogy ha éppen nincs lumbágója, hát...

Mr. White csukott szemmel hangosat nyögött. Szeme lassan kinyílt. Jó darabig némán feküdt, bambán bámulta az eget, azután hirtelen felült és röhögött. – Engem lelőttek – jelentette ki. Reszketeg ujját Mrs. Carlisle-re szegezte. – Ön lőtt le.

– Ó, dehogy – szólt közbe gyorsan Dina. Hirtelen sugallat hatására hozzátette: – *Őn lőtte le őt.*

Mr. White előcibálta zsebéből a mézboros flaskát, és alaposan meghúzta. – Jaj – mondta, és meghúzta még egyszer.

– Bizony – bólintott Dina. – Lelőtte. Mind láttuk.

Mr. White összevonta szemöldökét. – De hát *miért* lőttem le?

– Nem tesz semmit. Nem haragszik érte.

– *Ő* lőtt le *engem* – mondta bizonytalanul az ingatlanügynök.

– Hát akkor hogyhogy mégis él?

Mr. White elgondolkozott ezen. Azután Mrs. Carlisle-hez fordult: – Asszonyom – szólt –, mélységesen röstellem magam. Megkínálhatom egy korty mézborral?

Túl a franciaablakon, a szalonban, Paget a testület négy beltagja előtt állt. – A vérünkben van, uram – mondta, ezúttal már harmadszor. – Évszázadok szolgálata. Ha parancsot kapunk, uram, habozás és gondolkodás nélkül teljesítjük.

Flush szivarra gyújtott. – Lehet, hogy megelőzött egy kellemetlen szituációt – mondta hűvösen –, de a módszerei egyhangúak. Azonkívül túlzásokra ragadtatta magát. Kénytelen leszek felszólítani, hogy kérje felmentését. Ajánlólevélre természetesen nem számíthat.

Paget fejet hajtott. Nem tudta leplezni megkönnyebbülését. A Major új és kellemetlen arculata már nem vonzotta többé. Most hát foghatja ölordtsága

kicsiny fotográfiáját, és mindörökre távozzon: nem kell attól tartania, hogy nyomon követik, és elteszik láb alól. Parancsot kapott a távozásra. Szíve repesett. Arcára öngyilkos komorság álarca telepedett.

– Elmehet – mondta kurtán Flush. – Egyszer s mindenkorra.

Paget meghajolt és visszavonult. Végigment a folyosón, be a tálalóba. Összehajtogatta zöld posztókötényét, és elcsente ölordtsága kedvenc söröskancsóját. Boldogan csoszogott felfele, hogy becsomagolja szerény ingóságait, amikor megszólalt a csengő. Visszafordult, kopogott a szalon ajtaján, és belépett.

Flush kibámult az ablakon. – Egyébként, Paget... – mondta, s hátra sem nézett. – Nemde bár, maga a felelős az előző minősíthetetlen orcátlanságért is?

Paget képtelen volt hazudni. – Igen, uram. – Borúsan megrázta fejét. – Nem mentek zökkenésmentesen a dolgok a személyzeti fertályon, uram.

Mrs. Barratt szemrehányólag csettintett. – Előre megfontolta a tettét?

– Ó, dehogya, asszonyom. – Paget valósággal elszörnyedt. – Szíves elnézésével, asszonyom, én nem vagyok híve az emberölésnek!

– Halljuk! – mondta Flush egy kedvűen.

– Biztosíthatom, uram, hogy az egész ügy tökéletesen ötletszerű volt. A szóban forgó éjszakát, uram, nyugtalanul töltöttem. Az álom elkerült. Az illető viselkedése módfelett sértőnek volt mondható. Amikor pitymallatkor rajtaptam, hogy minden jel szerint éppen az ön úszómedencéjét óhajtja igénybe venni, lementem, azzal az eltökélt szándékkal, hogy megtiltom ezt. Ő azonban nem volt hajlandó ügyelni a szóra, uram. Azt mondta... – Paget elhallgatott, lehunyta szemét.

– Nos? – sürgette Mrs. Barratt.

– “Ürgének” nevezett, asszonyom. – Paget megremegett. – Olyan szavakkal élt, hogy alig tudtam felfogni a jelentésüket, asszonyom. Amennyire kihámozhattam mondatainak értelmét, azt óhajtotta tudomásomra hozni, hogy eddig túlságosan elnéző volt irányomban, de most úgy véli, egy kis fürdő igen jótékony hatással lenne a szervezetemre. Ezt követőleg kihívott ökölharcra, asszonyom. Felkiáltott, így: “Na, te lúdtalpas vénség, üss ide!” Én tehát odaütöttem, asszonyom.

– A székkal?

– Igen, asszonyom. Az illető elvesztette egyensúlyát, és a medencébe zuhant.

– És maga nem gondolt rá, hogy kimentse? – kérdezte Flush.

– Nem tudok úszni, uram.

– Vagy hogy segítséget hívjon?

– Úgy gondoltam, uram, a víz majd magához téríti. Egyébként is már ideje volt feltennem a teavizet.

– Ami a szék megforgatását illeti, Paget. Úgy tudom, magának lumbágója van.

– Igen, uram. Igen fájdalmas volt, uram. Felsikoltottam, uram. Kis csend támadt.

Flush szigorúan nézett komornyikjára. – Azt óhajtja elhítenni velünk, Paget, hogy az egész véletlen baleset volt?

– Én csupán engedelmeskedtem, uram. Ha esetleg megemlíthetem: szerény véleményem szerint öngyilkosság történt.

– Botorság.

– De igen, uram. – Paget egyik fájós lábáról a másikra állt. – Amikor a teavíz feltétele és a tea szervírozása közötti időben visszatértem, a szóban forgó személy még a víz alatt tartózkodott. Ezért folytattam utamat a garázs irányában, azzal a szándékkal, hogy csáklját keresek. Sajnos azonban nem találtam, uram.

– Hobsonnál van – mondta Csikorgó.

Flush egy hamutartóhoz koppantotta szivarját. – Számot tud adni a fickó zsebében lelt cigarettatárcáról is? A hirdetőtáblára ragasztott üzenetről? A diapozitívek felcseréléséről? Mrs. Carlisle hajfürtjéről a kémcsövekben? Az Eltakarításról? A nyolcvannégy méter kötélről?

– Egyszázhuszonnégy méter, uram. Mr. Manelli újabb tekerésre tett szert.

– Maga...?

– Én, uram.

– De miért, Paget? – kérdezte nagy érdeklődéssel Mrs. Barratt.

Paget ide-oda csúsztatta lábát a szőnyegen. – Egy bizonyos impressziót igyekeztem kelteni, asszonyom – mondta vonakodva. Nem akarózott bevallania, hogy hasznot akart húzni a kalamajkából. Nem vált becsületére, hogy amikor felfedezte: az amerikai már semmi sem segíthet, első reakciója a határtalan megkönnyebbülés volt. Most aztán menthetetlenül kitör a botrány, gondolta akkor. Kenyéradó gazdáit leleplezik, megalázzák, elűzik a Majorból. Mikor azonban kiderült, hogy mindegyik nem kerül sor, Pagetet keserű csalódás érte, úgyhogy további rejtélyes eseményeket igyekezett előidézni, hátha sikerül legalább elkedvetleníteni, idegesíteni őket.

– És miért próbálta ismételtelen Mrs. Carlisle-re terelni a gyanút? – tudakolta Flush.

– Nem rokonszenves nekem a hölgy, uram. – Paget egy árnyalatnyit felemelte hosszú állát. – Úgy hiszem, uram, hogy jogilag csupán bűnsegédi bűnrészesnek vagyok tekinthető.

Flush elnyomta szivarját. – Mindazonáltal – mondta hűvösen – most már rendelkezik azzal a szakképesítéssel, amelyet eredetileg hiányoltam. Jobban

megfontolva a dolgot, úgy határoztam, hogy továbbra is igényt tartok szolgálataira.

Paget magába roskadt. Jól tudta, hogy most életfogytiglani, szégyenteljes kényszermunkát róttak rá, még hozzá valószínűleg csökkentett fizetéssel. Fejet hajtott. – Igen, uram – mondta halkán. – Úgy gondolom, rászolgáltam, uram.

Félóra múlva Mrs. Carlisle kellőleg magához tért, hogy feltántorogjon a lépcsőn, és végezzen a csomagolással. Később levonszolta súlyos bőröndjét a földszintre, és a telefonhoz ment, hogy taxit hívjon. Felemelte a kagylót. – Egen? – szólt bele egy hang, amelyben rögtön Al ismerte fel. – Na, mi van?

– Al – szólt Mrs. Carlisle. – Tudná kapcsolni Zeke White garázsát? Ért ahhoz a szerkezethez?

– Világos – mondta Al. – Gyerekjáték.

A telefonkezelőnő hangja szólt közbe: – Eriggyen már, maga nagy melák!

Blackie hangja szólalt meg: – Hárman ügyse férünk el egy széken.

Bill jött le a lépcsőn, bőröndöt cipelt. Letette a bejárat mellé, kiment az előszobába, azután esőkabátban tért vissza.

– Bevigye a faluba? – kérdezte Mrs. Carlisle. A telefonkagylóval megdöngötte mellét. – Chloét nemcsak fejbe vágták – mondta döbbenetes derűvel –, de még hozzá ki is adták az útját! Elhajították, mint egy ócska kesztyűt! Az ő báránybőrbe bújt kis farkasa belépett a testületbe!

Bill leült a bőröndjére. A Dinától kapott kosár mázsái súlyként nyomta a vállát. – Nekem is kiadták az utamat – mondta. Végigsimított állán. – Még azt is felajánlottam, hogy behívatom magam tényleges szolgálatra, de azt mondta, az nem számít.

Mrs. Carlisle részvételteljesen nézett rá. – Még ha kiirt egy komplett géppuskafélszket, az sem?

Bill a fejét rázta. – Azért csak vitézségi érmet kapok.

– Mit gondol, számítana valamit – kérdezte reménykedve az asszony –, ha összeállnánk és lepuffantanánk szegény Nedet? Egyedül nemigen tudom megcsinálni.

– Késő – mondta borúsán Bill. Feltette kalapját, jól a szemére húzta. – Most már minden mindegy.

– Hé, hé, hé – üvöltött Al hangja a telefonból. – Az öreg White nem felel. A telefonoskisasszony az unokahúga neki, és aszongya, a szirtnél zátonyra futott valami ladik, és Zeke kiment, hátha akad valami szajré.

Mrs. Carlisle levágta a kagylót. Hasztalan próbálta a kötés tetejébe biggyeszteni kalapját. – Gyalog kell menni – mondta. – Maga elbúcsúzik?

– Én nem. Maga?

– Én sem. Nyavalyás gyilkosok. Azonkívül – tette hozzá hangosabban, mert meglátta, hogy Paget közeleg a folyosón – annak az örült inasnak sem adok borraivalót!

Dina és Cyril a könyvtárszoba ablakában állt. Amint Bill és Mrs. Carlisle eltűnt a kocsifelhajtó végében, a tiszafák mögött, Dina sóhajtott egy kicsikét, és elfordult.

– Olyan aranyos fiú volt – mondta. – Persze a maga módján.

Cyril rágyújtott. – Le akart lőni – mondta. – Álnok bestia.

– Igazán nem utálatosságból mondom, de szívből remélem, hogy valami rémes perszónát vesz majd el, és örök életében fájni fog a szíve utánam – mondta Dina.

– Őszintén bevallom, rettegek a gondolatra, hogy az én segítségem nélkül is fog bestsellert írni!

– Sose lesz belőlük semmi.

– Á, dehog. Annyira *mások*.

– Aha. – Dina a fiúra sandított. – Na és mit fogsz itt csinálni?

– Hááát... – mondta Cyril –, először is...

– Úgy értem: munkát – mondta finoman Dina.

– Munka? Milyen viccesen hangzik – mondta Cyril. – Vajon mit jelent? – Leült, ép karjával magához vonta a lányt.

Amikor az istálló fölötti óra nyolcat ütött, Grossi letántorgott a lépcsőn, és a hallban egy székbe roskadt. Olyan nyomorultul érezte magát, hogy tulajdonképpen jobban szerette volna, ha Paget egészen kinyírja.

Paget elősurrant a folyosóról. – Bátorkodtam a... khm... a rebicseket betenni a kocsijába, uram – mondta.

Grossi nagy erőfeszítéssel felemelte bekötözött fejét. – Paget – mondta tompán. – Ki kéne nyírnom magát. Joe hol van?

Paget szürke ajka megvonaglott. – Mr. Manellivel hasonlóképpen jártam el, uram.

Grossi rábámult: – Tényleg?!

– Igen, uram. Szintén száználmas állapotban van.

Grossi fontolóra vette ezt. Azután nagy nehezen felemelkedett. Reszketeg öklével Paget felé sújtott, elvesztette az egyensúlyát, felbukott, majd nagy kínosan talpra vergődött, és kíváncsorgott a bejárati ajtón.

Két perc múlva Manelli jelent meg a lépcsőn. Lassan ereszkedett alá, a korlátba kapaszkodva. Az előcsarnokban megállt, és bevett három aszpirint.

– Minden újra csendes, uram – jegyezte meg Paget.

– Lenne szíves felfordulni? – kérdezte Manelli. Megingott, ujjhegyével óvatosan megérintette a kötést. – Igazán nem magán múlt, hogy nem vagyok *egészen* hulla.

Paget kiegyenesítette sajtó derekát. Egy pillanatra a Rettenthetetlen Paget Vitéz szerepében látta magát, mint a Nyirok-lázadás álarcos hősét, a rejtelmes lovagot, aki kis híján eltett láb alól két notórius bűnözőt és egy rossz regényíró. Kiment az előszobába, leakasztotta Manelli kabátját, óvatosan felsegítette a gengszterre. – A stukker a kocsijában van, uram – suttozta közben. Majd hirtelen dévaj kedély szállta meg, és nyájasan hozzátette: – Szíves elnézését, uram. Elfogadna egy szivart?

Csikorgó a kocsifelhajtó alján állt, és gyanús színű zsebkendőjével integetett. Hobson odalent az ösvényen lóbálta fautánzatú pléhkofferját.

– Írjál majd, kisfiam – kiabált Csikorgó.

– De te is ám, haverom! – üvöltött vissza Hobson.

– Gyakran írj, fiacskám. Tetszik nekem a stílusod!

– Persze hogy! – ordított Hobson. – Nekem is a tiéd!

– Ne csinálj olyat, amit én nem tennék!

Ez annyira megnyerte Hobson tetszését, hogy egy sziklára roskadt, és a hasát fogta nevetésben.

A szalonban Mr. White a testület beltagjaitól búcsúzott. – Tekintettel megbocsáthatatlan viselkedésemre – mondta búsan –, úgy gondolom, többé nem lesz szerencsém találkozni önökkel.

Flush és az ezredes kikísérte a teraszra, s nézték, míg bizonytalan léptekkel távolodik a kocsifelhajtón. A garázs felől két erőteljes motor robaja hallatszott. A Studebaker és az Allard elsuhant a rododendronsövény nyílása előtt.

Az ezredes megpödörgette bajszát. – Hát ugye... – mondta tünődve. – Melyik volt elől?

– Nem tudom – felelt Flush. Azután elgondolkodva hozzátette: – Úgy gondolom, Mr. Grossinak ínhúzódása van a jobb vállában.

– Manellinek meg kimarjult a bal bokája.

– Nos, mindegy. – Flush mélyet sóhajtott és elfordult. – Soha még ilyen megkönnyebbülést nem éreztem, amikor egy tanfolyam befejeződött.

Másfél óra múlva a testület túl volt az elmúlt öt nap első tisztességes étkezésén. Ültek a könyvtárszobában, és élvezték az előttük álló háromnapos vakáció kilátását. Az árnyak megnyúltak odakint a gyepen. A kék homály bekúszott a szobába, de senki sem állt fel, hogy villanyt gyújtson.

Mrs. Barratt posztópapucsot viselt. Magában dúdolgatott, míg flegombolyította fonálát. Az ezredes kitaposott házcipőbe búj. Íróasztalánál

ült, érett, jó konyakot kortyolgatott és könyveibe bevezette a Jótékonyági Alap idei legmagasabb bevételét. Csikorgó egy karosszékben szunyókált. Flush a nyitott ablaknál ült, és élvezte közel egy hete az első hűvös légáramlatot. Cyril és Dina a szófán cserélték ki észrevételeiket az esti postát illetően.

– Itt van egy levél “Konzervatív” aláírással – mondta lustán Dina.

– Ezt meg valami észak-írországi gazda írta – susogta Cyril. – A szomszédja teheneivel van baja.

Mrs. Barratt elkészült egy gombolyaggal, betette a kézimunkakosarába, és új motringot rakott fel egy szék támlájára. – Clifford – mondta eltűnődve –, kissé aggaszt engem Paget. Remélem, új státusza nem fog a fejébe szállni...

– Gógós a fickó – mondta az ezredes. – Nem tetszik nekem a dolog. Közli velem a semmiházi, hogy kirúgta Barkert!

– Én a tálalóban találkoztam vele – mesélte Cyril. – Akár a várúr, olyan fenségesen mért végig. Rám nézett, és azt mondta: “Pucolás!”

Csikorgó kinyitotta fél szemét. – Aszongya nekem, mutassam meg a huzaltrükkömet! Sose szolt még hozzám, most meg... Aszongya nekem: “Haverom!”

– Kacsát rendeltem ebédre – mondta Mrs. Barratt. – Miért kaptunk akkor csirkét?

Flush ajkába harapott. – Akkor átsiklottam felette, mert úgy gondoltam, túlerőltette magát – mondta lassan. – Közölte velem: a jövőben szeretné, ha vacsorához frakkot öltének.

– Velem meg – tette hozzá hosszú szünet után Dina –, hogyha nincs a lumbágója, hát négyet is elintézett volna. Azt hittem, viccel.

– Khm – mondta újabb kényelmetlen hallgatás után Flush.

– Clifford! – szolt rá Mrs. Barratt. – Először gondoskodnunk kell utánpótlásról!

Dina ült legközelebb az ajtóhoz. Meghallotta a közeledő csoszogást. – Pszt! – susogta. – Jön!

Paget becsoszogott a szobába, összeszedte és tálcára rakta a kávécsészéket. – Zsúfolt napunk volt – jegyezte meg közben.

– Jó éjt, Paget – mondta kimérten Flush.

Paget valamennyi jelenlevőt megajándékozta iszonytató mosolyával. Meghajlással már nem törte magát. – Jóccakát, szakikáim – vetette oda a vállá fölé, és távozott.

Pamela Branch

Murder Every Monday Penguin Books, 1956

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója – Felelős szerkesztő:
Osztoivits Levente – A fedélterv Szabó Árpád munkája – Tipográfia: Horváth
Tibor – Műszaki szerkesztő: Gergely Tibor – Műszaki vezető: Siklós Béla –
Készült: 80000 példányban, 14,8 (A/5) ív terjedelemben, az MSZ 5601–59 sz.
szabvány szerint – EU 99-d-7071 69. 1408 Bács-Kiskun megyei Nyomda
Vállalat, Kecskemét